

25.06.1997

På vor første dag fik vi alle døgnets 24 timer udnyttet: Tirsdag den 24.06.1997 stod vi op kl. 05.00 og godt ½ time senere hentede Bjarne og pigerne os i sommerhuset Skovagervej 22. Da vi ikke havde sagt ordentligt farvel til mor aftenen i forvejen, hvor vi var til velkomstfest med Ove og Maxine fra Australien, tog vi først omkring Stærkærvej 17. Pigerne havde tilbragt de sidste par dage inden afrejsen hos hende, og efter at have sendt dem af sted med Bjarne, var hun gået i seng igen. Vi fandt nøglen i garagen og fik sagt pænt farvel. Hun er stadig opsat på at besøge os i Florida til næste forår, evt. sammen med Frank Hvorslev, som hun kort mødte mandag i sommerhuset, da han kom med nogle regnskaber til underskrift. De seneste par dage har det regnet næsten uafbrudt og med temperaturer på 15-20° C - sommer har der ikke været meget af. Selv regner vi med det kommende år at følge sommer og sol, men alligevel er vor bagage vokset noget i forhold til de planlagte 1 stk rygsæk per person: Udover denne ration havde vi desuden 2 tunge sportstasker med bøger, kort samt sko o.l. Min håndtaske med computer og fotoudstyr vejede også ganske godt til.

Vi kørte så til Tirstrup, hvor vi ankom kl. 07.00 - i god tid for afgang kl. 07.55. Efter planmæssig afgang til København checkede vi ind til afgang med Icelandair kl. 10.40, en B737-400 med fuld sædeudnyttelse og kun 2 toiletter. Jeg havde plads på sidste række ved vinduet, og der manglede da også en bakke med mad, da de nåede til denne sidste plads i et helt udsolgt fly. Jeg fik så med nogen forsinkelse en crew servering, men skulle så til gengæld ikke - til forskel fra alle øvrige - betale for min vin til maden (fiskefilet med karry og ris).

Flyvetiden var på ca. 3 timer og 15 min. og ved ankomst til Island styrtede regnen ned. Det mindede om vort forrige ophold i 1976 på vej hjem fra Hong Kong, hvor vi på 2 dage oplevede samtlige årstider med regn, sne og sol. Vi var blevet opfordret til at benytte muligheden for at tage med på en tur til den blå lagune. Det viste sig at være en varm kilde, som på grund af et stort indhold af svovl og salt ikke kan anvendes i fjernvarmerør, som mange af de øvrige kilder bliver det. I stedet er der bygget et kraftværk, som omdanner dampen til el, og kølevandet udledes til en lagune i lavalandskabet. Den ligger kun ca. 15 min kørsel fra Keflavik lufthavn, og hele turen var i dette specielle månelandskab af slagger. Vandet var virkelig herligt - en temperatur på 42-45°C var næsten for meget, og jeg fandt min yndlingsplads på en badebro, hvor vandet stod et par cm over, så jeg fik ryggen opvarmet og resten af kroppen afkølet af luften, som i mellemtiden var blevet til solskin mellem dampen fra lagunen. Som det næsten kunne forventes, startede det med at regne i samme øjeblik som vi igen steg op i bussen. Langs vejen til lufthavnen så vi en del træstativer, som i sæsonen anvendes til at tørre fisk på.

Der var endnu 1½ times ventetid i lufthavnen, hvorefter vi kl. 16.40 lokal tid (18.40 dansk tid) fløj mod New York i en B757-400 - en betydelig mere behagelig maskine (dvs. sæder) end i B737 - der var også 2 toiletter mere til de 189 gæster, som igen fyldte maskinen op.

Vi landede planmæssigt kl. 18.40 lokal tid i JFK lufthavn New York (00.40 dansk tid). Pigerne havde stadig dansk tid på urene og undrede sig over, at solen stadig stod højt på himlen. Bagagen kom hurtigt og til vor overraskelse gik emigrationsbehandlingen endnu hurtigere: Ingen nærgående forhør som ved de tidligere besøg. Uden for lufthavnsbygningen var temperaturen på ca. 25°C og med en ret høj fugtighed. Vi besluttede at tage en limousine til hotellet - bus til terminal koster \$13/person, og vi gav \$ 45 for en dejlig limousine med AC og en flink sort chauffør. Da vi kom ind mod centrum, så vi adskillige større limousiner, virkelig store med 4-5 m mellem for- og bagdør. På hotel Wellington på 7th Avenue 55th Street, tæt ved Central Park, varede indcheckningen noget, da en ung japansk pige uden engelsk kundskaber, ikke kunne forstå, at hun udover sin voucher skulle betale et depositum på \$35 for evt. telefon og andre udgifter. Vort første værelse viste sig ikke at være rengjort, og vi fik et andet på 3. sal - en fin suite med opholdsstue og sovesofa til pigerne og et separat soveværelse til Benthe og mig, nydeligt badeværelse og lille gang med køkken og køleskab. Vi gik derefter ned på 7th Avenue, købte nogle drikkevarer i et supermarked og en burger i en græsk restaurant. Derefter ville pigerne gerne hvile sig (=se fjernsyn) og Benthe og jeg gik en tur ned til Broadway. Sammenlignet med vort tidligere besøg for 20 år siden, er der nu mere rent og større aktivitetsniveau. Vi går faktisk tit og sammenligner med Hong Kong, både hvad angår butikker og menneskemylder. På vejen så vi en filmoptagelse med nogle berømte amerikanske skuespillere, som i en scene skulle styrte ind i en taxa og køre bort. Da vi kom op på værelset kunne vi endda vise pigerne det fra værelses vinduet. Der var et stort opbud af folk til at styre dette optrin, herunder nogle som skulle få folk til at bevæge sig normalt

forbi, ikke tage blitz fotos under optagelsen, og holde sig på fortovet selvom det halve af gaden var blokeret. Der gik et par NYDP (New York District Police) rundt - de er for Benthe og pigerne meget populære på grund af en Tv-serie, og især en Zippo lighter med deres logo syntes speciel interessant. På Broadway og Times Square var der fyldt med mennesker, herunder også nogle NYDP på hest. Masser af butikker og restauranter var åben - på vore ure nær kl. 05.00, men NY tid kl. 23.00.

Da vi kom tilbage vaskede jeg min skjorte, for ikke at skulle tage for meget hul på bagagen i rygsækken - da havde vi været på benene i 24 timer, og vi sov da også ret hurtigt. Selv pigerne slukkede frivilligt for fjernsynet.

Da klokken var nær middag (dansk tid) fik jeg stillet uret om til kl. 06.00, og kunne ikke sove mere. Efter bad osv. kom vi af sted ved 8-tiden. Morgenmad fik vi fra en fortovsvogn, Benthe med kaffe og vi andre med varm chokolade og diverse brød. Ikke dårligt. Derefter gik vi ned ad 5th Avenue, så Rockefeller Center og var oppe i Empire State Building. Der var dog noget diset, så vi kunne kun se et par miles. Derefter tog vi S-tog til sydspidsen af Manhattan og en færge til Staten Island. Undervejs passerede vi Frihedsgudinden. Vi kom et par sekunder for sent til at returnere med samme færge, da møntvekslingen ikke gik helt glat, så vi sad i ½ time i terminalens fugtige hede. På vejen tilbage steg vi op fra S-toget ved Chinatown - et meget interessant og livligt område, hvor vi efter mange fristelser fandt en dejlig rigtig kinesisk restaurant for frokosten. Egentlig fejrede vi pigernes 10-års dag, som vi havde aftalt skulle ske i en koreansk restaurant længere nordpå, men for at få lejlighed til at se Chinatown blev dette altså ændret. Der var masser af kinesiske og vietnamesiske restauranter i området, men vi fandt ingen koreanske.

Meget mætte kørte vi tilbage til hotellet, hvor vi fik en lille lur og der blev skrevet dagbog. Jeg ringede og bestilte togbilletter til i morgen, hvor vi kører til Washington, samt til Imad for at advisere vor ankomst. Så gik turen til Central Park, hvor der også foregik en masse: Netop i aften var der "Corporate" competition i løb (ikke maraton), hvor adskillige tusinde fra de kendte firmaer deltog. Deres ikke-atletiske kolleger havde forberedt store borde med salater, frugt, sandwich og drikkevarer til deltagerne efter gennemført løb - nogle dog med mere simple indpakkede sandwich. Egentlig gik vi for at vise pigerne statuen af H.C. Andersen, men de foregik meget underholdende undervejs: Nogle spillede baseball, beachvolley, fodbold, en masse kørte på rulleskøjter, og så ud til at øve sig på Holiday on Ice - eller at gøre indtryk på pigerne. En fløjtespillende cyklist med bar overkrop og på ét hjul underholdt i manegen. Endelig fandt vi HCA, hvor der blev fotograferet. Alice i Eventyrland havde et flot monument lige ved siden af. Da vi gik tilbage var en del løbere kommet i mål, svedige i den fugtige varme. Trafikken, som dagen igennem havde været ganske flydende, var flere steder ved at gå helt i stå - men det tror pokker med de mange kæmpestore biler, som er en fast del af bybilledet i dette område med de mange store hoteller. Ellers er det de gule taxaer som dominerer.

Tilbage på hotellet skrev nogle dagbog og nogle så TV med de mange kanaler. Pigerne var trætte og Anja gik i seng. Benthe var blevet sulten og Camilla gik på opfordring med os ned til Broadway, hvor der som sædvanlig var stor aktivitet. Af kendte shows spilles Les Misérables, Cat, Grease samt en masse, som jeg ikke kender. Pigerne købte en badge med NYDP.

27.06.1997

Torsdag den 26. stod vi op ved 8-tiden - vi har hurtigt vænnet os til den nye tid, som er 6 timer bagefter DK. Jeg skrev noget i dagbogen, mens jeg spiste de sidste kiks, som vi havde købt for de sidste islandske penge under opholdet i Reykjavik. Da pigerne kom op gik vi ned i byen, hvor Benthe fik sin uundværlige kaffe. Mens hun sad på en bæk på 8. Avenue kom der to unge danskere, som havde været på en 3 måneders cykeltur i området. de var nu på vej hjem. Vi kom også forbi en politi station, hvor Benthe blev fotograferet med en betjent. Vi gik også ind på stationen for at se hvordan NYPD arbejder. Så gik vi tilbage til hotellet for at pakke og checke ud ved 12-tiden, hvorefter vi med vore mange og tunge tasker (den tungeste vejer 22 kg) tog en taxa til Penn. Station. Mens pigerne ventede hvor bagagen blev læsset af, gik jeg ned på denne store og flotte station og fik fat i vore billetter. Da perronen ikke blev oplyst før ca. 15 min. inden afgang, slæbte vi med fælles hjælp alle taskerne ned på stationen - og ved udkald videre ned på perron 15. Det viste sig at være et meget fint tog med usædvanlig god plads mellem sæderne. Der var heller ikke problemer med at få vore tasker op på

bagage hylderne. Vi havde købt nogle boller, kalkun pålæg samt en Danablu, som Camilla havde smurt på hotellet. Dette nød vi på turen dammen med nogle Budweiser øl, som jeg havde fået smag for aftenen i forvejen. Selve togturen gik hurtigt,, med kun enkelte stop. Udsigten var ikke specielt interessant, da det overvejende var kedelige og beskidte baggårde og byområder.

Ankommet til Washington tog Imad AbuSaleh imod os, og kørte os straks til Hotel Best Western, hvor hans svoger, som er rejseagent, havde fået 50% rabat, så værelset til 4 personer koster ca. \$55. Et nydeligt værelse med 2 dobbelt senge. Derefter kørte vi til lufthavnen for at få en lejet bil, hvor en anden svoger mødte os for at vi kunne få hans 30% bureau kommission. Det blev efter nogle forhandlinger til en helt ny Toyota Corolla. Vi hentede så pigerne på hotellet og kørte ud til Imad og hans nydelige kone Majida samt deres to børn Medina på 3 og Mahmoud på 6 mdr. Der kom et bud med to pizzaer fra Pizza Hut, samt som noget nyt også nogle lange tynde brød med en kraftig tomatsovs til. Udmærket.

Imad havde på vejen nævnt, at han havde sendt os en E-mail om, at der den følgende dag ville være en stor bilauktion i Pennsylvania. Vi havde ikke modtaget denne besked, men fandt det en fin ide på ét sted at kunne se en masse campere. auktionen er kun åben for forhandlere, mens hans ven fra teknisk skole, Salem fra Irak, er nu bilhandler, og havde tilbudt at tage med. Vi var så ved at finde ud af hvordan vi fik pengene overført inden fredag middag, og sendte en fax til Sydbank med oplysninger om Imads bank, Union Bank of Virginia. Disse oplysninger hentede vi via E-mail.

Vi kørte derefter selv hjem ved 23-tiden, med aftale om at mødes hos Imad fredag morgen kl. 06.45 i min lejede bil (da hans var gået i stykker samme morgen og han kørte i en lånt svoger bil). Den meget fugtige varme var efter et regnskyl om eftermiddagen blevet til et ganske behageligt vejr, hvor vi kunne sove for åbne vinduer uden AC.

Vi mødtes som aftalt og kørte videre til Alexandria, hvor Salem skulle møde os, og hvor i øvrigt Imad arbejder på et ingeniør kontor for sikkerhed, camouflage o.l. til militær og myndigheder. Der var dejligt solskinsvejr, ikke for varmt, og vi drog så af sted på en ca. 3½ t lang køretur gennem Virginia, Maryland og til Pennsylvania, byen Mannheim, hvor denne ugentlige store auktion skulle finde sted.

Det viste sig at leve helt op til den amerikanske tradition om, at alting her er meget større. Alene P-pladsen for de besøgende var enorm, med en masse trafik regulerende pensionister. Faktisk så det ud til, at en stor del af personalet var pensionister. Indenfor på selve auktionen var der en lang auktionsbygning med ca. 20 baner, hvor der ved hver bane sad en auktionarius med assistenter, som på et særdeles flydende sprog holdt auktion over køretøjerne. Priserne forekom rimelige: Ofte startede de med \$400 for en pæn bil, og selv om det var meget vanskeligt at forstå, lod det til, at mange biler blev solgt for et par tusinde \$.

Hvad angår campere var der kun 3 kæmpe busser, som var langt fra hvad vi havde forestillet os. Imad og Salem ville gerne se lidt på andre biler og vi aftalte derfor at mødes ½ time senere. Bente var meget fascineret af auktionarius, og jeg ville derfor tage et par fotos. Mens jeg forsøgte at finde det rette motiv, kom pludselig en herre hen og spurgte, hvad vi lavede her. Jeg sagde, at jeg var driver, hvilket han ikke troede på, og vi blev bedt om at følge med ind i administrationsbygningen, hvor der var lidt mere roligt. Han ville have filmen fra kameraet, hvor der var ca. 15 billeder fra New York. Derefter blev vi venligt men bestemt bedt om at forlade området, da vi som privatpersoner befandt os på forbudt område. Vi blev ledsaget af en pensioneret vagtmand ud til bilen, efter at vi dog havde fået lov til at skrive en lille seddel til Imad om, at vi skulle mødes ved bilen. Der var ingen gode ophængsteder, men vi satte den i klemme ved en vekselsmaskine på væggen.

I dette helt åbne område var der i den bagende sol ingen skyggefulde lunde, hvor vi kunne vente. Vi satte os ved en pommes-frites vogn, som dannede lidt skygge, og drak en kold cola. Gik hen til bilen og læste avisen. Bente gik op for at lede efter Imad og Salem, men efter 1 time var de fortsat ikke dukket op. Jeg gik så derop, ventede udenfor hegnet ved auktionshallerne, og efter ca. 15 min kom Imad ud af bygningen. Han ville søge efter politiet for at få os efterlyst, da han havde været bange for, at vi som turister skulle være blevet overfaldet.

Da vi ikke havde fået morgenmad var sulten begyndt at melde sig, også os vor 370 pund store ven fra Irak, Salem, så vi fandt hurtigt en Pizza Hut og bestilte et par store pizzaer med det hele. Imad kørte så på vejen tilbage, hvor vi efter at havde sat Salem af var i Vienna ca. kl. 18. Vi købte Washington Post og så efter det lokale udbud af campere. Der var en række muligheder og fra Imads hus ringede vi til

den mest oplagte. Det lød positivt, manden boede 5 min herfra og vi kørte derfor tilbage til hotellet med aftale om at mødes kl. 20.15. Imad hentede os og vi kørte ud gennem det rigtige bycentrum af Vienna; I vor forstand kan man ikke tale om bycentrum da husene og butikks centrene overalt ligger meget spredt, men måske var der lidt flere butikker end de andre steder. Der er særdeles pænt og velholdt overalt, grønne plæner, nydelige huse og en del træer. Camper ejeren viste sig at være en venlig mand, som hellere vil køre motorcykel hvor der er mere fart på. Camperen var i størrelse og indretning helt perfekt, men den var meget brugt, 1988 model men anvendt af nogle rangere, som i mange år havde brugt den under deres ophold i forskellige national parker. Forsynet med en V8 motor, havde kørt 88.000 miles og skulle koste \$9.100. Jeg var bange for, at den dels ville blive utæt under vor lange kørsel og dels svær at sælge ved hjemkomst.

Vi kørte til et supermarked, vi købte noget frugt mens Imad ringede til den næste. Ham skal vi besøge lørdag formiddag. Vejret er fortsat dejligt, ca. 25°C med noget lavere fugtighed end de foregående dage, men det er alligevel rart i bilen at have AC, især ved lange køreture, hvor solen brænder på bilen. Til forskel fra togturen fra New York, så er især området her omkring Washington, hvor vi nogle gange efterhånden har kørt på diverse ringveje o.l. præget af nye store bygninger, mange banker og forsikringsselskaber samt masser af hoteller. Alt lavet uden respekt for pladsforbrug, men flot og med masser af plads til veje, parkering, mellem- og forbindelsesveje o.l. Der er ikke noget som er klemmt ind eller sammen.

Imad er utrolig venlig - ikke bare overfor os men i almindelighed forekommer han at være i en meget harmonisk balance og befinder sig godt her. Han fortæller, at han ved sine få besøg i Amman føler sig som turist. Hans forældre har endnu ikke mødt deres børnebørn, men kun set dem via video og billeder.

29.06.1997

Lørdag startede kl. 10 hvor Imad hentede os. Vi kørte så ud til en camperplads, hvor der skulle være en anden vogn til salg. Det var svært at finde - der er simpelthen så mange veje, at det kan være vanskeligt at vælge den rigtige. Undervejs så vi ved vejen en camper til salg, den stod som alle andre vi har besøgt åben, selvom der ikke var et menneske i nærheden. Den var udmærket men for brugt. Den søgte camper blev fundet, takket være Imads mobil telefon, som klarer os gennem mange vanskelige adresser. Det var en dejlig vogn i bus type, 20' til \$ 8.500. Der var dog ingen generator og heller ikke forsejl. Vi tog derfor derfra med aftale om, at vi skal undersøge disse ting.

Vi var inviteret til BBQ hos Imads Edb-skole kammerat, som netop har fået et godt job. Vi hentede Majida og Medina og kørte så på opdagelse med en længere kørselsvejledning, som han selvfølgelig havde modtaget med E-mail. Det var et herligt område med kæmpe grunde og langs et landbrugsareal. De havde netop bygget et stort hus i sydstats-stil, som de selv havde tegnet. Det er dels eget arbejde og dels bygget af en Texas entreprenør med hjælp af hispanic arbejdskraft - nogle glade mennesker som arbejder længe, synger til arbejdet og i god kvalitet, modsat mureren (sort) som der kun har været problemer med. Disse oplysninger fik jeg af Joshuas svigerfar, Karl, som er født i Fulda og emigrerede i 1947 - han var tilsyneladende glad for at snakke tysk igen. Karl arbejder ved marinen (civil), og er egentlig pensioneret for 2 år siden. Hans kone Ann er Edb-lærer - vistnok én af de første af slagsen. Hun kan først pensioneres om 2 år, hvor de så har en drøm om at sejle. Benthe fik Anns E-mail adresse, da de gerne vil korrespondere med en udenlandsk skole - vi vil så give den videre til Skals Efterskole, som iflg. Camilla søger netop en udenlandsk penneven. Vi fik grillstegt kylling, på spid samt en masse andre ting med salat, homus (fra Imad), jordbær med Karls honning osv. Vejret var perfekt, ca. 27°C i skyggen. De oplyste, at det normalt er meget varmere og mere fugtigt. Karl har ikke for høje tanker om alt amerikansk, bl.a. øl, så han hentede en Pilsner Urquell på sin nabo grund. Vi kørte derfra lidt senere end planlagt, ca. kl. 17, og skulle så til den anden ende af Maryland for at se en camper hos et ældre sort ægtepar. Den var også i orden, men for stor og uden generator. På vej tilbage besluttede vi os derfor for at ringe til bussen og bekræfte ønske om at købe denne forudsat den blev gennemgået af et campercenter og fundet i orden. Vi var også lige forbi CompUSA hvor der findes alt hvad hjertet kan begære af udstyr. Da min IBM har voldt lidt problemer pga. af en manglende fil fra Qemm hentede vi også den for evt. at rense harddisken og køre nye programmer ind (Imad har alt nødvendigt).

Vi kom ikke så langt med overvejelserne, for mens jeg læste Jyllands Posten på E-mail fra Imads computer, kom han med dagens udgave af Washington Post, hvor der var en interessant camper til salg.

Han ringede og aftalte et møde selvom klokken var omkring 21.30. Vi kørte derhen og fandt stedet med nogen forsinkelse. Det var en 1988 model 26' Ford med overbygning, kun 7800 miles, ubrugt komfur og i en særdeles pæn stand. Ejerens søster, en spanskudseende dame, var sælger. Det eneste der var at udsætte var en dårlig sammenlimning af forenden, hvor der lod til at have været en påkørsel af taget. Også bagtil var der en lappet utæthed på taget. Det kan dog repareres og efter lange forhandlinger blev vi enige om en pris på \$11.400 mod de annoncerede \$11.700. Hun skal så sørge for, at AC er i orden. Camperen har både generator og et stort fortelt. Vi betalte så \$300 i depositum efter at Imad havde forfattet og fået underskrevet en kvittering og set damens ID kort. Hun ringer når AC problemet (formentlig påfyldning af freon) er i orden. Så nu er vi næsten ejere af en stor camper.

Mandag vil Imad kontakte campercenter for test (nødvendig for registrering), forsikring ligesom vi skal på AAA for at tegne et abonnement bl.a. for vejhjælp. Han er en meget stor hjælp med alle disse praktiske ting. Pigerne havde i mellemtiden bagt kager sammen med Majida, som de kommer godt ud af det sammen med. Børnene er også meget glade for vores piger, så de får sig fin øvelse i engelsk og snak i det hele taget.

30.06.1997

Søndag den 29. var igen en flot solskinsdag hvor termometeret viste 27°C. Efter morgenmad, vask mm kørte vi ved 11-tiden ned til den nærmeste Metro station for at tage toget til downtown Washington. Metro stationen er som sædvanlig anlagt med foragt for omkostninger og landforbrug: Store tilkørselsveje, parkeringspladser og udenomsområder. På selve stationen, hvor vi studerede vejledning for at trække billetter, kom en metro officer, en stor neger som meget venligt og snakkende ledte os gennem proceduren. Det lod til, at de fleste af os var turister og skulle alle til Smithsonian. I toget sad et par foran, som var velforsynet med kort, og vi fik nogle råd af dem. Pludselig vendte manden sig om og spurgte om vi var danskere, for han og konen var fra Finland. Han er militær officer, som har fået et studie stipendium på et år i Washington, og hans familie er netop kommet herover.

Da vi var fremme ved Smithsonian stationen stod vi som næsten alle andre af, og gik først hen til Air and Space Museum. Efter at have set en del heraf gik vi i Lincoln teatre, hvor der vist en film om luftfartens historie på en meget stor skærm, hvor vi bl.a. fløj med luftballon, jagerfly, Saturn-raket mm. Pigerne var åbenbart blevet trætte, for de faldt i søvn under forestillingen. Derefter gik vi ned på midterrabatten, the Mall, hvor der netop blev afholdt en stor folkløse festival med afrikansk inspireret musik, husflidsprodukter, mad o.l. Derom mere senere. Vi spiste i Nile teltet, hvor vi fik Kafta pita og cuscus. Så gik vi ind i Museum of Natural History for at Anja kunne se en dinosaurs. Undervejs var der dog meget interessante ting af Nordamerikas wildlife og indianer kultur. Det er tankevækkende i afdelingen for fossiler at se, at af vor klodes 6½ mia. år eksistens, har der kun været mennesker de seneste få millioner år - en meget kort skive ud af den samlede historie - og hvad mennesker i den korte tid har bedrevet af godt og ondt. Derefter gik vi egentlig hjemad, men da vi kom ud på Mall'en til de mange aktiviteter, gik vi lidt rundt og så på. Vi kom til et telt med Blues musik og dancing, hvor der netop var et særdeles iøjefaldende rock-blues band på scenen. Det var lige så underholdende at se på tilskuerne i det store telt, som dels sad på cirkus bænke og dels stod og sad omkring dansegulvet. Især de sorte vrakkede med hele kroppen, men også hvide kunne være med: Vi bar især fascinerede af en dame, som meget ligner Ane Hvorslev, der konstant vred sig til musikken. Vi fik så plads på bænkerne, og der kom et nyt blues band med sangerinden Brown Sugar, en smilende lidt kraftig sort dame. Der blev trampet godt i takt på stilladset og danset livligt af et meget blandet publikum: Gamle hippier, cowboys børn - ikke så mange sorte som åbenbart hellere vil stå og gyngede med som tilskuere. Her manglede vi et video kamera, da lyden og bevægelserne afgjort er en nødvendig del af hele stemningen.

Vi kørte så med Metroen ved 19-tiden, og ville så med bilen på vej tilbage køre forbi et supermarked for at handle ind til aftensmaden. Trods de utallige shopping centre så vi dog ingen af de os nu bekendte supermarkeder, så vi kørte noget rundt - vi kan efterhånden genkende de fleste veje, men det kan være svært at huske på hvilken strækning vi så hvad. Men vi fandt da et sted, hvor vi tidligere har passeret, GIANT supermarked, med et fint udvalg af frugt og alt muligt andet. De holder åbenbart åbent ganske længe, noget med 9-23 alle ugens 7 dage. Klokken var så blevet 20.30 inden vi nåede hotellet, og det var for sent at tage på den planlagte picnic. Pigerne smurte dog en madpakke og gik ned

på græsplænen. Vi havde købt herlige nye vindruer fra Californien, friske nektariner, bananer og melon. Desuden den gode Flora Danica Blue Cheese, som er blød og god og virkelig smager af noget. Vi køber nu vand i gallons dunke, da vi har et stort væsketab. Jeg faldt hurtigt i søvn medens pigerne så en film i fjernsynet. Nu havde de jo set hvordan de satellitter ser ud som sender fjernsyn og andet rundt i verden. Inden jeg lukkede øjnene ringede Imad lige og bekræftede vor aftale om at mødes i morgen mandag kl. 12 ved hans kontor, så vi kan besøge AAA samt tage ud og se på vor camper i dagslys - og muligvis få den med, hvis AC er blevet ordnet.

Da vi som formentlig de eneste på hotellet sover for åbne vinduer om natten, hvilket er mere behageligt end med AC, er vi de sidste 2 dage blevet glædet med morgensang af et stort koreansk kor, som sidder på parkeringspladsen nedenfor vore vinduer og synger. Netop nu har der været en præsentation af nogle af deltagerne, hvor de forskellige har rejst sig og bukket medens de øvrige klapper. Der er vel 50-60 personer i alt.

01.07.1997

I går mandag var så dagen hvor Hong Kong blev overdraget til Kina, hvilket fandt sted allerede morgen her, da det så var midnat i HK. Jeg hørte direkte udsendelser derfra om formiddagen, hvor jeg kørte ind til Imad, efter at have efterladt pigerne på shopping centret over for hotellet. Vi var bl.a. inde i et militært overskudslager, hvor der var mange spændende ting. Vi købte dog ikke noget, da det vil være rart at have camperen først, så vi systematisk kan se hvad der er behov for.

Jeg efterlod bilen på P-pladsen ved Imads arbejde og vi kørte ind i Alexandria til AAA's kontor, hvor jeg tegnede et medlemskab - det var let ved at overgive mit FDM kort. Pris \$44, hvilket var et rimeligt beløb i betragtning af alle de bøger og kort vi fik udleveret bagefter.

Derefter tilbage efter min bil og videre til Charles Street, hvor camperen stadig stod der!! Vi fandt ikke yderligere overraskelser i dagslys og kørte så en tur sammen med damen. Først Imad og derefter mig - i betragtning af størrelsen gik den forbavsende let, men det må skyldes automat gearet. Radioen virkede dog ikke. AC var blevet lavet i orden. Da vi kom tilbage var også broderen kommet, som er ejer af vognen. Efter nogen besvær fik vi demonstreret hvordan oversejlet blev viklet ud. Imad og jeg kørte så hen til banken, da der meget belejligt var en afdeling af Imads bank First Union lidt nede af gaden. I andre lande ville dette have været i gå afstand, men her er det nødvendigt at køre på grund af den store udenomsplads der er ved alting. Efter at have afgivet fingeraftryk fik jeg pengene udbetalt af en sød iransk pige, hvis forældre de sidste 14 år har boet i Århus. Hun skal selv til DK om 14 dage. Tilbage ved broderen gik vi ind i den pæne stue bagved forstuen med det kæmpe fjernsyn, som vi havde været i forleden sammen med søster. En typisk ukulturel stue med nye hvide lædermøbler, stadig dækket med plastik og nogle meget specielle opsatser i farvet glas. Det viste sig, at de etnisk er rumænere, selvom bror er født i Baltimore. Han jager noget rundt med konen, hent vand, hent klips maskine osv. Selv er han åbenbart bilhandler og har brugt camperen som en slags kontor - derfor den lave km stand. Vi fik på Imads foranledning yderligere \$50 rabat pga. radioen og et knækket spejl i sideruden.

Klokken var nu blevet godt 16 og Imad havde lovet at være barnepige da Majida skal til Washington for at prøvefilmes til det arabiske TV. Vi kørte derfor hjemad uden camper, da vi først skal have nummerlader til den. Vi får den registreret i Imads navn, da hans forsikring så dels dækker i 30 dage og dels vil være meget billig at tegne ny forsikring for ca. \$500 for 1 år. Det skulle ikke give problemer ved grænsen til Canada, men muligvis til Mexico, hvilket vi skal undersøge nærmere.

På hotellet fik jeg nogle madder med kalkun og Danablue og Benthe og jeg kørte så ned i det store Tyson Shopping Center, som skulle være berømt i hele landet. Det var også stort, og det var nødvendigt med et kort for at kunne finde rundt. Flere steder var der opstillet computere med fri Internet benyttelse, og vi kunne i JP se, at obligationerne i DK ny var på et rekordhøjt kursniveau. Dog kommer der nok et fald i morgen dansk tid, da vi i radioen hørte om et let fald her pga. af de seneste tal for huskøb, som lå noget over det forventede. Vi fandt en butik Radio Shack, hvor Imad tidligere har arbejdet, og hvor de har gratis mobil telefoner mod tegning af et års abonnement. De har også CB radio til \$99, bil radio med CD til \$199 samt digital video til \$4500. Vi kørte så hen til Imad, som åbnede døren i sin dish-dash. Vi talte om hvilket selskab vil være bedst at bruge til mobil telefon, han mener Bell Atlantic, som vi vil besøge i morgen. Bilradio foreslår han vi køber hos Circuit City, som også vil kunne installere den. Imad vil tage fri tirsdag middag, som han har gjort det i dag, så vi kan få

registrering, lokalt kørekort, inspektion o.l. klaret.

01.07.1997

Det starter med at regne lidt, og vi drager nu af sted på vort store dags program.

04.07.1997

Dette viser sig at holde helt stik, da vi med en banan og et stykke melon som morgenmad først kommer tilbage til hotellet kl. 22 - og uden at have fået vådt eller tørt hele dagen. Vi starter på Bell Atlantic med at få en mobil telefon. En almindelig telefon koster 1 c med en model, som kan sende via computer koster \$80. Samtidig skal vi have et modem til IBM'eren. Det viser sig så, at det slot, som kortet skal ind i, er blevet bøjet og kan derfor ikke anvendes. Jeff, som er vor sælger, er en flink ung mand, og vi bliver enige om at tage computeren med til CompUSA for at få den repareret. Det vil tage min. 2 timer á \$80, og som Benthe siger, et nyt batteri til \$150 - og vi har stadig en gammel computer med lille kapacitet. Hun synes at vi skal købe en ny. Jeg skal dog lige have tid til at fordøje et nyt stort indhug i kontoen, som er under kraftig angreb for tiden. Vi drønede så videre til Charles Street, hvor camperen fortsat står, for at møde Imad og få den registreret. Vi skal dog først have den vejjet, tager en nummerplade fra min lejede Toyota Corolla og sætter på, og kører ned i et industriområde. Derefter skal den til inspektion, hvor vi samtidig får lavet service med olieskift, smøring o.l. Medens dette foregår, tager vi til DMV (Department for Motor Vehicles) for at få den registreret. Vi får ved receptionen et nummer og tager så plads på en stol i det store og allerede godt fyldte lokale. På en skærm meldes så om betjening af nye numre - opdelt i forskellige grupper med forskelligt bogstav, f.eks. B882, afhængig af deres ærinde. Det går langsomt, da der det meste af tiden kun er 3-4 af de 18 vinduer, som er betjente. Da vi skal afhente camperen inden kl. 16.30 kører Imad og jeg af sted, og Benthe fortsætter i køen. Vi betaler for arbejdet, \$82, men lader camperen stå. På vej tilbage ringer Benthe, at vores sælger, sigøjner Robert, ikke har skrevet under et sted. DMV lukker kl. 17.30 så vi kan ikke nå at køre på Charles Street, og Imad og jeg prøver så hvem af os der bedst kan efterligne sælgerens (som er det firma hvor Robert arbejder) underskrift. Det kan Imad, og Benthe går tilbage og får nummerpladerne - en speciel udgave med et Virginia landskab. Vi kan så køre camperen til hotellet, medens Imad skynder sig hjem, da Majida skal til optagelsesprøve på en arabisk TV-station for et job til nogle nye udsendelser. Vi stiller camperen og kører til et supermarked for at købe ind til aftenmaden. Vi er tilbage kl. 22, hvor pigerne har været alene hele dagen. Heldigvis har vi en god barnepige i fjernsynet, så de har klaret sig. Aftenmaden er en grillet kyling og en bakke Chefs Salad samt noget brød og frugt - vindruerne fra Californien er på markedet ligesom honning melonerne og fersknerne er dejlige. Vi er indtil nu altid kommet for sent til at finde nogle gode kirsebær.

Onsdag den 2.7 står den atter på hårdt arbejde fra morgenstunden: Med lidt frugt morgenmad kører vi til DMV for at få et Virginia kørekort. Samme procedure som med bilen, men da vi kommer til vinduet kan vi ikke bevise, at vi bor her i staten. Vi kører så til Circuit City og køber en bilradio/CD, til Radio Shack for en CB radio og en sportsbutik for et par Nike sandaler til Benthe. Pigerne er i dag med os. Derefter igen til Bell Atlantic, hvor vi får ordnet det sidste med mobil telefonen - indtil videre uden modem. Så ringer jeg til Imad og forklarer situationen - han har som sædvanlig en løsning, og kører hjem fra arbejde for at Majida kan komme med os ned på DMV og vise sine identitetspapirer. Dette lykkes - om end efter nogen ventetid - og vi kunne tage vore teoriprøver. Det var godt vi havde haft lejlighed til at læse i den bog, vi fik udleveret i går, da spørgsmålene alle var hentet der fra. Der er faktisk en lang række ting, som virker anderledes her, især med vigepligt, som er baseret på yield princippet, hvor alle skal tage hensyn. Vi bestod begge, men så kunne Benthe ikke komme til road test fordi hendes navn ikke var på Avis papirerne. Det kunne jeg, og var heldig at få en tid lige før de lukkede. Det var ganske let og bestod i at køre rundt ca. 10 min. på nogle stille veje i nabolaget. Jeg var derefter den lykkelige ejer af et Virginia kørekort. Imidlertid måtte Imad og jeg så til lufthavnen for at få papir på, at Benthe kan køre Toyotaen. Det viste sig, at kontrakten automatisk dækker konen, men vi fik dem til at lave et ekstra stykke papir derpå, som egentlig koster \$25, men som vi fik gratis. Derefter kørte vi til Imads hus på Tyson Oaks Circle - et dejligt rækkehus kvarter med huse i 3 plan (kælder, stue og første sal) - for at spise deres spaghetti specialitet med kødsovs med arabiske krydderier. Vi blev

overmætte men der var da plads til en lille is og Imads kage bagefter. Også i Circuit City var der en internet computer til fri afbenyttelse. Iflg. JP går det godt med aktie og obligationskurserne, som begge er på rekord høje niveauer.

Torsdag den 4.7. skulle vi tidligt af sted til DMV for at Benthe kunne få sin road test. Ved 11-tiden var det overstået med godt resultat og hun havde sit kørekort. Det meste af tiden gik med at vente, da der virkelig var pres på. Vi hentede så pigerne og kørte ned i nærheden af Charles Street for at se på computer i en butik Best Buy. Vi kørte at hovedvej 7, som er fyldt med trafik og lyskryds. Turen tog ca. ½ time. Der var ikke noget nyt i forhold til de lokale butikker her ved Tyson, så vi kørte videre for at finde K-Mart. Adressen havde jeg fået opgivet ved at ringe til et 1-800 gratis nummer og indtaste min postkode. Vi kunne dog ikke rigtig finde det, men med hjælp af en taxa fandt vi et andet. Her købte vi ind til camperen, måtter, lagner, børster, fiskestand o.l. Vi havde nok kørt i ca. 1 time i alt for at nå butikken. På vej tilbage tog vi ringvejen og det varede kun 5 min. før vi holdt ved en sportsbutik, hvor pigerne blev læsset af for at se på rulleskøjter. Vi kørte til Bell for at få afklaret nogle spørgsmål, en kæmpe bog butik, hvor kunderne kan sidde og læse bøgerne - det minder faktisk mere om et bibliotek med legesteder til børnene, for at købe en camping fortegnelse. Vi skulle møde Imad på hotellet kl. 17.30 for at køre Toyotaen til lufthavnen for aflevering, hvilket vi også nåede. Tilbage i et hurtigt bad og kl. 20.30 blev vi afhentet for at køre til downtown Washington, hvor jeg havde inviteret på middag. Imad havde bestilt bord på en libanesisk restaurant. Det gik hurtigt med at komme ind til byen, men trafikken i Georgetown, som udover at være et fashionabelt boligkvarter også er et restaurant distrikt, var utrolig tæt - og det var næsten umuligt at finde parkering. Til sidst måtte vi i et parkeringshus (som der også er en del af). Restauranten var næsten tom, og vi startede med at få en mezza med de sædvanlige hummus, vinblade o.l. Udmærket. Til hovedret en stor bakke med kebab af lam og kylling samt okse kafta ovenpå en masse ris. Der manglede afgjort arabiske krydderier og alt i alt var kvaliteten ikke de \$165 værd det kostede. Derefter kørte vi ned til floden, hvor der er en meget livlig waterfront med nogle få lyst sejlbåde, hvor der blev danset, drukket og spillet musik. På land et flot område med springvand og belyste træer blandet med fortovskafeer, restauranter, barer o.l. Langs hele området er der med jævne mellemrum søjler, hvor der ved højvande kører plader op for at forhindre vandet i at oversvømme området. I foråret havde vandet været mere end 2 meter over det normale niveau. Vi fik en herlig is, gik lidt rundt og var hjemme igen ved midnat.

Vi har besluttet at købe en ny computer i CompUSA, en Toshiba til \$2000 samt en farveprinter til \$179. Vi havde derfor lige nået, inden vi skiltes, at køre til Bell for at købe et modem med kabel, som vi efter lidt argumentering fik til tilbudsprisen fra sidste måned - plus et ekstra kable, som var i pakken. Desuden viste det sig at modemmet ikke var 28,8 som skrevet på pakken, men faktisk var på 33 kbps. Udmærket. Raterne og systemet for mobil telefon er noget anderledes: Udenfor det lokale område skal vi betale \$.99 per min. da vi skal ringe til vores Virginia nummer. Vi skal derfor nok mere benytte telefonen til E-mail og så finde butikcentre for at læse JP o.l. - eller ringe fra lokale telefoner, som er gratis, hvis vi kan finde nogen, som vi kan bruge.

06.07.1997

Jeg skriver nu på min nye computer, Toshiba Satellite 225CDS, 133 Pentium, 12.1" farveskærm, 1.44 MB harddisk, 16 MB DRAM og en 10xCD-ROM. Den forekommer som en god solid maskine, og i de forskellige butikker bliver Toshiba fremhævet som det bedste køb for pengene. Vi købte den fredag, 4. juli hos Circuit City, medens de installerede bil radioen. Der var god betjening af en sort herre, som i modsætning til mange andre ekspedienter gav os sin fulde opmærksomhed. Vi havde egentlig valgt en Canon farveprinter til \$169, som dog ikke kunne skrive sort + farve samtidig, prisen for en sådan var \$219, men vi kunne få den til \$199, som vi havde set den til i en anden forretning. I mellemtiden fandt jeg en "open box" Canon sort printer til \$39,90, ganske vist uden kabel, men ellers med samme garanti. Alt i alt tror jeg vi gjorde et godt køb.

Atter en travl dag med adskillige besøg i butikker for at finde udstyr til at reparere og udruste camperen med, herunder til mit kontor: Der findes ikke ringbind med to huller, som jeg kan bruge min medbragte hullemaskine til, så jeg fandt en pakke med metalholdere til at sætte ind i omslag.

Kl. 15.30 kørte vi til Imad for at spise ikke grill som planlagt, da vi havde fået dette aftenen i forvejen,

men kogt lammekød I den specielle arabiske gede yoghurt sovs - den er ganske markant. Undervejs kørte vi forbi en benzin station med gas for at fylde på tanken til varm vand, komfur og køleskab. Inderen, som betjente salget, havde ikke før set en studs som på vores bil, men det lykkedes dog, selvom vi stod I ærbødig afstand af frygt for at det skulle eksplodere. En sådan camper var også inderens ønskedrøm, og han vil gerne høre fra os når vi kommer tilbage. Hos Imad spiste vi sammen med svigerforældrene. Moderen er som datteren overvejende interesseret I børn og tøj medens manden har 3 års orlov fra Delta Airlines medens han hjælper børnene med at etablere et rejsebureau. Det er dem som har bidraget til vore mange rabatter.

Vi prøvede at få kontakt med Internettet via America On Line, som er med på computeren, men det lykkedes ikke, da mit credit kort først skal verificeres. Vi skulle skynde os af sted til metroen for at nå downtown inden kl., 21.10, hvor det store fyrværkeri i anledning af frihedsdagen skulle finde sted. Det var svært at finde P-plads på metro stationen, men vi kom af sted og nåede frem til tiden. Vi halv løb så et godt stykke vej for at finde en god plads til at nyde dette fantastiske show, der overgår hvad vi ellers har set: Stjerner, sommerfugle, glade mænd og stjerner, som eksploderede næsten I hovedet på os. Da det var færdigt efter ca. ½ times forløb, gik vi ned til Det Hvide Hus, hvilket var lidt vanskeligt, da i hundrede tusindvis af mennesker netop kom fra denne retning tilbage fra fyrværkeriet. Derefter tilbage med metroen, hvor der gik et tog hvert minut, og som alle var proppet som et japansk tig i myldretiden.

Lørdag 5. juli om morgenen stod vi som sædvanlig tidligt op, vaskede det sidste tøj, Bente gjorde rent I camperen og vi begyndte at pakke sammen, da vi havde besluttet at checke ud lørdag middag. Der var ganske vist stadig en del mangler ved camperen, AC virker ikke, en del lister og tætninger er gået op osv., men den bedste måde at få det ordnet på er nok at komme af sted, og så I ro og fred at udbedre det. Der foregår hele tiden noget her, det har heller ingen ende med at købe ind - vi har allerede brugt alt for mange penge, så vi holder fast ved planen, trods Imads åbenlyse ønske om at vi bliver nogle dage mere - han har tilsyneladende en noget indholdsløs dagligdag, formentlig grundet hans dårlige økonomiske situation, og er nu hele tiden involveret I en masse ting. Vi har tilbudt ham at låne camperen når vi kommer tilbage, for så at sælge den bagefter. Hans seneste ide er at invitere hans forældre fra Jordan herover og så tage dem med på nogle korte ture. Majida er overvejende interesseret I sine børn, som hun pylrer helt utroligt om, og så den sædvanlige pigelige interesse for sit ydre. Hun har dog helt åbenlyst tendenser til at blive en stor kraftig araber kone, og må sikkert kæmpe kraftigt for at holde sin flotte figur.

Jeg nåede om formiddagen også at blive klippet hos en iransk frisør, som kom en masse gele I mit hår, der var helt klistret sammen, da jeg om aftenen skulle bruge kammen.

Vi checkede ud kl. 11.30, og kørte hen til Imad for at checke AC med direkte strøm, hvilket virkede, og det må derfor være generatoren, som ikke forsyner korrekt. Dog mangler AC at få påfyldt freon. Samtidig skyllede vi vandtankene igennem, der var en del frostvæske i, medens Benthe fandt en kæmpe muse rede bag køleskabet, og gjorde rent med Imads støvsuger. efter kaffe, bagels)som er klægt brød med flødeost mellem og et par gode arabiske sweets, var klokken blevet 16.30, og vi sagde hjerteligt farvel - de har virkelig været et par uvurderlige venner, uden hvis hjælp vi aldrig ville være nået så langt så hurtigt og trods de mange udgifter så billigt. Hotellet var med 50% rabat gennem Majidas far, Avis bilen med 30% gennem Majidas bror, forsikringen til \$ 485 for 1 år på helt specielle betingelser gennem Imads selskab muliggjort med vore lokale kørekort + en masse hjælp til de daglige gøremål.

Vi kørte videre ud ad route 7, som har været vor daglige vej I den uge, vi har boet på Best Western, først omkring en Giant store for at handle ind - det blev igen omkring kr. 500, dog fik vi meget for pengene inkl. en pakke enorme bøffer og en kæmpe pakke kyllingelår. Vi kom efterhånden til områder uden beboelse, dejlige omgivelser med en masse skov, velholdte og flotte ejendomme ind I mellem, til vi nåede en flod, Shenandoh, hvor der var et skilt med camping. Det var en lille hyggelig plads helt ned til floden, men desværre optaget. De rare mennesker henviste os til en større plads lidt længere fremme, hvor vi så kørte hen: The Watermelon Camping, formentlig fordi der ligger en watermelon og frugtbod ved frakørslen fra route 7. Et stort areal lige ned til floden med masser af plads. Prisen var \$5/person. Vi fandt en fin plads næsten helt fremme ved floden og var så heldige, at der samme aften var live underholdning med et lokalt blue grass band. Menuen stod på en hurtig omgang spaghetti, da Benthe

pludselig var blevet enormt sulten, med herlig musik i baggrunden. Da vi havde spist gik vi op mod scenen, en blokvogn under et træ, hvor vi så folk rokke med på rytmen. Det var en helt perfekt måde at starte vor tur på.

Vi havde ikke fået fat i tæpper, og det viste sig at være ret koldt om natten med kun et lagen over sig. Om morgenen var temperaturen dog som sædvanlig omkring 20°C - en dejlig dag med solskin, floden i baggrunden og en stille fred. Endelig kunne jeg få havregryn med rosiner til morgenmad. Vi organiserede lidt og kl. 13 kørte vi videre.

Søndag, 6. juli mærker man ikke megen forskel på: Butikkerne har fortsat åbent, hos Wal Mart endog 24 timer i døgnet. Vi købte mad, grill, tæpper og lignende og kørte så gennem West Virginia til Maryland, hvor vi ved hjælp af AAA bogen fandt en dejlig state forest med camping. Der er et toilet uden vand, men en enestående beliggenhed ved Potomac floden, store pladser til hver familie og en velsignet ro. Rangeren kommer forbi og kræver et service gebyr på \$7 + \$3 for 15 stykker brænde til de bålpladser/grills, som er ved hver plads. Vi må gerne fiske, men desværre sad min spinder fast i første kast, formentlig i en træstub, og de tørrede og saltede fisk appellerede ikke til flodens fisk. Til aften fik vi nogle kæmpe sirloin steaks lavet på vor nye grill

Mandag, 7. juli bliver vi på samme plads, spiser havregryn og begynder for alvor at reparere camperen. Det kommer ret hurtigt til at se godt ud, og vi er nu ved aftenstide næsten færdige med et godt resultat. Vi har fået grillet kyllingelår, som også var fine.

Tirsdag, 8. juli kører vi op til Fort Frederic, hvor vi går rundt og forestiller os tiden under borgerkrigene og mod indianerne. Der er i bygningerne opstillet senge, borde og udstyr, som det skulle have set ud dengang. En vagt i datidens uniform, solide uld bukser og jakke, fortæller og afskyder sin forlader et par gange, mens Benthe fotograferer. Der er brændende varmt og han må svede bravt. Inden havde vi på camping pladsen tømt vognens tank af gråt spildevand og fyldt frisk vands tanken. Det var lige ved jernbane overskæringen, og vi blev et par gange hilst af et tog med høje hyl, som i de rigtige indianer film. Derefter til Hagerstown for at få en forhandler til at se på de sidste ting, men han henviser til en anden i byen, som vi opgiver at finde. I stedet får pigerne vasket i et møntvaskeri medens vi spiser på P-pladsen. Senere indkøb i supermarked. Ved grænsen til Pennsylvania går vi ind på et velkomst center, hvor der er et stort udvalg af brochurer og informationer om staten, camping pladser og andre aktiviteter. Så kører vi kort videre til state forest Caledonia, hvor vi efter strenge påbud om no pets, no alcohol får en plads til \$13 inkl. gratis varmt vand på baderummene. Der er ved hver plads en herlig bålplads, hvor jeg hurtigt får etableret et bål til at stege de indkøbte friske majscolber. I skoven er der masser af knastørt træ, som vi tænder op i med det ligeledes tørre egeløv. Et fint bål, som varer hele aftenen. Udover majsene grillede Benthe kogte kartofler på den almindelige grill samt det sidste stykke sirloin steak. Der var en stor swimming pool, men ingen havde lyst til at benytte sig deraf. Der var også mange trails i det store område på 3500 acres, men da vi først ankom ved 19-tiden var der ingen tid til at udforske dem.

Heller ikke næste formiddag, den 9. juli, hvor jeg brugte det meste af tiden til at få skrevet vort første rejsebrev hjem. Det lykkedes også at få det printet ved hjælp af cigarettænder stikket i bilen, som har været uvurderlig til opladning af alt, inkl. Benthes boremaskine. Ved middagstid spiste jeg havregryn morgenmad, hvorefter vi kørte hen og tømte dong tanken. Videre gennem denne store park og mod nordøst i retning af Boston. Det begyndte at regne, hvilket gik over i en timelang thunderstorm. Vi skulle lige købe lidt ind i en regn pause, men da vi kom ud og de næste timer styrtede det ned. Vi blev på P-pladsen hvor vi nu forsøger at overnatte. Aftensmaden med Campell tomatsuppe og fried rice blev indtaget med regnen silende ned - desværre også et par steder inde i bilen, som endnu er utæt ved bl.a. nogle vinduer.

Den 10. juli kørte vi så videre op mod Delaware Water Gap park området. Undervejs var vi inde på et postkontor for at sende vort rejsebrev og et brev fra Camilla samt købe nogle ark flotte frimærker med James Dean og tegneserier. Senere kom vi til en lille by, Belvidere, som bar præg af ikke at være fulgt med tiden. Hos isenkræmmeren var mange gammeldags og landlige ting, men vi fandt flere ting som vi manglede til camperen, bl.a. en større ske. Desuden købte Benthe endnu 2 pakker tætningsmateriale og er nu oppe på 5-6 pakker. Havde den tidligere ejer brugt lidt tid herpå ville kassen være mindre rådnet end det lader til at være tilfældet nu. Vi kom også forbi et karrosseri værksted hvor de flyttede beslaget til solsejlet lidt ned fra det rådnete øvre punkt, så vi nu kan slå det ud. \$10 sort. Efter at have besøgt

parkens visitor centre og købt et hæfte om fugle- og dyreliv samt til bestemmelse af træer, kørte vi til Worthington National Park, oprindeligt ejet af mr. W, formentlig også ejer af kobberminerne i området. Vi fik en herlig plads lige ned til Delaware river, masser af luft og som sædvanlig med en fin bålplads. \$10 per nat inkl. varmt vand. Jeg hentede træ i skoven og vi etableret et godt bål, hvor vi grillede majs, bagte kartofler og grillede hakkebøffer. Det holdt til langt ud på aftenen, hvor vi sad i den dejlige temperatur på 25°C og nød kaffen (efter at Imad viste Benthe hvordan man kan selv sammensætte kaffen af mange forskellige blandinger, herunder en slags kakao-kaffe, er jeg også begyndt at drikke en enkelt kop om aftenen).

Næste dag, 11. juni forsøgte jeg igen at ringe til Europa på min mobil telefon. Efter forgæves forsøg de andre dage ville jeg nu til bunds i sagen, og brugte vel et par timer med en del service medarbejdere hos Bell Atlantic. Tilsyneladende kan man ikke ringe direkte long distance udenfor deres hjemmeområde ved Østkysten, men jeg kunne heller ikke komme igennem via en operator, og skrev til sidst et brev til Bell med krav om refund og return. Ind imellem var vi en tur oppe på bjerget, fra 400' til 1400', hvor vi fandt Sunfish Lake langs det gamle Appalachian Indian Trail. I det gode vejr var det herligt at få fødderne i det kølige vand og sidde og se på de kæmpestore haletudser på størrelse med ålekvabber vimse rundt. Der var også en del småfisk. Pigerne gik hjem langs den stejle stream medens jeg gik lidt videre af Appalacian trail og bestemte nogle træer. Der er flest rødeg men også amerikansk bøg og ahorn. Der ventede et tiltrængt bad på camping pladsen. Senere på eftermiddagen kæmpede vi så videre for i det mindste at sende E-mail, og efter at have haft kontakt til modem-producenten i Californien lykkedes det at sende nogle stykker og bede dem om at bekræfte, om det kom igennem. Imedens lavede Camilla spaghetti med resterne af de 2 pund oksefars fra bøfferne i går, til \$3,70. Om aftenen løb pigerne på basketball pladsen på deres rulleskøjter, indkøbt i Vienna, og senere badede de i floden, som også i går aftes. Vores nabo har nogle gange været herovre, bl.a. for at hjælpe os med at hejse solsejlet rigtigt, og vil gerne snakke, bl.a. om de alt for generøse amerikanske bistandsregler og de høje skatter. Han betaler ca. 32% af sin indkomst i skat.

I dag 12. juni skinner solen som sædvanligt fra en skyfri himmel. Der var 15° da vi stod op ved 7.30 tiden, men er hurtigt over 20°. Stille og herligt vejr, ikke for varmt og ikke fugtigt. Desuden har vi endnu ikke set en myg og selv ikke på vor svedige tur i går var der særlig mange insekter i skoven efter os. Vi kørte midt på formiddagen ad the Mine Road til en nærliggende by, Millbrook, som er genbygget som en nybygger settlement kunne have set ud da området blev koloniseret - startende med en mølle, derefter håndværkere, main store, kirke og cider(brænderi - apple jack). For at få benzin kørte vi så mod øst til Blairstown, hvor vi også købte ind i et A&P supermarked. Derefter mod nord, hvor vi ved en ny P-plads ved Swartwood søen holdt, hvilede og jeg fiskede lidt. En kone fra et genbohus kom og hilste på og tilbød at handle for os, når hun lidt senere skulle til byen og hente en pizza. Imedens lavede vi kalkun karbonade med kartofler, gulerødder og salat. Pigerne gik over med \$20 og bad hente tage is med hjem, og hun kom tilbage med ½ gallon chokolade is - samt en flaske Hearsy's chokoladesovs og en dåse flødeskum. Hun hed Marcia og havde været bibliotekar i 25 år i en nærliggende by og var for to år siden flyttet ud i huset overfor. Anja og Benthe viste deres fotomapper, men efterhånden kom der så mange insekter, at hun gik ind. Hun havde i sit liv været i Pittsburg, hvor hun er født, New York og Washington, og fattede næsten ikke vor tur. En meget rar dame, netop fyldt 50, alene, ret stor om hofterne og hun fik som den første en pose dask blomsterfrø samt en badge. Vi tog lange bukser på og jeg havde gjort en bålplads med brænde klar. Pludselig kom en kvindelig stor ranger, som med brysk stemme oplyste, at man ikke måtte parkere her. Mine forberedelser til bål skulle brydes ned og lægges tilbage, herunder stenene omkring, og hun tog Benthes navn fra kørekortet. De er åbenbart ret følsomme i New Jersey, der er altid et stort skilt, at man ikke må drikke eller have spiritus i parkerne, og man kan ikke købe øl i supermarkederne. Vi måtte så ved 21.30 tiden, hvor der er helt mørkt, køre videre. Vi besluttede ikke at køre til campingpladsen i parken overfor, men at fortsætte til Pennsylvania (ca. 1½ t kørsel). På vejen så vi en masse rådyr i vejsiden, som roligt blev stående. Vi kørte så ind på en Wal-Mart P-plads med MacDonald som nabo, hvor vi sov.

Næste morgen startede vi tidligt med at købe et telefonkort hos Wal-Mart, så må vi se om det kan lade

sig gøre. Derefter videre ca. 140 miles til Massachusetts, hvor vi fandt en lille campingplads i en stor national park, Beartown. Den er nu tom i vor afdeling, da folk er taget hjem fra weekend. Gløderne fra vore forgængeres bål var nok til at starte vort. Undervejs har vi i dag som også de sidste par dage nydt den spændende tur gennem småbyer, mange landlige (skovlige) huse med postkasser ved vejen, plastikdyr på plænen og amerikanske flag. Vi købte i dag ved vejen en balle kirsebær og en pose nye sommeræbler. I dag søndag var der også fyldt op på P-pladserne ved de mange kirker af forskellige trosretninger. Faktisk er der nok flere kirker end burger barer. Landbruget er vanskeligt at se: De fleste steder er de få gårde ikke for godt vedligeholdt, markerne mest græs til hø eller brak, en smule majs - and that's it. Derimod sælges næsten alt overalt, vi besøgte et loppemarked, købte nogle bøger til ½\$ stykket, butikker, restauranter, moteller, resorts, shacks osv. er overalt og er åbne det meste af tiden. Pigerne er i gang med at løse nogle opgaver fra et hæfte udgivet af Pennsylvanias statsskov med opgaver om forurening, det har de fået et par dage til at gå med. I parken fik jeg pigerne med på en tur rundt om søen, en fin tur hvor vi bl.a. så en slange - samt naturligvis en masse egern og chip&chap'er. Om morgenen ringede jeg med telefon-kortet til Claus i Lux, hvor det står godt til. Vi kørte så gennem hele MA til Boston ring og til Ipswich. Vi havde adviseret vor ankomst til tirsdag, og langt om længe fandt vi en plads i Cape Ann, vel en fin plads, men det startede netop med at regne og fortsatte til næste dag.

Tirsdag 15. kørte vi så til Ipswich, hvor vi kørte ind på fasters indkørsel samtidig med at hun selv kom fra tandlæge. Hun viste sig at være en meget klarhovedet, kvik og intelligent kone, født i Boston-området i 1913 af dansk far/norsk mor, fik tidligt en stedmor (Jehovas vidne), blev gift med en nordmand, som mistede livet i begyndelsen af 2. verdenskrig, fik Anna og Peter, blev gift igen med Charli, en islænding, var en utilfreds lærer, adopterede tvillinger efter sin brors bilulykke, gik hjemme siden, har boet samme sted de sidste 25 år. Anna bor nu også hjemme efter at hun i fjor blev skilt fra sin mand. Et par herlige mennesker, som hurtigt blev forelsket i pigerne, og ikke vidste alt det de skulle gøre for os. Vi nød dagene, som fra den planlagte ene overnatning (i camperen) blev til 4. Pigerne sov på 1. sal hos Anna, og blev grundigt forkælet med video og is. Vi andre også med norsk gjeteost, kylling osv. Om tirsdagen kørte vi til nabobyen, hvor vi fik løst problemet med generatoren: Ikke-funktionen viste sig at skyldes at en ledning skulle sluttes til et stik bag i vognen. Ved samme lejlighed fik vi skiftet olie på generatoren og nogle andre småreparationer, \$77.

Onsdag 16. sad jeg den ganske dag ved computeren for at få etableret kontakt til America On Line. Interessant ved de mange opkald til deres service afdeling, at de som regel er optaget da de er verdens største og bedste med service. Melodien fra "De 4 årstider" er ved at hænge mig ud ad halsen. Det lykkedes ikke at få det til at virke (jeg brugte bedstemors - som hun hurtigt blev døbt af pigerne - telefon på skift med computeren og min mobil). Om aftenen inviterede Anna og Hildur på fried clams på en slags selvbetjenings restaurant - en kæmpe portion noget fedtede og ikke særligt velsmagende, hvor jeg dog spiste godt og fik ondt i maven.

Den 17. havde jeg tynd dong og fik det bedre. endnu bedre da jeg op ad formiddagen fik AOL til at virke ved at reducere hastigheden på mit nye 33.000 bps modem til 9400 og ændre til Intel. Jeg var så parat til at tage med til stranden, sammen med en af tvillingernes kone, Tina, en rigtig sportskone. Vi prøvede hendes kajak, og det var virkelig en oplevelse. Selve stranden var enormt dejlig, med sandstrand, en frisk brise i det varme solskin og små grønne øer i horisonten. Tina havde været der aftenen før sammen med sin mand Rolf, men da var jeg ikke meget visibel pga. computer problemerne. Benthe lavede aftensmad med helstegte kyllinger.

Den 18. var Camillas fødselsdag, hvor hun fik sin længe ønskede Time Manager og en fin ring af Anna og Bedstemor. Vi købte ind til hendes yndlingsretter: Clams, hvidløgsrejer og hummer pasta salat. Isen med tyttebær kunne vi ikke spise, efter at Anna havde serveret sin kage med indlagt is. Pigerne var sammen med Anna af sted i et indkøbscenter, og Anja fik også et sølvsmykke - til os havde hun købt en kæmpe USA-camping directory. Anna er vist lidt deprimeret efter sin skilsmisse, og lavede gevaldigt op ved at kunne være sammen med pigerne. Den daglige rutine var brunch ved 10-tiden og måske lidt kage inden aftensmaden.

Vi måtte dog videre og lørdag, 19. kørte vi ved middagstid. Det var en bedrøvelig afsked med bedstemor, Anna havde vi allerede taget afsked med om aftenen, da hun skulle på arbejde i dag efter sine to fridage tors- og fredag. I betragtning af hendes ikke for lette tilværelse, som yderligere kompliceres af en let kræft samt diskosprolaps, er hun en imponerende klar og interessant kone. Vi kørte gennem New Hampshire til Maine, hvor vi overnattede bag en nedlagt lagerbygning. Denne løsning skyldtes en uendelig trafikprop gennem en ferieby, hvor der tilsyneladende også var en masse canadiere på indkøb, så vi ikke kunne nå vort planlagte bestemmelsessted.

Søndag, 20. juli fortsatte vi tilbage til kysten og fandt en anden state park, Campden Park, næsten ved havet. Jeg hikede op til det højeste udkigssted 1350 fod over havet, hvor der var en enestående udsigt over kysten og de mange øer, fjorde og halvøer. Imedens havde pigerne for en gangs skyld samlet træ til bålet. Senere på aftenen gik vi ned til Atlanterhavskysten med klipper, små øer og en flot farverig himmel.

Mandag, 21. juli kørte vi videre ad Route 1 mod National Park Acadia - en ø forbundet med en dæmning til fastlandet. Ikke hele øen er park, men kun nogle ganske vist store strækninger. På de private strækninger var der som langs mange andre vejstrækninger salg af alt muligt: souvenirs, antikviteter, lobsters, dyrehospitaler, yard sales, restauranter, biler, flea markets osv. Vi startede på sydsiden, den rolige side, hvor der på den anden side af vandet var adgang til kysten - her mere flad med store sten. Vi fandt en fin plads med naboer fra Californien, som selv havde kørt rundt i landet i en camper i mere end 1 år. Om aftenen var der lysbillede fremvisning i amfiteatret, hvor en ranger med universitets degree fortalte om naturens omskifteligheder. Efter påfyldning af gas havde vi et problem med at få gang i køleskabet igen, men efter at det tilsyneladende ikke havde været rigtigt tændt ½ dags tid, kom der liv i det igen.

Tirsdag, 22. juli startede jeg med at løbe en tur - første gang på rejsen, men dog i god kondition. Derefter kørte vi over mod den anden side af øen. Først ned på rangerstationen og købe et Eagle Pass til \$50, som giver fri adgang for hele familien til alle nationalparkerne. Vi sparede de første \$5 ved indgangen til Acadias loop, en fantastisk flot strækning langs havets klipper og strande, udsigter fra bjergrygge og floder og sumpe. Vi spiste frokost på klipperne ved en strand. Derefter kørte vi videre til Bangor, som vi i går havde fortalt Dean om på en internet cafe, Stephen Kings hjemsted. Vi fik dog først oplyst hans adresse på vej ud af byen, på motorvejen hvor det varede for længe inden vi kunne vende om. I stedet kørte vi en lang strækning med Benthe ved rattet til Sebago Lake, hvor vi kom ved mørkets frembrud. En meget populær plads med lille plads mellem beboerne - til forskel fra de fleste state parks, hvor der er rigtig god luft og sjældent mere end halvfuldt.

Onsdag, 23. juli løb jeg en tur langs søen, en flot natur, og vi kørte videre mod den nærliggende by Denmark. Town Hall var lukket for dagen, men lærerinden i børnehaven i den ene ende foreslog et besøg på biblioteket. Det viste sig at være et frivilligt etableret og drevet sted, oprettet for 10 år siden, en nydelige bygning i mursten/træ, og vi fik lov at læse i Denmarks 100 års jubilæumsskrift fra 1987. Der er tilsyneladende ingen danske aner i byens historie, og man ved ikke hvor fra navnet kommer. Derefter videre mod New Hampshire, hvor vi efter noget besvær fandt Route 112 tværs over White Mountains i den meget store National Forest. Vi kørte langs floden, og stoppede ved den 4. camping plads. Som sædvanlig gik en del af tiden med at samle brænde til vort bål. Vi var blevet enige om, at frem for hver dag at fare videre, vil vi forsøge, at blive 2 dage hvert sted, for at få lidt mere ro over turen. Betaling foregik ved at lægge pengene \$12/nat i en kuvert og droppe den i et rør.

Torsdag, 24. juli var vi om formiddagen på hiking til Sabbaday Stream, hvor der var en række flotte vandfald. Jeg forsøgte at gå langs floden tilbage til lejren, hvor vi havde en fredelig dag - Benthe med at reparere taget og jeg begyndte at læse min anden bog på turen. I en avis læste vi, at der var rekord på New Yorks børs med et indeks på over 8100. Også renterne faldt lidt. Om natten var der ret koldt og vi frøs alle, selv Benthe som havde taget sin fleece jakke på.

Fredag, 25. juli kørte vi så sydpå - dels for at få lidt mere varme, og dels for at forberede turen til

Vermont, hvor vi formoder, at Helge Manson har sit sommerhus i den sydlige del. Vi kunne dog ikke få kontakt med ham på telefonen. Ved et supermarkedsindkøb så Benthe en genbrugsbutik, og vi købte nogle dejlige lange bukser til natdragt - i forventning om evig sol og varme havde vi kun taget korte natbukser med. Vi kom så til State Park Pilsbury, hvor vi fandt en god plads tæt ved søen. Pigerne var ude at bade. Dagen gik med at samle træ til bålet, da der som sædvanlig var en fin fire ring med grill, hvor vi stegte en portion majs. Ved opgørelse af penge forbrug undrer det os, at vi bruger mere end i DK til mad og drikke, men at vi her sparer utroligt meget og ikke køber nogle af de mange lækkerier, supermarkederne frister med, men som vi synes altid at have i køleskabet i DK. Vi skal måske etableres noget bedre, så vi får overstået alle basis indkøb til lager.

Lørdag, 26. juli blev vi på samme plads. Benthe var meget optaget af den musik de spillede på en anden plads, og da vi om eftermiddagen kom forbi, fik hun et cassettebånd - det er en slags indfødt/indianer musik, og de spillede selv lidt guitar til. Ved søens strandbred var der andre, som legede med deres mindre børn, og som sædvanlig blev vi spurgt om hvor vi kommer fra. For en gangs skyld lod det til, at de var hjemme i den europæiske geografi, en anden havde endog set den lille havfrue, og en tredje lånte os sin kano til en herlig sejltur på søen. Fint klart solskin, ikke for varmt. Til aften igen majs + middag med kartofler og en slags pyti-pande (en smule oksekød, løg og spaghetti - jeg havde delt en pakke oksekød til \$5 i 10 portioner). Der er ikke længere så koldt om natten, at det er nødvendigt med de lange natbukser.

Søndag, 27. juli kørte vi videre til Vermont, en fredelig stat med stor plads og få mennesker. Mere naturligt end flere tilsvarende steder med meget natur, da folk her tilsyneladende lever deres eget fredelige liv. Vi har svært ved at se hvad de lever af, men iflg. en campingnabo har de ofte nogle småforretninger, laver plast-ænder, træting o.l. Husene ligner også steder, hvor folk bor, og ikke blot sommerhuse for en storby. Bortset fra et par skisports steder er der ikke meget turist præget over byerne, som vi passerer. Vi købte som sædvanlig siden Maine ind i Shop 'nd Save, en stor supermarkedskæde med eget mærke, Hannaford, og som regel gode tilbud. Det eneste gennemgående danske islæt er Danablu og Havarti med flere forskellige smagstilsætninger, medens jeg endnu ikke har set en Carlsberg, trods butikernes store udvalg af importerede øl. Vi kørte gennem Green Mountains state park og tog en plads ved Emerald Lake, som virkelig svarer til sit navn. Efter flere dage uden varmt bad, var det ligefrem dejligt at blive vasket igen. På bålet grillede vi kylling og fik pillekartofler til. Faktisk er kartofler her dyrere end f.eks. ris og pasta, idet 10 lb koster \$3.70 på tilbud. Kartoflerne er meget store, da de åbenbart kun anvendes som bagte. Efter aftenmaden begyndte det at regne lidt, og det fortsatte så vi resten af aftenen sad i vognen. Pigerne begyndte for to dage siden med lektier, jeg er regnelærer og Benthe engelsk. I Camillas bog kan jeg faktisk ikke huske teorien bag ligninger og geometri, så vi arbejder mest med de praktiske eksempler. Anja er i gang med %-regning og det går helt godt med hende.

Mandag, 28 juli kørte vi til nabobyen, Manchester for at vaske tøj og få sendt en del E-mail. Der er fortsat en del problemer med telefon kontakt til AOL og med at finde ud af programmet, med at gemme modtaget og afsendt mail o.l. Noget sure kørte vi videre mod staten New York, hvor vi igen forsøgte at ringe til Helge - uden svar. Lidt senere kom jeg i tanke om at Bob Cutler, som besøgte os sammen med Helge for nogle år siden (hvor Frank og Ane gik i gulvet af at ryge hash), jo bor i nærheden, i byen Albany. Via oplysningen fik jeg fat i Bob (oplysningen er effektiv, kun ganske få tryk på tasterne og et par computeroplysninger, så kom der en rigtig person, hvis computer gav nummeret). Mod at deponere \$0,65 for det første minut kunne jeg så ringe til Bob, som lige var kommet hjem. Hans kone Linda havde aftenen forinden beskadiget sin ankel, da hun trådte ud af en biograf, men han forsøgte at få kontakt med Helge. Det lykkedes heller ikke, og vi aftalte, at vi skulle ringe den efterfølgende formiddag på hans arbejde. Vi satsede på, at han måske ville invitere os hjem, så vi kørte lidt tilbage mod Albany, som er ca. 1½ t kørsel fra opringningen. Her fandt vi en god campingplads ved Moreau Lake, godt med brænde, tæt ved søen.

Tirsdag, 29. juli ringede vi så til Bob, som oplyste, at Helge den efterfølgende dag ville køre til Vermont med nogle netop ankomne venner fra Tyskland, og at Bob og Linda evt. kommer fredag. Vi

ringede så til Helge og blev inviteret. Hans hus er tæt ved Manchester, hvor vi var i går, så vi kørte tilbage og op mod landsbyen Sandgate, hvor han bor. Her spurgte jeg en lokal om vej - han kender Helge, lavede et fint kort og gav os lov til at parkere på pladsen om natten foran hans blomster rum. Han hedder Jim, er lærer i nabobyen Ardington, og dyrker blomster om sommeren, som han sælger til butikkerne i de nærliggende byer. Jeg gav ham et brev af vore souvenir-danske sommer-blomster og en badge. Vi kørte så til Manchester for at handle og gik derefter i biografen kl. 19 for at se Airforce 1 med Harrison Ford, en spændende film som holdt os alle i ånde fra første sekund. Vi kørte så tilbage til Sandgate, hvor Jim fortsat sorterede og bundtede blomster. Lige ved vor P-plads er et skab med oplysninger, bl.a. et skrift fra -kommunalbestyrelsen om lov til at købe en lastbil til \$57.000. Systemet her virker, som også forklaret af Rolf i Ipswich, ved at der årligt vælges 2-3 personer, som har til opgave at opstille forslag til byens drift. Her i Sandgate afholdes møde hvert år i marts, hvor byens budget godkendes. De enkelte poster kan rettes op eller ned, og når alle forslag er færdige, bliver de enkeltvis og derefter samlet besluttet ved flertalsafgørelse. I andre byer sendes budgetforslag ud og ved hemmelig afstemning godkendes eller forkastes det samlede budget. Medlemmerne får \$12 per møde, formanden \$1000 per år. Et levn fra gamle dage, da alle byens indbyggere kunne mødes for at beslutte fællesskabets drift, f.eks. snefjerning, grusning o.l. Socialudgifter betales direkte af staten.

Onsdag, 30. juli havde det været lidt køligt om natten, måske 10°C, men solen skinnede fra en klar himmel da jeg stod op kl. 8. Efter morgenmad gik Benthe og jeg lidt rundt - der løber en bæk kun 20 m fra vor holdeplads, en mand kom med en hund for at spørge om hvem vi var, det viste sig at være naboen. Vi gik så lidt videre op ad vejen, hvor en kone var i gang med at bygge et hus, helt i træ. Gulve i maple ash, hvor vi kunne se hullerne fra sirup udtrækningen. Hun viste os så gulvet i førnævnte nabos hus (han hjalp også hende med byggeriet), som er hickory - en meget hård træsort, hårdere end eg. Tilbage til hendes byggeri, som består af et træskelet med 150 mm glasuldisolering, indenfor formentlig krydsfinerplade og udenpå brede fyrreplanker, heraf en del fra hendes egen skov, hvor hun selv med en lånt rundsav havde opsavet nogle stammer. Herefter et lag stærkt teflon plast og som facade blokhusbrædder. Over tagisoleringen en slags plastplade, som skaber luftcirkulation på loftet mellem selve taget (vistnok pandeplader). Vi var også henne og se Jims blomsterhave, som forsynes med kunstvanding fra bækken, der afgrænser jordstykket. Vi havde mødt en negerdame hos Sussi, som bygger og som viser sig at være mangemillionær og ejer af adskillige ejendomme i byen, som er maler. Hun kom lidt senere forbi med et billede, hun havde hentet på en udstilling. Hun laver billeder ved at klippe et kunst-ruskind stof, som jeg i sin tid havde en jakke i, og så klæbe det op. Motivet var en hest på en strand - sikkert vanskeligt arbejde men ikke lige min smag. Sidst på eftermiddagen stadig ingen Helge, så vi kørte op til hans hus iflg. Jims tegning. Han var allerede ankommet ad en anden vej, sammen med Rolf og Esther samt deres to plejebørn, Benjamin (3 årig søn af en stofmisbruger) og Katherina (5 årig datter af en bosnisk flygtning). Det viste sig at være to prægtige mennesker, som havde købt den famøse camper, som Helge ringede til os om sidste efterår, til \$4.000. Den var årgang 1977, Dodge 6 cyl. og en noget primitiv indretning - nok ikke noget der ville tilfredsstille vor krævende familie. Rolf har arbejdet med ungdomskriminelle, har lige mistet sit job, er kunstnertype, har selv bygget deres hus, hugger selv sit brænde til huset, som kun opfyres med træ. De bor i Garbsen lige syd for Hamburg. Helge er som sædvanlig meget drikkende og snakkende (vrøvlende) om sin kommunisme, men i virkeligheden meget kapitalistisk indstillet, snyder i skat osv. Men en hyggelig aften.

Torsdag, 31. juli kørte vi om formiddagen til en nærliggende sø, hvor især tyskernes børn var vilde med at gå i vandet. Vi havde sandwich med. Helge medbragte et par øl til at drikke under bilturen derned. Vi kørte hjem over middag. Jeg havde haft tandpine om natten, nederste venstre kindtand, som for et par år siden. Hjemad købte vi kyllinger og tyske pølser, som Benthe lavede til aftensmaden. Helges hus ligger på et 20 acres stykke skov, blot man har et stykke jord (2 acres ved landevejen, 5 acres ved sidevejene og 10 acres i skoven) har man lov til at bygge sig et hus - eneste betingelse at man overholder reglen om 15 fod fra vejen og en septic tank. Det betyder, at der er en masse velbeliggende huse i hele skovområdet, men at man ikke rigtig fornemmer, at der overalt er bebyggelse. Han har kun givet \$100.000 for 2 år siden, det forekommer at være en meget favorabel pris. Lån på \$60.000 i 30 år, resten har de skrabt sammen, Helge bl.a. ved at få en afskedspension fra AUC. Om aftenen fik Helge

sig en smøg marihuana. Kunstneren Karl fra et andet bjerg kom kort forbi, men var vist noget omtåget af røg og drik og gik hurtigt igen.

Fredag, 1. august havde jeg næsten ikke sovet for tandpine og var fuldkommen ved siden af mig selv. Vi kørte op til Karl, så hans hus og atelier samt en del billeder. en rar mand, født i Leipzig ved krigens start, flyttet til NY da han var 20, gift 4 gange. Hans billeder var meget forskellige, men ikke rigtig min smag - måske fordi tandpinen blev værre og værre. Karl prøvede at ringe til en t-læge, men ikke tid. Tilbage i huset var Helge nu tilbage fra Albany, hvor han havde hentet Alberta, sød pige, og efter frokosten ringede hun og fik en aftale med en t-læge i Arlington. Hun tog et røntgenbillede, borede det gamle hul ud og kom helt ind til nerven (jeg havde fået to indsprøjtninger), kom noget pludselig og lukkede igen. Hun ville ikke fjerne nerven, hvilket ikke er hendes specialitet, og hun var ikke sikker på om det ville virke. Jeg var dog som et nyt menneske da vi kørte tilbage, trykket på nerven havde både smertet og blokeret for en del af hjernen. Og da jeg ville betale, kostede det ikke noget. Fin dame, som vi skal huske at sende postkort til. Hun var også meget hensynsfuld, borede kun lidt af gangen, jeg havde musik i ørene, hun sagde hele tiden hvad hun lavede og var bekymret for om det gjorde ondt. Jeg tror hun forstod mig. Resten af dagen var jeg et nyt menneske, og vi fik en dejlig aftensmad med fisk, bragt af Roberta, med vin og hende og Helge nogle fede smøger. Helge vrøvlede som sædvanlig, provokerer og er ved at blive lidt gammel - men utrolig hjælpsom og rar. Roberta har alle de gode sider og jeg har ikke set nogle dårlige ved hende - bortset fra at hun hele tiden kommer rendende når Helge på sin uforskammede måde råber på hende.

2. august kl. 10 var vi parat til at køre og tog en vemodig afsked med vore gamle og nye venner. Rolf og Esther blev inviteret til at benytte vort sommerhus, og jeg skal huske at skrive til Bjarne herom. Vi kørte omkring den lokale mekaniker, fik tanket op med benzin og gas, en hyggelig snak, Benthe skal ud at køre på motorcykel med ham næste gang. Så gik det tilbage mod NY hvor vi kørte hele dagen til vi i Lafayette så et skilt med Blue Grass festival, hvor en masse campere også var forsamlet. Vi kørte derind og fik udover en campingplads og en pragtfuld oplevelse til \$20. I den lune sommeraften sad vi til kl. 20.30 i korte bukser og T-shirt og hørte de forskellige grupper i 45 min. opvisninger. Så tog vi lange bukser på, et stort glas rødvin og lyttede så til hovedattraktionen fra Idaho, som virkelig var enestående. Jeg forstod dog ikke alle deres underfundigheder, da de drævede noget mere end de øvrige lokale bands. Pigerne blev tilbage i vognen, da de ikke mener at den slags musik er spændende. Atmosfæren siger dem heller ikke noget.

3. august kørte vi videre mod Buffalo, det regnede lidt om morgenen, men ellers en varm dag, Vi opdagede at AC i bilen nu ikke virker mere. Sigøjneren har nok fået fyldt for lidt på i sin tid. Vi holdt hos et par flea markets, byttede nogle bøger, besøgte et lokalt dyrskue, som næsten var færdigt, kun en del boder med gamle reservedele og manualer til biler og traktorer. Der var også mange veteran biler/ traktorer, bl.a. brandbiler. Mester fortalte os, at disse er private, får ingen tilskud bortset fra kommunens hjælp til investeringer i biler og bygninger, og de må selv skaffe penge ved forskellige aktioner for at få det til at hænge sammen. Brandfolkene er selvfølgelig også frivillige. Vi kom så til Buffalo, hvor vi kørte ind på en P-plads ved et 24-timers lokalt supermarked, Tops. Det var en oplevelse at besøge denne butik, med alt fra hele verden. Vi købte pizza til aften, \$5.95 for en 17 tommer pizza, vi kunne ikke selv lave varmt mad så billigt.

4. august kørte vi så ind til downtown for at hente post hos American Express. Der var en del breve fra mor (med Bjbro Avis og blade til pigerne), Karen (Ivan har det ikke for godt), Tove, Vibe, Irany, Pernille samt fra Bjarne med en fin opgørelse over breve og penge - han havde lukket alle breve op og taget kopier, også fra bank og Lux. Desuden Bell faktura fra Imad, som vi betalte på et posthus i Niagara. Vi kørte så ind på en P-plads på en ø i floden, hvor vi gik rundt og så på de flotte udsigter med den brusende flod. En flink ranger pige fortalte os, at der er en dæmning nogle miles oppe ad floden, hvor de kan regulere vandet. Efter bygning heraf æder vandet kun en tomme/år af klippen, medens det tidligere flere fod. Horseshoe faldet giver ca. 2,5 mill. liter/sek og American Fall ca. 900.000 l/sek om sommeren. Imponerende syn. Hen på eftermiddagen kørte vi så over på den canadiske side, det gik ganske let ved grænsen, som er midt på broen, og en svensk talende canadisk paskontrol gav os hurtigt

et stempel. Vi kørte derefter længe rundt for at finde en P-plads. Det lykkedes, vi lavede aftensmad og gik så ned for at se faldene fra denne side, hvor de var bedre synlige og nu belyste, dels med normalt lys og dels med skiftende farver. derefter videre ud af byen mod vest, hvor vi fandt en by med et Wal-Mart for overnatning.

5. august videre mod syd til Eire-søen. Der er faktisk forskel på denne og den amerikanske side, her er husene klemte meget mere sammen, en mellemting mellem Europa og USA. Fladt land men vi kan ikke se hvad landbrugene laver eller dyrker. Vi fandt en god camping plads, Rock Point Provincial Park, med 50 skridt ned til Eire-søen - man kan ikke se land på den anden side af denne store og tilsyneladende ganske rene sø. Længs søen var dels strand med mange flade smut-sten og dels flade klipper, som gik lidt ud i søen, og hvorfra det var populært at fiske. Godt vejr, pigerne badede.

6. august skrev jeg månedsbrev nr 2 samt nogle postkort fra Niagara. Over middag kørte vi videre til byen Dunnville ved en flod, hvor vi parkerede lige ved broen med flodens brusen ind ad toiletvinduet og døren åben ud til en græsplæne. Brevene blev gjort færdige og sendt fra det lokale postkontor. Butikkerne i Canada lukker tidligt (i sammenligning med USA).

7. august ringede jeg til Gardener Denver, Quincy, og lavede en aftale om besøg næstkommende torsdag. Det gik fint med et amerikansk 1-800 toll free number direkte fra Canada - de har fælles landekode. Derefter videre, bl.a. stoppede vi ved en blåbærfarm, nogle (tyske?) indvandrere, som ikke ligefrem udstrålede den venlighed, vi er blevet vant til fra USA, men som havde store markeder med blåbær buske i mandshøjde tynget ned af de store og mange bær. Vi spiste godt og plukkede et par pund, C\$1,65/pund. Videre mod London, området største by, hvor vi fejrede vor bryllupsdag ved at købe en grillkylling til hver (Anja og jeg delte en og fik så forskellige blæksprut-salater til forret) samt is i det lokale supermarked, hvor vi også overnattede. Det var et nyt shopping center med mange butikker, som vi gik noget rundt og kikkede på. Sears store butik var komplet tom for kunder, kun en del personale stod og kikkede. Benthe har fået den ide, at canadierne er lidt sure og sære, bl.a. efter besøget på blåbærfarmen. Dem vi har mødt har i hvert fald været noget mere tilbageholdende i deres velkomst og kontakt end i USA - selvom de amerikanske butikskæder, som er overalt, åbenbart har forsøgt at uddanne det canadiske personale til at opføre sig som i USA, how are you, have a nice day osv.

8. august om morgenen ringede jeg til Lux, hvor det står vel til, videre mod vest kom der en del tobaksmarker, hvor vi stoppede ved en og så høsten. Derefter tilbage til USA over broen ved Huron i bunden af den endnu større Huron sø. Igen ingen udrejsekontrol og på den amerikanske side kom vi let ind - overraskende i forhold til de forhør som vi tidligere har været igennem og hørt om ved indrejse. På den amerikanske side besøgte vi et visitor center, og ringede derfra til mor for de sidste minutter på telefonkortet. Det har været en god forretning, 60 points. for \$15, hvor long distance USA koster 1 p/min og til Europa 2 p/min. De har det alle godt, Ivan er kommet hjem, men Verner Padkjær er død. Videre sydpå gennem Detroit, hvor vi kunne skimte lidt af bilfabrikkerne, GM's hovedkontor, som en Stalin-bygning i downtown og Fords WHQ lidt i udkanten af byen. Vi holdt frokost på en af de få rasteplasser, hvor de store lastbiler også holder ind for at tisse, med motorerne gående og en enorm larm. Videre gennem Toledo og til Ohio, hvor vi holdt i lillebyen Grand Rapids. Der er her omkring skilte med at byerne tidligere har været pelsjægere og indianeres handelsstationer. I GR blev afholdt det årlige garage sale, hvor en hel gade havde slæbt deres skrammel udenfor - ikke noget af interesse. Lidt længere nede ad floden gjorde vi holdt på en campingplads, Mary Jane Thurston State Part - et udmærket sted hvis der ikke om aftenen var kommet sværmer af myg. Der blev vist film lige ved vor plads (der var i alt vel ca. 30 pladser, hvoraf under halvdelen var optaget), men grundet myggene gik jeg tilbage og sov. Rangeren havde endog to gange inden forestillingen været rundt og sprøjte.

9. august lærte Benthe at spille horse shoe på pladsen, der var flere meget snakkende gæster, nogle utroligt gamle og rustne biler, men folk er flinke og har god tid. Den ene havde været i Europa ved de allieredes landgang i Normandiet under krigen. Videre ad route 24, som til sidst vil bringe os til Quincy. Fladt område, masser af marker med majs og sojabønner, frodigt. Vi fortsatte til Indiana, Fort

Wayne, hvor vi kørte lige ind til byen - åbenbart ad bagindgangen, for det var ikke noget kønt syn med faldefærdige og lukkede fabriksbygninger, rodete industriområder, ikke velholdte sorte boligkvarterer. Tilsyneladende et jernbaneknudepunkt, for vi blev to gange stoppet ved en overskæring, den ene gang med 125 vogne i langsomt tempo og den anden en kolonne ikke kørende godsvogne. Ved et K-Mart købte Benthe horseshoe spil og ved et andet K-Mart sov vi om natten.

10. august tidligt videre til Salamonie Lake State Park, som virkelig var et dejligt sted, stor camping plads med gode faciliteter, et tree-trail, som jeg gik og løb gennem, store pladser med ramper til isætning af motorbåde, en lille havn med en del husbåde o.l., legepladser, primitive og moderne camping pladser, bird-trail med en del vildgæs osv. Vi spillede horseshoe og badminton, pigerne rullede og jeg læste en ny bog. Søen er kunstig, formentlig ved at man har gravet nogle konturer i landskabet væk og gjort plads til oversvømmelsen af området - man kan se at kanterne flere steder er meget skrå og ligesom skåret ind i skoven. der er dog lavet mange vige, bugter, småøer o.l. så naturen kunne dårligt havde gjort det bedre. Jeg så også her 3 vaskebjørne, som vi ellers mest har set kørt ihjel på vejene - der er utroligt mange døde dyr på vejene, men vi kan dårligt nå at identificere dem fra bilen (formentlig vaskebjørne, stinkdyr, mink, væsel, en enkelt cayote).

11. august videre vestpå ad route 24, fladt farmland med utrolige strækninger med majs og sojabønner, lige veje, lige jernbaner med laaaange togstammer, formentlig fyldt med korn, gennem små byer med landbrugsmaskine handel og reparation, kornsiloer og en del gamle og lukkede bygninger. Det er som om at industrien har været i en voldsom omvæltning og en stor del af de gamle erhverv er ophørt. I commercial area, ofte et par parallelgader fra hovedvejen, ser det ud som en western by med typiske ofte murstens toetagers huse, banker, offentlige kontorer. Husene på landet er ellers mest hvidmalet træ, flotte privat boliger, ofte miserable udhuse, som i øvrigt er ganske beskedne, formentlig et maskinhus med den gængse specielle taghældning.

Der kom lidt regn, noget de trænger gevaldigt til efter en lang tørketid. På disse lange noget ensomme strækninger kommer der ofte skilte med kirker til den ene eller anden sidevej, også en slags centralskoler støder vi tit på. der er simpelt hen kirker for enhver variant af trosretning, de fleste navne har jeg aldrig før hørt om. Der er om end færre stadig en del golfbaner, som man tydeligt kan genkende med de mange små golf biler. Vi kom så til Illinois, efter at vi lige før grænsen havde stillet uret 1 time tilbage. Videre ad den snorlige vej 24 til Peoria, hvor vi besluttede at overnatte, og finde en service station til olieskift, smøring og repr. af AC. Wal-Mart lagde igen plads til, denne gang dog med mindre held, da der dels gik en jernbane lige bag ved, hvor togene har en uvane med nogle ekstremt lange og høje hyl når de passerer en vejoverskæring og dels er meget lange og larmende. Desuden var det pladsen for nat leverancer og renovation, hvilket larmer ganske meget. Vi havde forinden fundet en RV-forhandler, som ifølge en anden service station i byen skulle være i stand til at hjælpe os.

12. august er Benthes fødselsdag, og Anja vækkede hende med kaffe på sengen kl. 06.30. Vi var så oppe og kørte til RV forhandleren kl. 8. Han kunne alligevel ikke men henviste os til en Ford forhandler i nærheden. Det var en meget stor service station, fully booked for today, men i morgen kl. 13.30. Vi kørte så ind til downtown, igen som Fort Wayen, en blanding af højhuse og flotte bygninger og lige ved siden af faldefærdige bygninger fra begyndelsen af dette århundrede, tomme og grimme. Byen er hovedkvarter for Caterpillar, som har adskillige kolo enorme fabrikker her i området. Desuden er der efter lugten at dømme også cornflakes eller lignende produktion. På biblioteket læste vi aviser, gik på internettet, læste JP, gode faciliteter. Til frokost købte vi hver en grill kylling, spiste knap det halve, og kørte så rundt for at finde en mere rolig P-plads. Vi fandt så en Taco Bell, som Benthe havde ønsket sig til aftensmad, men jeg havde i hvert fald ringe appetit efter frokosten. Det smagte udmærket, men selv pigerne kunne ikke spise op (de sagde de ikke kunne lide bønnemassen i bunden af deres mexicanske pizzaer). Vi slog lejr tæt ved, og pigerne gik rundt og lyttede til musik og vinkede til de

mange biler med larmende radioer og tunge basser, der kom forbi. De ser ud til at kunne lide disse shoppingscenters P-pladser, hvor de kan shoppe læbestift, neglelak o.l. jeg sendte desuden e-mail til to Servas værter i Iowa og South Dakota, som vi påtænker at besøge næste uge. Desuden kom der e-mail fra Morten og Jørgen P. AGF har 6 point efter tre kampe, mål 9-5. De spiller i aften i Ungarn i UEFA.

13. august skrev jeg dagbog for de sidste 10 dage. derefter kørte vi ind på biblioteket. AGF spillede 0-0. Kl. 13.30 var vi hos Ford, hvor de skiftede olie på bilen. AC kunne de ikke nå at lave samme dag, da der var 6 utætheder, som det ville tage 4½ time at reparere. Det må vi så få lavet et andet sted. Vi kørte så videre til stateparken Siloam Springs, hvor vi fik en herlig plads på en høj med silkefyr - og brusebad.

14. august ringede jeg om morgenen til Gardner Denver for at aftale besøg ca. kl. 13. Vi kørte så til Quincy, en aktiv by i sammenligning med Peoria. Også her en del gamle fabriksbygninger, men tilsyneladende enten stadig i brug eller indeholder andre aktiviteter. Nabo til GD var en stor sojafabrik, hvor olien koges ud af bønnerne. Mødet er refereret til Jilko. Fotograferede byens WWTP. Kørte så videre til Hannibal, hvor mark Twain er vokset op, og hvor mange af karaktererne i hans bøger har levet. Byen er noget lurvet, forsøger at leve på Mark Twain, men det er åbenbart ikke nok til at skabe aktiviteter. Vi gik lidt rundt og så på nogle historiske huse, på en self-guide tur. Derefter videre udenfor byen, hvor hærens Corp of Engineers havde etableret en både ramp med plads til campere lige op til Mississippi. Der var varmt og fugtigt.

15. august blev vi på samme plads. Fortsat meget varmt. Om formiddagen skrev jeg rapport til Jilko. sidst på eftermiddagen kom nogle fiskere og tilbød os tre store fisk. Pigerne var i gang med at lave noget andet, men jeg flåede den ene, stegte den i folie på bålet. Den anden blev grillet med hud og hår, og den tredje kæmpe fisk blev efterfølgende fileteret og frosset. Smagte godt, men mange ben. En slags karper. Om natten var der tordenvejr og regn. På floden kom til stadighed flodbåde forbi med op til 12 kæmpe både lænket sammen, formentlig for at hente korn længere oppe ad floden, som jo har forbindelse helt ned til Den Mexicanske Golf.

16. august kørte vi så videre til Iowa, jeg sendte rapport til Jilko og e-mail. I vores bog om gratis overnatningspladser fandt vi en anden COE ved Rathbun Lake, en virkelig flot plads, men desværre var søen lavvandet, så det mest var mudder ved stranden. Om aftenen kom det mest fantastiske tordenvejr, som varede flere timer, med konstante lyn og brag. Lynene kom både på himlen og som baggrundslyn under skyerne, hvilket gav et helt specielt lys. Vi sad i vore camping stole og nød synet. Om natten kom så regnen, vi hørte senere om 2", men måske på vor plads noget mere.

17. august fik vi at vide af rangeren, at COE pladserne ifølge kongressen for et par år siden ikke måtte tilbyde gratis camping, så nu var det kun dagpladser. Skiltet var dog fjernet, så det var OK med os. Vi kørte så videre ad Iowas lange lige veje med majs og sojabønmarker i alle retninger. Undervejs var vi inde på et prærie museum i Croydon, hvor en flink dame fortalte os om historien. Vi traf også nogle landmænd, som gav os oplysninger om landbrugslivet i området. Det vil jeg skrive om i næste månedsbrev. Det var meget interessant og imponerende hvad museet havde samlet, bl.a. en komplet retssal inkl. billeder af præsidenterne fra Truman til Clinton, en skønhedssalon, posthus, bank, samling af 8000 hundefigurer, flere ting fra familien Rasmussen og 3 dragkister med navne på danskere, som har sendt deres jordiske ejendele til området for måske 100 år siden. Vi så også en del fra mormon-trail, som dækker over en fantastisk historie. Lige ovre på den anden side af Mississippi, tæt ved vor crossing i går (Nauvoo), blev de for 150 år siden forfulgt, deres leder dræbt, og de besluttede at move længere vestpå, indtil de fandt et sted, hvor de kunne være i fred. Undervejs over Iowas prærie sad de fast i mudder, den kolde vinter plagede dem, men de kom frem til Missouri, overfor Omaha, hvor de slog vinterlejr. Nogle hold såede så senere kunne høste, i alt kom ca. 70.000 mormoner denne vej til Salt Lake City - samt forskellige settlement på vejen, som vi ser fortsat ligger der. Vi vil forsøge at komme til Salt Lake City og se nærmere på dette interessante fænomen. Igen en overnatning på Wal-Mart Camping.

18. august shoppede vi så i Wal-Mart, hvor Benthe fik sit længe ønskede myggetelt, da hun og pigerne synes der er for mange myg og kravl, hvor vi overnatter. Derefter til Nebraska City, en by på størrelse med Bjerringbro, men med 37 kirker. Det er én af byens borgere, som har skabt plant-et-træ-dagen, Arbor-day, og der er en del park, æbleplantager, kongreshal o.l. til hæder heraf. På det dejlige bibliotek fik vi lejlighed til at kigge i JP - forside nyheden var, at der var for lille tilgang til hjemmeværnet. Jeg bestilte et JP klippekort, da jeg gerne vil se fodboldstillingen. Vi var så forbi byens factory udsalg, hvor systemet var ½ pris for alle varer (tøj, cowboy bukser o.l.). Anja og mor fik et par. Derefter videre til Plattsmouth ved Platte flodens udløb i Missouri. Den i guiden angivne plads i byparken så ud til at være under renovering, og vi holdt på kirkens p-plads ved siden af.

19. august kørte vi så til Omaha. I forstaden Bellevue skulle der være et museum med den strategiske underjordsbunker fra den kolde krig, hvor et atomangreb skulle styres fra. Den var imidlertid lukket, da raketter og fly skal ind i bygninger for ikke at blive tæret af vind og vejr, men vi så da et par atomraketter og nogle kampfly. I Omaha parkerede vi ved et gammelt pakhús og gik lidt ned til det gamle kvarter. Det var spændende, for de gamle bygninger og brosten var bibeholdt, lettere forfaldent, som det skal være når det er gammelt og delvist uberørt, men der var så indrettet butikker, restauranter o.l. Et sted var der i flere etager med en smal gang, hvor man kan forestille sig kvæghandlere, nybyggere, cowboys og letlevende damer have bevæget sig rundt på den tid. Området er ikke fuldt udnyttet, og ellers ikke specielt velbesøgt, men interessant og jeg håber det lykkes dem at holde liv i planerne, så bydelen kan få noget mere liv, uden at stemningen ændres. På visitor centret fik vi en fin personlig rådgivning, bl.a. at der samme aften var baseball på stadion. Vi købte billetter til kl. 17 og ventede et par timer på p-pladsen. Den slags tid går for mig med e-mail eller læse, pigerne på rulleskøjter. Vi begav os så af sted, der var ganske få tilskuere da kampen startede. Vi forsøgte at greje reglerne, men det lykkedes ikke helt, og vi spurgte en nabo. Efterhånden blev alle klar, at vi var første gangs tilskuere, og der kom forklaringer fra mange sider. En tilskuer - en meget kraftig ung pige - havde været i Odense ½ år på udveksling. Det var Omaha og Iowa, som spillede, to kampe da gårsdagens kamp var blevet afbrudt af regn. Omaha vandt begge, men scoren er lille, egentlig havde vinderne kun 2 rigtige hits og taberne 1 enkelt i begge matcher. På tilskuerpladserne var stemningen meget afslappet, benene oppe på sæderne, en lind strøm ned til boderne for at købe mad og drikke, der var vel 25 huller i væggen med tilbud fra mexicansk, amerikansk og italiensk mad samt alle mulige snacks, popcorn o.l. Benthe og jeg delte en stor tallerken med mexicansk bønnemos, salsa og taco. Jeg vandt en pizza på min billet, som vi efter kampen kørte til vest Omaha for at hente - og spise på stedet. Det var interessant, at vi uden videre kunne finde adressen vel 10 miles væk, blot ved at tælles på gade nummer (det var 108th Street). Vi sov så på P-pladsen ved pizzaboden.

20. august kørte vi fra Omaha by gennem Omaha indianernes reservat, et meget øde område, dels med sojabønner og majs, som resten af landet, og dels med nogle uopdyrkede bakker (hvor der ellers mest har været fladt) og fine udsigter over Missouri floden. Vi har nu også læst om Lewis & Clark ekspeditionen i 1804, som gik modstrøms ad Missouri til flodens udløb. Undervejs med møder og pow-wow med indianerne. Deres rapport om de enorme områder, frugtbare prærier, store mængder af pelsdyr fik rigtig gang i nybyggerens lyst til at drage vest. Vi kom så til Sioux City Syd (den rigtige er på Iowa siden), hvor vi fik plads på byens City Park camping, som går helt ned til Missouri floden. På den anden side er forankret to gamle floddampere, hvor der ser ud til at være kasinoer. Der bor end el indianere på pladsen, og for første gang har vi set ulækre toiletter, hvor der ikke er rykket ned, tisset på gulvet - også på damernes - og en seddel med henstilling om bedre opførsel, da rangeren ikke mener at være deres mor eller barnepige.

21. august vil pigerne selv til at føre regnskab og de fik hver et afdrag på 10 \$ af deres klippekort. De keder sig vist lidt, men jeg fandt ud af i går, at hvis vi giver dem inspiration kvikker de op. Det er altså ikke nok at lade dem kede sig, til de selv finder på noget, der skal også lidt opmuntring til. De vil gerne møde nogle flere mennesker, men begge de to forsøg med Servas mislykkedes, én med dårlig ryg og én som havde japanerne på besøg.

Vi fortsatte vestpå ad rute 20, fint beskrevet i materialet fra visitor centret. De fleste byer på og langs

ruten beskrives, herunder en bison-farm, som vi besluttede at besøge. Det var en ganske almindelig gård nogle miles ad grusveje. Der var et enkelt hold andre gæster, og en tur i deres traktor trukne waggon blev arrangeret formedelst \$5 per snude. Vi skrumlede ud over marken og kom til et indelukke (de skifter græsgange hver 5. dag) hvor et par hundrede bison okser græssede. De var meget rolige og vante til traktoren, nogle rejste sig endog op og kom hen for at blive fordret de medbragte græspiller af hånden - god fotoopstilling. Bison er let at have med at gøre, da de som de naturlige indbyggere på prærien tilpasser sig klima og fauna: Kan skaffe føde hele året (kradser under sneen om vinteren hvor den rigtige prærie har spirer under det tørre græs), kurerer selv evt. sygdomme, kan klare sig længe uden vand og mad (opelsket aht. præriebrand), klarer sig selv hele året uden andet foder eller pasning. Det var et par gæve græsstråtyggende cowboys, som viste os rundt - ganske godt tilfredse med at tjene penge ved bare at køre folk rundt på en traktor, modsat en almindelig farmers meget hårde og arbejdsomme slid på prærien. Dette område er beliggende på en kæmpe lomme af vand, og der kunstvandes flittigt. Næsten overalt med en central boring og pumpe, der presser vandet ud gennem et mægtigt langt rør med dyser, hvor vandet sprayeres ud på afgrøderne, ofte blandet med gødning fra en beholder ved pumpen. Vi tog et par fine billeder med regnbuer. Videre til byen Plainview, som i brochuren stod beskrevet som værende beboet af danske efterkommere - desuden var der en fin bypark med gratis RV camping og hook-up. Vi gik ned i byen, traf en dame der var ved at renovere et gammelt tidligere hotel, lukket for 30 år siden. Hendes mand er en af de mange Petersen'er, vi har set på skilte i området, hun tog os med hen til sin svigermor på det nedlagte mejeri, der fortalte os om sin "Bedste", der ikke ville lære engelsk. Opfordrede os til at besøge alderdomshjemmet, hvor hendes mor nu bor. Vi gik i byens eneste supermarked og købte ind til en hurtig aftensmad, men under spisningen kom Jim, præsident for byens historiske forening, og snakkede. Ved 20-tiden gik vi på hjemmet, hvor det viste sig netop at være fru Miller, som sad udenfor og nød de sidste solstråler. Hun var lettere senil, men var glad ved besøget, hvor vi fremviste familiebilleder fra DK.

22. august morgen inden vi var stået op kom fru Miller og takkede for, at vi havde besøgt hendes mor, for hvem det havde været en stor oplevelse. Vi kørte så videre mod de anbefalede Ashfall Fossil Beds Site State Park. For 10 mill år siden var det en dal, hvor datidens savanneagtige dyr levede, stribede antiloper, dinosaurer, næsehorn o.l. Ved et vulkanudbrud i Idaho kom en mængde aske og dækkede området. Dette dræbte først de mindre dyr, senere de øvrige, som efterfølgende blev dækket med aflejringer fra da Rocky Mountains blev skabt. Mineralerne herfra trængte ned i knoglerne, som derved forstenede og disse skeletter havde man nu fundet, egentlig ved et tilfælde da en farmer efter et kraftigt regnskyl så dele af sin mark skyllet væk, men hvor et næsehornskranie stak ud. Der er nu bygget et hus over en del af fundene, medens udgravningerne fortsætter med sædvanlig arkæologisk kaffeske hast. Nordpå langs Niabara-floden og State Park, hvor den mødes med Missouri. Det er ét af punkterne, hvor Lewis & Clark har haft lejr under deres ekspedition i 1804-06. Vi fandt der også ud af, at vort udstødningsrør hang løst, og kørte tilbage til byen Niabara, hvor den lokale Ford-forhandler lavede det på stedet. Derefter til Butte, der ifølge aktivitetshæftet fra Omaha Visitor Center har pandekagedage denne weekend. Vi slog lejr i deres City-Park, gratis med hook-up. Byen er ganske lille, ca. 450 indbyggere, én asfalteret gade, resten grusveje, på en måde mindede den lidt om Strenchi. Optoget startede kl. 19, hvor vi i den stegende hede så en high-school garde lede et optog med ca. 100 vogne, der reklamerede for alt mellem himmel og jord, kirker (der er 5 i byen), fodboldhold, ballet osv. samt nogle spøjse gamle stockcar kørere, der drøned rundt på kryds og tværs i deres små maskiner. Efterfølgende åbnede tivoli på hovedgaden, hvor også kroen havde skærmet et stykke af med bænke og plads til dans til disc-jockeyens cowboy-musik. Vi havde under optoget stået ved siden af Shane, en college studerende i nabobyen, som betalte vor første runde af øl. Pigerne gik selv rundt, og vi fik en øl mere, denne gang betalt af en lettere beruset ældre bordkammerat til Shane. En del mennesker i byen kom og hilste på os, da alle snart viste besked med de fremmede fra Europa. En ung dame bestyrede et kontor til opmagasinering af let radioaktivt affald, som skal være i et depot lige udenfor Butte, dækkende 5-6 stater i området. Hun serverede dejlig kold æble cider (her naturligvis alkoholfri). en ganske interessant aften.

23. august startede servering af pandekager kl. 10, det foregik i en tidligere bowlinghal, og allerede et

kvarter over var der en lang kø. Vi kom dog hurtigt til, da der var 5 bagere, som med hver en hjælper hurtigt fremstillede nogle dejlige luftige pandekager. Længere henne ved bordet var der udskænkning af kaffe og pølser. Spisning foregik ved lange borde, hvorpå der stod dunke med sirup (lavet af majs selvfølgelig). Det var vist ikke pigernes smag, så udover mine egne 2 spiste jeg også deres rester - herlige pandekager og pølser med kød i! Overfor os kom en anden herre, Herb, som vi kom i snak med. Det endte med, at han inviterede os på en tur rundt på hans farm 6 miles udenfor byen. Vi takkede ja, og det var virkelig en spændende oplevelse. Det meste står beskrevet i månedsbrev 3 til familien. Vi udvekslede adresser og aftalte at holde hinanden orienteret. Hans kone, som vistnok hedder Molly, gav os en pose hjemmedyrkede tomater og agurker. Tilbage i Butte ved 14-tiden, besluttede vi at opgive tractor-pulling, så vi kørte mod Huron og rodeo. Varmen fortsatte, vi krydsede hurtigt til South Dakota, hvor Fort Randall hilste os ved en stor dæmning og hydrokraftværk. Fortet var ét af de første i området, som skulle beskytte nybyggere mod indianerne samt være base for pelsjægere og handelsfolk. Videre mod nord ad de endeløse veje omkranset af majs- og sojamarke. Landskabet ser dog mere tørt ud, næsten ingen træer, en del græssende kreaturer, og adskillige fedestationer, hvor masser af kalve går i folde (uden græs) og så fodres med færdiglavet foder. pludselig hakkede bilen og gik i stå - heldigvis ud for et af de få huse, hvor vi lånte telefonen for at tilkalde AAA. Det viser sig, at vort abonnement ikke dækker RV, så vi skulle lige til at ringe til en mekaniker. Jeg gik tilbage til bilen efter noget, og drejede tændingsnøglen - og bilen startede normalt. Tak for hjælpen til den venlige dame med 3-4 mindre børn - og videre. På vej mod en mindre by, hvor vi ville overnatte, skete det igen. En forbipasserende tilbød at skaffe hjælp fra byen, jeg havde i mellemtiden lindet på benzindækslet for at lette trykket uden effekt. Da de to mekanikere kom gjorde de det igen, og bilen startede. De oplyste, at det ikke er unormalt og skyldes, at pumpen kan have svært ved at overvinde modtrykket i tanken. For en sikkerhedsskyld fortsatte vi de sidste 15 miles til Huron, hvor der burde være ekspertise til at klare et evt. problem. Vi kørte omkring markedspladsen hvor dyrskuet, som en State Fair er, inden vi slog os ned på K-Marts p-plads.

Den 24. august var om muligt endnu mere varm, om dagen var der omkring 35° C i skyggen ved midnatstide var den faldet til ca. 28°C i bilen og 25° udenfor. Visitor center er lukket om søndagen, så vi kunne ikke undersøge tidspunkt for rodeo. Vi søgte den lokale city-park, men dels var den ikke til at finde pga. vejarbejde og dels var det meste lukket pga. vejarbejde og således kun den åbne plads uden skygge til \$10 per nat. Vi tømte dong-tankken, men fik ikke noget vand. Vi kørte lidt videre og fandt en lille park ved floden med et par træer. Vi holdt der nogle timer og kørte om eftermiddagen tilbage til K-Mart, hvor der i det mindste var dejligt køligt i butikken. Vi overnattede der igen.

Den 25. august startede vi på visitor center, og det viste sig, at rodeo først er tirsdag aften. Vi gik ind på dyrskuepladsen, købte billetter og så lidt af udstillingen, der minder meget om et ungskeue, på biblioteket, læste aviser, herunder JP på internet, og igen i K-Mart mall'en sidst på dagen for at dulme heden. Vi ville denne gang parkere på Penny's p-plads ved siden af, men en venlig herre fortalte os, at hans chef ikke ønskede camping, så vi i stedet skulle køre om foran, hvor nogle butikker og en bar holdt længe åbent. Det er en underlig by, universitet, avis med 9.500 oplag, 13.000 indbyggere, breder sig med store gennemgående gader, ringe trafik og aktivitet trods state fair'en, lidt kunstig her midt i den ensomme prærie..

Den 26. august tidligt væk fra p-pladsen, der var dækket af en tæt tåge igen på biblioteket. Om eftermiddagen så vi et football-hold træne i den igen stegende sol. Vi holdt ind og snakkede lidt med dem - der var mange med skader, som havde god tid til at snakke. En hård sport hvor de virkelig går til den. Om eftermiddagen gik Benthe og jeg på dyrskue, tilbage efter pigerne og aftensmad ved 17.30 tiden. Under tygning af det elendige franskbrød fik jeg pludselig noget i munden - og min plump fra Vermont var faldet ud. Det kan ødelægge humøret, og jeg var ikke specielt oplagt til at se rodeo, selvom tanden ikke gjorde ondt. Alene tanken om de forfærdelige dage i Vermont var nok. Men vi kom som planlagt til rodeo, sad et fint sted, men hverken pigerne leer jeg fandt det specielt ophidsende. Jeg gik tidligt tilbage for at fortsætte det tidligere på dagen påbegyndte månedsbrev til familien, pigerne kom en times tid senere, og vi kørte ned på p-pladsen ved et andet supermarked, mere uorganiseret, en

slags omdannet lagerbygning, delvis græsbegroet, men fredeligt.

27. august kørte vi straks ned til en tandlæge og fik en tid til kl. 14. Så igen på biblioteket, hvor jeg kunne læse, at AGF havde vundet 3-2 i UEFA-cup'en mod et ungarsk hold, og dermed er videre i turneringen. Derefter skrev vi brevet færdigt og fik det afsendt. Tandlægen lukkede hullet på tanden uden at bore særlig meget, denne gang dog mod betaling på \$84. Vi kørte straks ud af byen, som vi har fået rigeligt af de 4 dage, og direkte vestpå. Vi kørte ca. 50 miles, og kom ikke forbi en eneste by eller blot flække, solsikker, sorghum, lidt majs og store græsstrækninger var alt der omgav den snorlige vej. Ved Missouri floden fandt vi en dejlig plads ved West Bend, hvor alle styrtede op til de velholdte og rene toiletter for at få et bad. Missouri er her også delvis opdæmmet, er meget bred og vandet noget mudret. Masser af mennesker sætter her deres både i vandet, kun få på camping pladsen.

28. august kunne jeg igen komme på en løbetur, som uden bad bagefter er en ulækker sag. Vi var lidt i tvivl om vi skulle blive endnu en dag på denne dejlige plads, men pga. den kommende forlængede weekend med labour day, tog vi over middag af sted mod hovedstaden Pierre (som ikke er et navn, men en betegnelse på en jordart i området). En meget lille by, vel max. 10.000 indbyggere, men stort capitol og andre regerings-bygninger. Vi købte lidt ind og fortsatte så mod de berømte Badlands. Det var også en helt særlig fornemmelse, efter igen at have kørt flere timer med bølgende bakker, kun dækket af græs, ingen træer eller huse, nogle græssende kvæg, nogle steder helt fladt, men så pludselig at se denne flade slette forsvinde lodret ned i nogle forrevne slugter. Vi kom længere ind på området, som efterhånden kun var forrevne slugter i de mest absurde formationer. Det viser sig ikke at være rigtige klipper, men en slags størknet ler og limestone, der let skylles væk af regn og forvitres af vind og vejrlig. Vi så den flotte solnedgang, dog over den modsatte side. På nogle af klipperne var kravlet unge mennesker op, bl.a. fra en bus på tur gennem USA. Et andet hold var ved at stille bord op på p-pladsen for at lave mad. De skiftes til at sove i bussen, mens den drøner videre, og i telt. Også 3 danskere var kravlet op på en klippe. De var fra Århus og bruger et par måneder på at se landet inden de skal begynde på universitetet i Oregon til sept. Det var blevet mørkt og vi kørte ned til national park campingpladsen - lidt speciel, da man blot kunne holde ved bugter i vejen og ikke have sin egen indkørsel. Vi var igen kommet ind i en ny tidszone, mountain zone, så vi nu er 8 timer foran DK.

29. august vågnede jeg tidligt, kl. 06.30 ny tid, hvor der viste sig den mest fantastiske solopgang i horisonten. Jeg fik alle vækket i en fart, og vi drønedes op til udsigtsposten for at forevige dette syn. Solen forsvandt også hurtigt og blev afløst af fjerne lyn og mørke skyer. Vi gik nogle hikes ind i det fantastiske terrain, så en del bjerg antiloper, kravlede noget i klipperne - og pludselig begyndte det at regne. Vi gik lidt våde tilbage til bilen og kørte ned på visitor center, der viste en film om området, inkl. dets historie som indianerland, Lakota Sioux stammen, som blev nedkæmpet ved Wounded Knee for næsten 100 år siden. Vi så et sted, hvor nedfaldne klipper havde samlet vand til en oaseagtig vegetation, de eneste træer og planter i miles omkreds. Turene er godt beskrevet i foldere, som formedelst 50 cent tages fra en kasse ved trailen. Et andet sted havde de også forstenede skeletter af 20 mill. år gamle dyr. Så kørte vi gennem hele parken mod Rapid City, igen en lang tur i fladt græsdakket område. Et sted så vi et skilt Jensens Ranch og ved 50 km til næste bebyggelse. Benthe var inde og fotografere en noget forfalden by (50 indbyggere) hvor de hang dyre kranier på facaden. Vi nåede så Rapid City, et rigtigt turistområde med masser af store skilte med reklamer for guldminer, cave tours, reptile land, nybygger homestead osv, men naturligvis mest om Mount Rushmore. Alle disse reklamer var faktisk startet allerede da vi kom på motorvejen ved Pierre ca. 200 miles derfra. Vi kørte direkte til Mt. Rushmore, lavet omkring 1942 af en dansk udvandrer Borglum. Han har åbenbart været en samfundsengageret person, som var over 60 år da han startede på Mt. Rushmore, men tidligere også havde deltaget i planlægningen af det amerikanske hovedvejsnet, hjælp til indianere osv. Man er nu i færd med at indrette en masse søjler og portaler, p-huse, trails, sculptur house osv, som dels vil give dette national park område mere stil og dels gøre det endnu mere kommercielt. Etableringen af disse ting, inkl. et amfiteater sker tilsyneladende for private midler og fonde. en del af trailen omkring stedet er lavet af plastbrædder, og da jeg spurgte en ranger viste det sig, at han hedder Rasmussen og familien stammer fra Langeland. Han mener de er importerede, holder bedre, ingen vedligeholdelse og

ikke så glatte ved fugt som træ. Han foreslog camping ved Horsethief Lake et par miles derfra, hvilket vi gjorde. På en tur til søen så vi et dyr svømme, som vi i afstand fulgte. Det viste sig at være en odde, som vi på 2 m afstand kunne betragte spise græs eller rødder ved søbredden.

30. august begyndte pigerne med at vandre en tur, for i fred at kunne samle sten, hvilket ikke var tilladt i Badlands og Mt. Rushmore. Der er en slags marieglas i klippen, som ligner sølvflader. Jeg kom up-to-date med mine manglende 10 dage dagbog, skrev postkort og Benthe gjorde rent i bilen. Det var i nat ganske køligt, 13°C ved 8-tiden, men vi er også oppe i bjergene. Vi kørte så ind i Custer State Park via Route 14A, en speciel vej med flere spiralsving over træbroer. Parken har 7 campingpladser, som alle var ved at være udsolgt, men vi fik en plads på den sidste park (fra vor indgangsside) ved Stockage Lake. Et flot naturområde med klipper, bjerge, skove - desuden så vi et 18.000 acres stort område, som brændte i 1988. Det får nu lov til selv at gen etablere sig, og ifølge en planche vil denne skovbrand faktisk rense naturen, så den bliver mere oprindelig og bækkene mere rene (får mere vand da den nu mere spredte vegetation ikke drikker så meget vand som skoven). Dette område er hvor der første gang blev opdaget guld for ca. 130 år siden.

31. august startede jeg dagen med en løbetur rundt om søen, som var betydelig større og med flere vige, end jeg havde troet. En del mennesker stod og fiskede, der er masser af gode tilkørsler, så de ikke skal gå for langt, gode pladser til isætning af både og naturligvis adskillige day-picnic områder med grill og bålpladser. Det var meget varmt og en masse mennesker nød søndagen i naturen. Over middag gik jeg en hike langs med søen ned til et trail op på et bjerg ca. 5400 fod (niveauet er på ca. 5200 fod). Desuden sorterede vi alle de gemte brochurer o.l. helt fra starten, så vi kan få lavet en scrapbog. Vi kom dog ikke i gang da jeg forleden var kommet til at knække den elendige hulleklipper (til ringbind), da hullerne her er helt anderledes end i DK (formatet mindre end A4, 3 huller i ringbind). Vi forblev på Stockage Lake pladsen.

1. september er labour day, ikke alene en amerikansk fridag, men dagen hvor sæsonerne skifter: Mange ting regnes fra Memorial Day til Labour Day, og tilfældigvis skiftede vejret også denne dag. Fra strålende sol med høje temperaturer blev der nu lidt oppe af dagen køligt med regn og torden. Jeg havde om morgenen taget endnu en tur rundt om søen, det er med at benytte sig af at der er fine bade faciliteter, hvorefter vi kørte hen til visitor center. Undervejs var vi stoppet ved en lille bjergbæk, hvor vi prøvede at "panne" (vaske) guld, dog uden større held. Derefter tog vi Custer Parks dyreløp, hvor vi straks så et par grupper med Buffaloes, senere så vi endnu flere, det er ét af de få steder hvor de får lov at færdes frit, som de gjorde det i gamle dage. Hvert år, her i slutningen af måneden, samles de sammen - iflg. billeder på bedste cowboy maner - hvor de sorteres og nogle sælges til andre farmere. Vi så også flere af parkens æsler, som kommer helt hen til bilerne, stikker hovedet ind gennem ruden for at få noget mad. Der var også flere kolonier af præriedogs, små søde vuffer der hver har sin hule, som de lynhurtigt finder hen til, hvis de hører noget, men er så nysgerrige at de sidder på toppen på bagbenene og kigger. Mod reglementet blev de fodret af turisterne, inkl. os som gav dem peanuts. Camilla kunne få lov at røre ved dem. Vi kom så ned til Wind Cave National Park, hvor vi fik en fin præsentation af denne helt specielle cave. Den blev opdaget for ca. 100 år siden ved at en mand opdagede, at det blæste op fra et hul i klippen, som fik hans hat til at blæse af, senere da der nok har været et højtryk sugede det hans hat ned i hulen. Der er på et lille område 80 miles hulegange, de fleste så smalle, at man kun kan komme derind ved at kravle. Turen blev ledet af en ranger, som gjorde opmærksom på, at man ikke engang måtte røre ved noget som helts udover den cementerede gang og rækværket, han var næsten hele turen værd med sine anekdoter, smilende væsen og gode engagerede forklaringer. Og han ventede ikke engang at få drikkepenge. Det er den eneste hule i verden med "celler", det er fra det oprindelige bjerg i limestone (fra dengang det var havbund med masser af skaldyr), hvor der i bjergets mange sprækker er trængt andet materiale ned, der har mineraliseret sig til noget meget hårdere end limestone. Da så denne med tidens løb er blevet skyllet og tæret bort, er disse celler forblevet intakte. Desuden også som noget enestående findes masser af popcorn, dvs små dyser i klippen hvor det indtrængende vand har mineraliseret sig til små toppe. Vi så også det oprindelige sted, hvor hullet var

blevet opdaget - det er på størrelse med et ø30 cm rør skråt ned i klippen. Ved indgangsdøren til de daværende ture (uden elevator som i dag, hvor vi på et øjeblik kørte hvad der svarer til 12 etager ned i dybet til det øverste lag) var der en næsten lufttæt roterende dør, som i lufthavnen. Vi kunne dog i en bestemt position mærke og ikke mindst høre en meget kraftig vind, da hulen i dag sugede luft til sig. Lavtrykket udenfor gav sig også udslag i en regnfuld dag. Vi kørte så til Custer for at handle ind og til Hill City, begge gamle guldminebyer, for at overnatte i Pactola Lake Nat. Forest - endnu en fin plads med fornem udsigt og beliggenhed ved en populær sø med masser af både nu opankret i marinaen.

2. september kørte vi videre til Lead, hvor vi så den vistnok største stadig igangværende guldmine, som både har under- og overjordiske mining aktiviteter. Vi kunne se ned i den åbne min, hvor et helt bjerg var blevet fjernet, tidligere ved hestekraft nu med bittesmå (fra vor udsigtsplads) lastbiler, som kører malmen op for udvaskning. Hvor man tidligere kunne nøjes med 1 ton malm for at få en fingernegl guld, behøves der nu 2 tons - men det er tilsyneladende stadig en god forretning. Nabobyen Deadwood er den bedst renoverede/bevarede guldgraverby, hvor de overvejende stenbyggede huse er genetableret i deres oprindelige form. Det er også byen som er berømt/rygtet for f.eks. Calamity Jane, Wild Bill Hickoc, og stadig gør meget i gambling. Vi så et stort casino som her om formiddagen var åbent og med adskillige spillelystne gæster. Også i supermarkedet var der spillemaskiner, ja selv på møntvaske-riet. Medens vi vaskede åbnede jeg e-mail, hvor der var 11 beskeder. Vi kørte så videre mod Wyoming, hvor vi kort inde i staten fandt en Nat. State Forest Bearhill, hvor vi overnattede gratis. Vi spillede hestesko om aftenen.

3. september fortsatte vi til Devils Tower, vi var dog først i en lille by for at få benzin og nogle skruer til at reparere én af stolene med - en hyggelig lille by med 150 indbyggere, men både bibliotek, skole, barer mm. Devils Tower er en klippeblok, som ifølge sagnet rejste sig fra jorden, da nogle indianerbørn blev forfulgt af en bjørn. Denne forsøgte at nå op til børnene og skrabte med sine kløer i klippen, som hæver sig helt lodret ca. 300 m over det flade land. Det var varmt og vi gik en tur omkring klippen. Først havde vi hørt om hvordan bjergbestigerne klatrer op til toppen, der er hvert år over 100, som klarer det. Vi så dernæst flere der som små fluer hang forskellige steder på klippen. Det så ganske halsbrækkende ud. Det blev oplyst, at det normalt tager 3-6 timer at klatre op med diverse reb og udstyr. Rekord har en mand blot med klatresko, som tog turen op og ned op ca. 25 min. Undervejs kom vi i snak med nogle folks fra Alabama, John som er biologilærer og hans bror, dennes kone og deres mor. Vi får nok en e-mail fra John, når han bliver etableret i sit nye job, og skal måske besøge dem på vejen tilbage. Vi fortsatte derefter til Gillette, hvor vi hentede en del post. Det blev ikke til frokost, og i stedet gik vi på PizzaHut og fik al den pizza vi kunne spise - resten fik vi med hjem i en kasse samt yderligere en Pepsi til turen, \$22 inkl. tips. Om natten sov vi på det lokale Wal-Mart. I radioen hørte vi noget om, at prinsesse Diana var blevet dræbt ved en ulykke i søndags.

4. september gik vi på visitor center, og kom med på en kulmine tur. Dette er en meget vigtig industri i Wyoming, og vi så i bussen (gratis tur) en film om hvor gode de er, i alt \$500 per indbygger i staten betaler de i afgift på kuldriften. Derefter på biblioteket, hvor vi så noget internet og aviser. Om eftermiddagen kørte vi til Sheridan - en tur i et næsten ørkenlignende landskab, uden træer med små hårdføre buske og ført græs som den eneste bevoksning. De på kortet afmærkede byer havde helt ned til 17 indbyggere og bestod af ganske enkelte huse, de tæller åbenbart også rancherne med, som dog med deres store jorde også ligger ganske spredt. Det er fortsat meget varmt. I Sheridan fandt vi en park med gratis parkering, Washington park.

5. september tog vi op på et helt nyt visitor center, hvor der var interessante udstillinger af dyr, planter og rekvisitter fra prærien. Vi fandt ud, at der i nabobyen Dayton bor en Servas familie, som vi sendte en e-mail til om et besøg. I afventning af familiens hjemkomst, så vi kunne ringe til dem, kørte vi til Story for at se deres statslige fiskeopdræt af ørreder - imens vaskede pigerne hår (også på mig), Benthe klippede mig. Ved 17-tiden kørte vi tilbage til Sheridan og ringede. De havde ikke læst vor e-mail, men manden mark Wallace sagde, at vi kunne komme med det samme. Vi tog så op på visitor center og spiste aftensmad (pølser med kartoffelmos), hvorefter vi kørte til Dayton. De bor i et cedertræhus ca. 3 miles ud ad en grusvej langs med Tongue Creek, et flot område med bjergene Big Horn i baggrunden.

Familien består af Mark (født 1952 i South Dakota, levet mange år i Red Lodge lige på den anden side af grænsen til Montana, en intelligent og veluddannet ingeniør, men som har arbejdet med hånden det meste af tiden, som trail bygger, uran graver, betonmand osv, han er nu supervisor for statens hovedvejsbyggeri, dvs deres repræsentant som kontrollerer at entreprenørerne udfører deres arbejde tilfredsstillende. Cathy født 1954 i Montana, men tilbragt hele sin barndom på skiftende byggepladser med sin ingeniør-far, hun er spansklærer på en junior high school i Sheridan. De har børnene Ian fra 1984, Luke fra 1980 som begge går i lokale skoler, samt Amber, der netop er startet på universitet i Casper - alle meget intelligente børn (Amber har fået et scholarship fra Casper for sin 11 års uddannelse til læge - de store velkendte universiteter havde inviteret hende til at studere hos dem, da de søger at tiltrække de dygtigste for dermed at holde et højt niveau).

6. september startede vi med at få pandekager og spejlæg til morgenmad. De har et drivhus med tomater, der gror i små sække med savsmuld, og som de sælger til de lokale supermarkeder. Sæsonen er nu ovre, og tomaterne skulle ryddes ud - det var næsten en skam, da der stadig var masser af modne og grønne tomater, men folk har nu selv udendørs tomater. De var hæftet op på en snedig måde med snore, hvor de kravlede vandret et stykke vej og så opad, fastholdt af nogle tomatclips. Til frokost fik vi tomatsuppe og en varm ostesandwich (så jeg måtte ud i bilen og have en portion havregryn), derefter kørte vi lidt videre op ad grusvejen langs creek'en. Derfra hikede vi op ad en trail, stadig langs creek'en, en uendelig flot tur med specielle klippe formationer, vilde bær og flodens brusen i bunden mens solen skinnede fra en skyfri himmel. Om aftenen fik vi tortillas med hjemmelavet salsa, derefter så børnene Batman og vi snakkede med værtsparret. De er på en måde tilbageholdende, spørger ikke om meget, er meget vidende om især historie, herunder indianernes som har været tæt tilknyttet deres familie, og er i det hele taget meget tolerante overfor andre mennesker. Udtaler sig ikke skråsikkert, men har nok en fast mening.

7. september fik vi igen pandekager til morgenmad, derefter gik vi alle i kirke, dvs denne dag foregik det i haven på et benediktiner kloster, hvor en søster fejrede 50 års jubilæum. Dette kloster er tæt tilknyttet familiens katolske kirke, og deres præst holdt tale om sin nylige rejse til ungdomstræf i Paris. Han havde også været i Rom og hilst på paven. En meget jordnær historie, fremlagt med megen humor og omtale af bl.a. champagne receptioner. Der var sang, rejsen sig op og ned, og til sidst gik alle til alters, herunder mig, men med armene krydset foran brystet og ikke som de øvrige med åbne håndflader for at modtage kiksen. Bagefter var der frokost med tag-selv-bord og saftevand, derefter stor kage, som Ian den slikgris var helt vild med - en spændende oplevelse. Vi var så omkring byens ældste hus, hvor der bl.a. er udstilling af en lokal kunstner med bronze figurer. Jeg fiskede om eftermiddagen, efter at vi først havde fanget en dåse med græshopper til agn. Det var lidt ubehageligt at tage disse græshopper op og sætte krogen i dem, de sprællede med benene, stirrede op på mig og jeg så ikke på dem mens jeg satte krogen i bugen. Trods disse anstrengelser var der ingen fisk som bed, men alligevel dejligt at stå ved og i den brusende creek i baghaven. Så spillede vi lidt badminton, som de dog ikke var særligt erfarne i og til aften grillede vi pølser på et bål nede i haven. Det blev hurtigt køligt når solen gik ned, og vi fik hjemmelavet soft ice inde i stuen.

8. september sov vi længe, medens familien kørte på arbejde og i skole. Vi skulle egentlig have været på tur til Custers slagplads, hvor han sammen med hele sit kompagni blev slået af indianerne. Jeg kom til at lave regnskab og afregning til revisor, desuden skulle vi have lavet vor scrapbog. Det sidste nåede vi ikke meget af, for vi havde lovet at lave aftensmad. Vi kørte så til Sheridan for at købe kyllinger o.a., som Bente lavede med de i Custer State Park plukkede enebær. Desuden bagte hun en æblekage med nødder. Cathy var til forældremøde og deltog derfor ikke i aftensmaden. Jeg fik også hældt klor-vandet fra Sheridan væk og erstattet af det dejlige vand fra deres egen boring. Ian lod til at kunne lide kagen og alle i øvrigt maden, og da vi vart færdige med desserten kom Cathy hjem. Ian og Luke lavede lektier, Ian geografi om Europa, herunder halvøer (bl.a. Jylland), han er en kvik knægt, og det forventes, at han som sine søskende kommer i skolens finale om bedste geografi elev, en nationwide konkurrence sponseret af National Geographic for at øge amerikanernes viden om verden udenfor. En meget populær konkurrence med store præmier - 1. præmien er et legat til et helt studieforløb på et

universitet. Luke lavede fysik, bl.a. en udregning af det metriske system, som de laver deres fysikopgaver med. Mark med sine sprukne hænder og jævne væsen overrasker gang på gang med sin viden om mange ting, han har også et bibliotek med en meget varieret bogsamling. Der blev gensidigt skrevet i erindringsbøgerne og vi udleverede badges og blomsterfrø.

9. september stod vi tidligt op for kl. 06.30 at spise morgenmad sammen. Det var i dag havregrød med rosiner - de hældte kold mælk på grøden, jeg drak den ved siden af. Vi tog derefter afsked og kørte mod vest. Egentlig skulle vi have været forbi en indianerhelligdom, Medicine Wheel, men vi besøgte et visitor center og så en film derom, så vi sprang det over og kørte direkte over bjergene. En flot oplevelse med op til 10.000 fod høje bjerge, hele tiden datomærket med alder fra 20 til 2,5 mia. år gamle klipper. Ved Shell så vi en creek, som virkelig havde gravet sig ned i klipperne, og tog nogle interessante billeder. Efter bjergkæden kom ca. 60 miles lige landevej gennem et ørkenlignende område, kun med tørt græs og hårdføre buske. Der var ranches, som så ud til at strække sig adskillige miles og ellers ikke nogen bebyggelse. Vi kom så til Cody, den sidste større by inden Yellowstone. Vi købte ind til de næste dage og parkerede på Wal-Marts p-plads.

10. september gik pigerne på museum for byens berømte søn, Buffalo Bill. Jeg trængte til at være alene og fik læst nogle artikler og brochurer om omegnen. Især National Geographics flotte fotos og tekst har været meget relevant over prærien, gennem de enorme offentlige landområder her vestpå samt en god artikel om Wyoming. Desuden rettede jeg pigernes regning fra ca. 1 uge siden - det bliver ikke til meget med undervisningen, men de gør også deres bedste for at slippe. For eksempel kunne de vel godt forberede sig medens vi kører - i stedet sover de eller hører CD. Efter frokost begyndte det at regne lidt og vi droppede gåturen i Codys meget western-prægede gader og kørte videre mod Yellowstone. Det var igen et betagende landskab med høje bjerge, bratte skråninger, fossende vandfald - ved et pas var der kommet lidt sne, medens vi kort forinden længere nede havde fået en haglbyge. Vi kørte på chief Josephs Highway, en berømt indianer høvding som forfulgt af den amerikanske hær forsøgte at bringe sit folk til Canada, og som fra Utah fulgte en del af den vej vi kørte på. Passet er nemlig det eneste overgangssted i området. Nedkørslen var virkelig hårnålesving, men kun op til $7\frac{1}{2}^\circ$ skråning mod barske 12° på den ny hovedvej 12a fra Sheridan. Vi har nu lært at bruge 1. gear til nedkørsler, lade bilen få god fart hvor motoren så bremser noget. Vi kom forbi en del camping pladser i National Forest til \$9 per nat, men kørte så helt ind til Yellowstone. Undervejs var vi også et smut i Montana, hvor der bl.a. var nogle "alpebyer" med hoteller, udstyrsforretninger, guider for jagt, fiskeri og vildmarksture. Vi kørte de 9 miles ind til den første campingplads, men der var ingen ledige pladser. Også den næste 10 miles længere inde var fuld - og der gik nogen tid med kørsel, da vejene er i dårlig stand og vi kiggede os rundt i det forunderlige landskab. Området er næsten uberørt af mennesker, bortset fra nogle år fra opdagelsen i midten af 1800 tallet, herefter blev det verdens første nationalpark i 1972 for 175 år siden, meget berømt dengang hvor tilsyneladende der skete et vist misbrug i form af souvenirjægere (bl.a. er der forsvundet nogle forstenede træer fra en subtropisk periode - dog et enkelt tilbage) ligesom skovbrug og jagt fortsatte. På et tidspunkt blev hæren sat ind til at beskytte området og i 1960 blev det nuværende ranger system grundlagt, hvor kyndige mennesker overvåger og plejer områderne. Nå, men vi måtte så videre til den næste af områdets 12 campingpladser, som også viste sig at være udsolgt. En ranger der kom forbi for at indsamle penge gav os lov til at holde ved cykel camping pladsen, og klokken var nu også blevet 18,30 og i regnvejret var det næsten blevet mørkt. Jeg gik tidligt i seng, medens pigerne fortsatte til kl 22.30 med læsning og udklip af brochurer til deres scrap bøger.

11. september stod jeg op lidt i syv og gik en tur på ca. 5 km, først ned til landevejen, derefter hen til Tower Falls og ned ad et trail til bunden af kløften. Det var en virkelig dyb kløft som den for tiden lille flod havde gravet og et ca. 30 m vandfald. Overalt er der advarsler om bjørne og rangerne kommer forbi alle campister hver nat kl 24 for at checke om der skulle være efterladt noget mad som bjørnene kan tage. Der var ca. 8°C , men på de stejle op- og nedstigninger fik jeg hurtigt varmen. På pladsen snakkede jeg med en anden sen ankomst fra Oregon, som oplyste at han aftenen i forvejen var blevet holdt vågen af ulvehyl, og da de var her i foråret havde set bjørne med unger. Vi kørte så mod nordvest, et fantastisk flot og skiftende landskab, en stor del af det mærket af den store brand i 1988, hvor der på

meget store arealer stadig står nøgne og døde træstammer. Mange men ikke alle steder er der begyndt at gro nye fyrretræer, en speciel sort hvis frø først spirer efter en kraftig opvarmning, som fra en brand. Vi var inde på et lille trail og så en forstenet redwood ca. 20 mill år gammel. Vi besøgte visitor center hvor vi bl.a. så en film om parken. Der var også udstillet kopier af de billeder, som fik kongressen til at udnævne området til national park. Vi gik så lidt videre for i Mammoth Springs at se kilder, der havde dannet mange flotte formationer. Videre mod syd måtte vi gøre ophold hver få kilometer for at se varme kilder, moose udsigtspunkter, områder hvor varmt vand også opvarmede den tilliggende jord, og hvor en flok mules havde valgt at tygge drøv - vi kom ganske tæt på dem. Hen på eftermiddagen ville vi så finde en campingplads, men alle godt 100 pladser var optaget. Systemet er, at folk om formiddagen finder en plads, stiller en flaske eller havestol og tager så på opdagelse. Vi måtte så køre ca. 50 km til næste plads, hvor det lykkedes - samtidig med at vi fik tømt dongtanken, som ikke var blevet tømt siden Sheridan. Det begyndte så at regne, og vejret er koldere end det har været tidligere (bortset fra en enkelt nat i New England).

12. september regnede det stadigt om formiddagen, og vi stod frysende op og belavede os på at køre videre og få noget varme på bilen. Vi kørte tilbage til Mud Springs, endnu en samling uddunster fra jordens indre. Derefter over Continental divide et par gange indtil vi kom til parkens største seværdighed Old Faithfull, en geysir som troligt springer ca. hver time. Camilla og jeg var gået helt op på et udsigtspunkt 200 fod over terræn, hvor vi kunne se folk stimle sammen omkring helligdommen, eller måske nærmere som til en fodboldkamp i serie 2. Der kom så noget damp, men da vi stod i vindsiden så vi kun dampen og ikke vandstrålen. Jeg fik ikke engang taget et billede, da jeg troede at den blev ved med at springe et stykke tid. Det er alligevel mere imponerende hvad vi for år tilbage så på Island. Vi spiste frokost og kørte mod syd ud af parken og ind i den næste, Teton National Park. Den er især berømt for sine stejle klipper, som spejler sig i Jackson Lake, der var endnu noget sne på tinderne, og vi fik en campingplads lige ved søen.

13. september havde det igen været ret køligt om natten, dvs ca. 5 °C ved 07.30 tiden, men vi stod op til strålende solskin og gik ned til søen. Desværre krusede vandet let, så vi fik ikke de berømte spejlbilleder af bjergene, men en dejlig vandretur omkring sø og gennem skoven. Der kommer i denne park årligt 4 mill. besøgende, så jeg regner med at der mindst må komme 5 mill. i Yellowstone. Vi kørte videre, nu med et mere fladt landskab med bjergene i baggrunden. Parken er opkøbt af Rockefeller som har skænket den til staten (men skulle dog selv have en ranch et sted). Væksten skifter pludselig fra nåletræer til sagebrush, en lav busk som dog her ser noget mere frodig ud end på Wyomings flade ørken. Vi kom så ud af parken ved Jackson Hole, en udpræget turistby med masser af moteller o.l. Den ligger helt op til bjergene, og det var næsten som at få et bjerg i hovedet da vi kom ud af et supermarked. På én af bjergskråningerne er der flere skilifter til slalom. Vi fortsatte langs med Snake River, lidt mod syd og så mod vest. Det er en turist wild-river, og vi så en del ture med gummibåde roligt styret af en guide, samt nogle kajaker. Det var igen et imponerende flot landskab langs floden, høje træ klædte bjerge på begge sider, og vi fulgte den ind i Idaho. Floden blev her til en sø og efter kraftværket fandt vi en dejlig campingplads, gratis, som især benyttes af fiskere i den efter sigende bedste ørred flod i det vestlige USA. Det var igen blevet shorts-vejr og vi nød at slappe lidt af efter de mange oplevelser i national parkerne. Der var også lejlighed til et bål for første gang i flere uger.

14. september fiskede jeg lidt om morgenen i den rivende flod. Det var svært at styre spinderen, som hele tiden blev skyllet ind til siden, men jeg fangede da 2 mindre ørreder, som jeg smed ud igen. Ellers lavede jeg ikke meget den dag, pigerne gik en tur hen til turbinerne, hvor fiskene springer livligt og hvor der naturligvis er en masse fiskere. Alle fisk under 40 cm skal smides ud igen. Vi lavede lidt regning, jeg læste den forfærdelige Franz Kafka roman, Amerika, færdig, vi snakkede med naboerne, dels Bi, en 2. generation indianer fra Oklahoma, som nu ernærer sig som antikvitets-sælger og avler af læggekartofler, samt en lysleder specialist fra Idaho Falls, som med stor glæde berettede om nogle udvekslingsstudenter fra Europa, herunder 2 danske piger. Hans kone ville ikke tillade at sende deres datter ud i det fremmede og afslog også mandens tilbud om at arbejde 1 år på Virgin Islands. Familien

spiller fortsat en stor rolle, men han indrømmede dog, at hans børn nu sender deres børn i vuggestue, og det derfor nok vil ændre sig i næste generation. Bi larmer en del, da hendes generator kører næsten døgnet rundt, pigerne var i eftermiddag ovre for at se video. Her til aften var jeg med oppe ved dæmningen for at se de springende ørreder, der blev fanget en del, men alle jeg så blev sat ud igen. Ved siden af ligger bjerge af træ skyllet helt rent fra floden, så det er ingen sag at lave bål her.

15. september kørte vi om formiddagen videre mod Idaho Falls, som er den største by i området. Det var en flot tur langs med Snake River i scenariske omgivelser, og endelig så vi hvorfor Idaho er så berømt for kartofler, der var nemlig enormt store marker med kartofler som så ud til at være klar til optagning. Faktisk har vi over hele USA hørt om disse Idaho potatoes, oftest dog som flager til kartoffelmos. Navnet på byen er velvalgt, for midt i byen kommer floden, skummende ned over en masse klipper og danner fine vandfald. I baggrunden kan man se én af byens mange kirker, formentlig mormonernes monumentale byggeri. -efter at have handlet ind kørte vi mod nord ad motorvejen i retning af Montana. Lige uden for byen skifter landskabet igen karakter og bliver til store bølgende bakker med sagebrush, denne alle-steds-værende ørkenplante, som åbenbart kan klare sig uden vand og i ringe jord. Kartoflerne siges at gro så godt her fordi jorden er vulkansk aske - husk også de store Idaho vulkanudbrud, som havde dækket Nebraska og Ashfall Fossil Site. Desuden skaffer bl.a. dæmningen ved Palisades Dam, hvor vi netop overnattede, overraskelse til bl.a. kartoffelmarkerne. På vej ud af byen så vi på denne tørre prærie strækning en driftig farmer, Larsen, som dels ejede en masse foretagender med slagteri, farm osv og dels havde fået sine ansatte til at adoptere vejen, som de så holder ren - det stod på nok i en times tid med en del skilte langs vejen. Vi kom så ind i Montana, hvor det i starten så lige sådan ud - vi kørte fortsat på Interstate 15 indtil Dillon, hvor vi drejede fra ad en lille vej, der lidt senere blev til grusvej. Jeg havde i vor udmærkede bog "Free Camping in USA" fundet nogle pladser i Beaverhead National Forest, og på den noget ujævne vej fandt kom vi efterhånden ind i områder med træer, som der ikke havde været meget de sidste mange timer - ja faktisk helt tilbage til Teton Park, bortset fra træerne langs floden og i byen. Vi kørte ind på et ensomt område, Grashopper Camp, hvor vi fandt den bedste plads lige over for et hold med tre biler og telte. Jeg gik derover og det viste sig at være hobby juvelerer fra Idaho, New York og Canada, venner som i mange år havde holdt ferie på denne måde. De var ved at sortere dagens udbytte fra en nærliggende krystal mine, som er åben for alle. Jeg fik et par stykker med til pigerne, og vi aftalte næste dag at forsøge vort held i minen.

16. september havde været en kold nat, og temperaturen var om morgenen under frysepunktet + at der lå et tyndt lag sne udenfor. Jeg halvløb lidt op ad de skovklædte bakker bag camperen for at få varmen og gik omkring den fossende creek. Benthe var gået over til naboerne, som stod og varmede sig omkring morgen bålet, hvor der var en stor gryde med vand sat over. Den gode mand fra Canada havde sovet bare på en skummadras under en presenning, men havde sin gode varme sovepose og så i øvrigt ud til at kunne klare den slags vejr uden problemer - ingen af dem er luksus mennesker og ej heller med rengøringsdille, for de gryder og pander, som var på bordet (sammen med en masse andre ting) var i hvert fald ikke rengjorte, som fru i dette hus ville have forlangt. Vi kørte så lidt videre til Crystal Park, det sneede stadig lidt og var hundekoldt, men vi blev alle noget besat af graveriet, som dog senere gik over til blot at gå rundt i det hullede landskab og samle de ting frem, som tidligere søgere havde overset og regnen nu blotlagt. Det var en frysende familie, som med fuld varme på bilen kørte videre, og som kort efter drejede op ad en smal bjergvej for at se spøgelsesbyen, Cooldridge, hvor der tidligere havde været en stort anlagt sølvmine, som dog af forskellige årsager aldrig rigtig var kommet i drift. De gamle faldefærdige træbygninger var der fortsat, var endog fredet, men vi mødte en repræsentant fra Nat. Forest service som var ved at opmåle pladsen, så de kunne forsøge at genoprette den og fjerne de gifte, der fortsat strømmer ud fra minen, men uden at ændre på områdets nuværende udseende. På den videre færd fik vi i byen Wise River (en lille flække med et meget vestligt nybyggerudseende) benzin på. Passeren foreslog på mit spørgsmål om agn for fiskeri i floden, at naboen selv bandt fluer, så han solgte mig to vådfluer. Derefter til byen Anaconda, en tidligere stor kobbermine by, og videre ad en ny sidevej til Warm Spring Camp, også en gratis plads, hvor vi var alene bortset fra et ubeboet telt. Det havde ikke meget med varme kilder at gøre, for selvom solen havde været fremme

hen på dagen blev det endnu en kold nat.

17. september kom solen frem, jeg fiskede lidt med mine nyindkøbte vådfluer - strømmen var dog for stærk og stenene for mange, så det varede ikke længe inden jeg havde mistet dem, og uden at have set eller mærket en fisk. Benthe og jeg gik så endelig i gang med at lave vor scrapbog over vore hidtidige oplevelser, og vi kom helt til Missouri. Pigerne var noget sure over, at de for at give os ro var blevet sat til at passe bålet, som er en nydelse at varme sig ved både morgen og aften. Der er masser af brænde i nærheden, da området består af små piletræer, hvoraf de fleste grene er gået ud. Dette område skulle også være godt for moose, men dem så vi ingen af.

18. september stod jeg som sædvanlig tidligt op (ved 8-tiden) for at lave et bål, jeg får også varmen ved anstrengelserne ved at fremstille brænde til bålet, hvilket er nødvendigt, da temperaturen var -2° udenfor og $+4^{\circ}$ i vognen. Vi kørte så videre til Philipsburg, hvor vi var omkring en butik, som sælger poser med sten, som man så kan vaske i bagbutikken og finde nogle små ædelstene. Pigerne syntes dog ikke det var særlig interessant, så vi kørte hen til byens Ford-værksted og fik skiftet olie. Imens gik vi lidt rundt på hovedgaden og fandt en genbrugsbutik. Denne viste sig at være velforsynet med vanter, huer, sokker og varme trøjer, så vi nu kan modstå kulden i de kommende dage, hvor turen fortsat går nordpå. Jeg var på besøg i byens museum, som overvejende handler om minedrift - tilsyneladende er der ikke den ting, som ikke findes i bjerge rundt om byen. Vi kørte op ad et enkelt bjerg og så på de få km ca. 15 miner. Senere fik vi frokost hos byens bager, som er specialiseret i at lave minearbejder frokost, et rundt brød fyldt med kartofler og hakket oksekød med brun sovs over. Det smagte glimrende og mættede godt. Derefter kørte vi til statens 3. største by, Missoula, hvor vi handlede ind, bl.a. fødselsdagsgaver til Bjørne og Arthur, og overnattede på K-Marts P-plads.

19. september gik det nordpå gennem Flathead indianernes reservat. Alle trængte efterhånden til et bad, som vi havde fået sidst hos Mark og Cathy, og i en mindre by fandt vi et møntvaskeri med indbygget showers - herligt. Turen langs Flathead Lake var flot, men overalt bebygget og en del mennesker. Lige før Gletsjer Parken kom så byen Hungry Horse, hvor vi på ranger stationen fik oplyst, at der skulle være et par gratis pladser langs søen, og vi fandt den herlige Dorrit camp, hvor vi var de eneste. Ikke særlig veludviklet, men lige ned til søen, hvor tinderne fra de nærliggende bjerge spejlede sig, og creekken kom drønende lige forbi. Det har åbenbart været regnvejr, for al træet (som der dog heller ikke var for meget af) var drivvådt. Jeg fik dog gang i bålet og med ophugget træ fra de andre bålpladser fik vi et godt lager, som vi så kunne tørre på vort bål. En pæn herre fra Californien, Matthew, kom i sin ramponerede bil, med en hjemmebygget ladoverdækning, som han sov i.

20. september blev vi på denne dejlige plads. Der var ganske vist koldt, men solen kom frem af disen ved middagstid, og så blev det rigtig herligt. For en sikkerheds skyld holdt vi dog bålet i gang hele dagen. Jeg begyndte at skrive månedsbrev nr. 4, som fortsatte til noget ud på aftenen, mens Benthe underholdt sig med Matthew ved bålet. Jeg prøvede at fiske, men mit hjul volder problemer, så det blev ikke til noget.

21. september varmede vi os ved bålet, da solen var lidt om at finde vej til vor kløft mellem de høje bjerge. Det gik så videre til Gletsjer Park, hvor vi dog ikke kan køre gennem, da vor camper er for stor. Vi måtte derfor tage vejen syd om, og kom så ind på en fin plads ved Devil Creek, som her sidst på sæsonen også var gratis. En herre fra Louisiana, tidligere IBM-sælger, underholdt os længe med sine konservative meninger. En udmærket plads, hvor jeg kunne gå op ad et kraftigt stigende bjerg og finde træer inde i skoven (vi er i Bear-Country, og advares konstant om faren ved bjørne, så jeg kunne ikke lade være med at kigge mig for, om der skulle være én i farvandet, mens jeg samlede brænde). Jeg skrev månedsbrevet færdigt.

22. september læste vi korrektur på brevet, og i den næste by Browning i Blackfoot indianernes reservat udskrev og afsendte vi brevet til Ivan. Derefter fortsatte vi turen omkring parken og besluttede at køre

ind ad vejen til Many Glaciers, hvor vi betalte \$12 for en plads - den var der ikke noget særligt ved, men naturen omkring er bare storslået. Jeg gik en tur ned til creeken gennem pilekrattet og så fodspor af en masse dyr. Senere på vejen tilbage så jeg faktisk en elgko i skoven, men nåede ikke at fotografere.

23. september havde natten overraskende været temmelig lun, og jeg måtte op flere gange for at tage først sokker, så halsklud og sene de lange bukser af. Om morgenen gik jeg en tur til et vandfald et par miles væk - jeg mødte et par flinke og snaksalige mennesker, som også var ude at fotografere dyr og natur, og fik forhåbentligt nogle gode billeder af faldet. Solen kom hurtigt frem, og det blev en rigtig varm tur. Da jeg havde skiftet noget tøj og vasket sokker kørte vi videre mod Canada, som vi kom ind i ved Cardston. Vi købte ind til de næste dage uden større byer og fortsatte mod vest gennem Crowsnest pas, hvor vi nu er på en gratis camp stillet til rådighed af byens handlende, lige op ad vejen. Der er fortsat solskin her kl 19 om end bjergene snart vil skygge for den. Pigerne har fortsat shorts på fra den varme dag. Der laves lige nu burgers i en anseelig højde, som tilsyneladende er pigernes yndlingsret - selvom bollerne er noget af det mest luftige jeg har set (jeg smagte dem sidste gang uden at blive mæt).

24. september stod vi tidligt op kl. 07.30 og kørte videre op til bjergpasset. Det er en fin tur med bjerge, floder og søer, men der er en del grim bebyggelse samt kulminer og savværker, som skæmmet noget. I byen Fernie var vi inde på turistkontoret, hvor jeg fik et kort over en lille hike i nærheden op til Fairy Falls. Det var herligt at gå i den efterårsklare luft med skovens dufte - vandfaldene var ikke de flotteste, som jeg har set, bl.a. fordi der på den anden side var en vej med store skilte. I byen, som var grundlagt i 1902 og ombygget efter brand i 1908 var vi inde og så den lokale domstol, en majestætisk bygning iflg. beskrivelsen, og virkelig også flot i betragtning af at byen formentlig har 5.000 indbyggere. Videre gennem dale med høje bjerge på begge sider, foran og bagved til Kimberly, en spøjss by med tyrolermusik, jodlen og bayersk stemning - der vil også blive afholdt oktoberfest næste måned. Jeg var lige på biblioteket for at se på Jyllands Posten, men der er ikke sket noget særligt. AGF spillede 2-2 mod Nantes i UEFA cup og 1-1 mod AB. Vi kørte så op langs Rocky Mountains, bl.a. så vi et sted med noget der lignede en skovbrand på toppen af et højt bjerg. Ved 18-tiden nåede vi Radium Hot Springs ved indgangen til Nationalparken, og vi fandt en provincial park Dry Gulch i udkanten af byen. Vejret er stadig varmt med 20° her ved aftenstide.

25. september kører vi gennem Radium Hot Springs ind i Nationalparken, som består af 4, nemlig først Kootenay, Banff, Yoho og Jasper. En gevaldig mur af klipper på begge sider helt op til vejen mødte os straks, senere smukke dale med morgentågen. Fin vej alle ca. 50 km til Banff. Byen er udelukkende turistbaseret og i særdeleshed japanske turister. Vi gik lidt rundt i byen, bl.a. 2 koreanske restauranter, spiste frokost, reserverede en campingplads til C\$ 19, inkl. bål til \$3 og kørte så ud til Lake Minnewanka, hvor vi også gik lidt rundt. Derefter tilbage til campingpladsen, hvor der var bad for første gang i en uges tid, jeg gik ned til vejen og videre ned til floden ad en meget stejl skråning. Tilbage i bad og så lavede jeg aftensmad, ris blandet i grøntsager og oksekød - vi havde nemlig benyttet os af inde i Banff at købe nogle spisepinde, som vi længe har haft på indkøbslisten. Klar himmel og solskin hele dagen og vel omkring 27°C. Byen og stedet er ikke lige min kop te, da her er turister overalt, nedtrådte stier og ingen "nybyggeroplevelser". Området har dog en meget flot natur, og det er vel derfor at næsten 5 mill turister årligt besøger stedet.

26. september havde det regnet lidt om natten og var overskyet. Vi kørte videre mod Lake Louise og besøgte på vejen Johnston Canyon, et både natur- og arkæologisk spændende sted. En forholdsvis lille creek havde gravet sig meget dybt ned i klippen og fortsætter med årligt at æde yderligere 2 mm. Der var et øvre og nedre vandfald, og vi hikede alle 4 til begge, i alt ca. 5 km. Der var masser af japanske turister, som uafbrudt fotograferede hinanden foran floden og klipperne. Fra restauranten ved holdepladsen ringede jeg til DK, mor og Ivan svarede ikke, men Tove kunne bekræfte, at alt gik godt. Det regnede nu næsten konstant, og vi kørte videre til Lake Louise, først til Visitor Center, hvor der var en meget interessant forklaring af hvordan Rocky Mountains er dannet, for ca. 20 mill år siden som øer

i Stillehavet. Jordens indre af varmt flydende lava får jordskorpen på 2-15 km til at forskyde sig, som når overfladen på en kogende suppe får ingredienserne til at flyde rundt, og efterhånden bragede øerne ind i det amerikanske kontinent, som i mellemtiden var blevet dannet af en formentlig oprindeligt sammenhængende jordoverflade, der havde delt sig i de nuværende kontinenter. Bjergene havde oprindeligt været omkring 10 km høje, men er nu slidt ned til mellem 3 og 5 km, og slides fortsat. Derefter i regnen til Moraine Lake, hvor traillet til Consolation Lake desværre var lukket pga. strejfende bjørne. Selv i dis og regn var det dog et flot syn, og jeg fotograferede 4 forskellige med deres egne kameraer foran søen. Derefter til selve Lake Louise, som med sin turisme, chalet hotel osv forekom noget postkortagtig - flot men uden atmosfære. Regnen spillede dog nok ind. Selv om vi havde købt kort til yderligere en dag besluttede vi at køre mod vest og således ud af parken. Vi kom til en privat camping nær Donald, hvor vi overnattede.

27. september regnede det fortsat og bjergene havde et interessant diset skær, men ikke fotogent. Vi kom kort tid efter gennem Glacier park, hvor vi langs vejen så en Black Bear, som vi ikke nåede at fotograferer, da den luntede op ad bjerget i bevoksningen. Derefter var det Revelstoke Nat. Park, fortsat meget høje bjerge, sne på toppen, beklædt med træet så langt øjet rækker, nåletræer med nogle gule punkter og striber i form af aspetræer med efterårsløv. I Revelstroke gik vi en kort bytur herunder farmers market, hvor vi købte en røget ørred. Vi købte desuden en del ind i et supermarked i byen, og kørte så ud til en Province Park og spiste frokost. Derefter gik Camilla og jeg en herlig tur langs den buldrende creek i et meget grønt næsten regnskovsagtig område, bevokset med bl.a. en del tuja, store træer, mange gået ud og med masser af spættehuller, de væltede træer overgroet med grønt mos. På den videre tur langs søområdet Shuswa købte vi æbler, da det åbenbart er et stort frugt- og grøntsagsområde. I den vestlige ende fandt vi en lille Prov. park, hvor de havde opgivet betaling så sent på sæsonen, Adams lake, hvor vi nå har slået lejr. Regnen holdt op hen på eftermiddagen og vi så også solen. der er fint med brænde fra det nærliggende savværk, så vi får også et godt bål Vi har nu lavet en ordning, så vi hver 3. dag skiftes til at lave mad og vaske op (aftensmad), i første omgang Anja og mig. Her til aften lavede vi steaks, indkøbt billigt da de var fra i går, dvs. \$4,80 for 600 gr. Til aften spillede vi piratwhist, som vi i aftes lærte pigerne, de er allerede blevet ganske gode til det. Uret har vi i dag måttet sætte endnu en time tilbage, så vi er nu 9 timer bagefter DK. Temperaturen ude er omkring 8° ved 23-tiden, så det er blevet ganske mildt.

28. september er overskyet, men uden regn. Anja laver formiddagsbål og BP og jeg skal til at fortsætte arbejdet med at lave scrapbog. Camilla læser. Vi fik laver scrapbog indtil Badlands, og skal have næste parti fotos fremkaldt inden vi kan komme videre. De øvrige på pladsen rejste væk, og til aften er vi helt alene. Det ene hold var noget motorgale - de havde medbragt 2 vandscootere samt en 4-hjulstrukken lille bil, som ligner en havetraktor og som kører næster overalt. Jeg gik aftenur langs med bjergfloden, og fyren havde også været rundt i et ellers ikke meget fremkommeligt område.

29. september går jeg om morgenen en lang tur langs den brusende bjergflod, jeg kommer snart længere, end motorfyren kunne komme, og må kæmpe mig frem fir hvert skridt over døde træstammer og regnskovslignende bevoksning. Til sidst går floden gennem en næsten lodret canyon og jeg må kravle op ad bjergsiden, som er næsten lige så stejl, og kommer så op til grusvejen. det er noget der giver varmen i det kølige efterårsvejr. Ved middagstid kørte vi så videre, først til den ret store by Kamloops, hvor vi vaskede tøj og gik i genbrugsbutikker. Byen ligger på et ørkenplateau, men hvor vi hele vejen kørte gennem et flot men regnfuldt bjerglandskab, hele tiden langs floden i bunden. Vi så rigtig mange skilte med firmaer, som arrangerer white-rafting ture, men ingen på floden. Vi overnattede på den hidtil mindste state park, en lille plæne mellem floden og en jernbanelinie (men endnu en jernbane på den anden side af floden - disse larmende tog forfølger os noget). Der var hook-up og jeg kom i bad - og det regnede fortsat, men vi satte varme op AC i loftet.

30. september kørte vi nedad mod Vancouver, langs vejen var der store strækninger med gensing dyrkere, bl.a. verdens største farm, typisk overdækket med sort net, som vi i sin tid så det i Korea. På skilte ved vejen står der, at det er Canadas mest profitable afgrøde. Regnen fortsatte og vi kørte bare videre, og sidst på eftermiddagen ankom vi til Vancouver. vi købte ind og forsøgte at finde et Wal-Mart

eller anden P-plads, men ikke engang en almindelig plads (bortset fra en privat til \$28), så vi kørte langt udenfor byen nordpå ad en i øvrigt meget smuk vej i bjergene langs vandet til en state park ved Alice Lake. Om natten ikke bare regnede men stormede det, så der kom vand ind af selv AC'en i loftet. For god ordens skyld skal nævnes, at der langs campen løb en om aftenen meget bright jernbane..

1. oktober tilbage til Vancouver, hvor vi parkerede i en sidegade i centrum, så vi kunne spadser ned til American Express og hente vor post. Der var ikke så meget som forventet, og intet fra familien i Bjbro. Det regnede og et planlagt besøg i Chinatown blev opgivet, så pigerne i stedet kunne få en pizza. I vor søgen efter en Pizza Hut kom vi ud af byen, og fik derfor ikke som planlagt ringet til Morten Andersens kusine, faktisk var vi pludselig i USA, hvor vi så efter nogen tid fandt en PH - prisen og betjeningen var dog ikke så attraktiv som sidst i Gillette. Ved grænsen til USA købte vi for første gang på turen en flaske sprit, en Canadian Club, i en toldfri butik. På vej mod Seattle kørte vi ad Route 20 over på en ø ved Burlingon, hvor vi overnattede gratis på en Rhododendron park, der var også for anden dag i træk mørkt inden vi kom frem, og det er lidt træls med den megen kørsel fordi vi ikke har planlagt overnatning - og så fordi der ved de store byer ikke er et udvalg som i Montanas store nationale skove.

2. oktober gik jeg om morgenen en lang tur i den flotte skov, med kæmpe træer, hvor barkens revner alene er op mod 10 cm dybe. Vi kørte så mod Seattle og kom sidst på eftermiddagen ind i byen, hvor vi kørte ned langs havnen, men det var umuligt at finde en p-plads til camperen. Vi parkerede lidt i udkanten af chinatown, som nu er Vietnam-Town med en utrolig masse vietnamesiske butikker, specialister, tandlæger osv. Vi købte nogle spændende krydderier o.l. i en butik og ringede til en Servas familie om evt. besøg, men kun datteren var hjemme. Vi fortsatte lidt længere ud ad vejen, fandt en større p-plads og handlede ind, spiste aftensmad, og ringede til Servas familien, som stadig ikke var hjemme. Vi fortsatte ud ad byen og holdt om natten på en stor p-plads ved et byggemarked, hvor en ivrig truck operatør det kørte varer rundt til langt ud på natten. da han var færdig kom en larmende fejmaskine, og ved 5-tiden om morgenen kom der lastbiler med varer, som trucken skulle læsse af. Vi kørte derfra kl. 06.30 næste morgen, da det var blevet for meget.

3. oktober tidligt kom vi så ind på en p-plads ved byens baseball arena, Jing dome, hvor vi for \$6 kunne parkere til kl. 18. Vi havde så fin tid til at gå rundt i byen - det regnede lidt først på dagen, men blev noget bedre, selv om der jævnlgt kom en byge. Vi gik ned langs havnen, men det meste var lukket, til Pike marked, på biblioteket for at læse en avis igen (i Canada havde de ingen interessante aviser, jeg er blevet vant til, at New York Times eller til nød USA Today er de mest seriøse). Vi kunne ikke benytte Internet, da vi ikke er lokale og ikke kunne få besøgs kort i dag. Jeg har dog netop fået oplyst fra Thomas og Morten, at AGF har slået Nantes i Frankrig og er i 3. runde og at Bjrbø KFUM fører 1. div. i håndbold. Så gik vi til Chinatown og spiste frokost i en lidt for turistpræget restaurant. Derefter et kort besøg i camperen og så videre til 7th Av, Pike St. til et helt nyt biograf kompleks. BP og jeg gik ind og så The Edge, en film om nogle menneskers eventyr i den canadiske vildmark efter at deres fly styrtede ned, kamp med grizzly og hinanden. Optaget i Banff og Yoyo parker, hvor vi netop er kommet igennem, og landskabet, skovene, floderne osv var meget genkendelige. Det var en god film og sjovt at se de flotte optagelser. Pigerne så en anden film. Tilbage i camperen ringede vi atter til Servas uden held, e-mailen var heller ikke kommet igennem, da adressen viste sig at være forkert (iflg. datteren i telefonen). Vi betalte yderligere 3\$ for at blive på pladsen om natten. En pæn sort herre kom og bad om et lån på 6\$ for at betale parkering for sin bil, og ville returnere dem i løbet af ½ time - vi får se..

4. oktober. Vor ven kom ikke tilbage med de 6\$, og vi kørte kl. 2 min. i 7 om morgenen, hvor vor p-plads udløb. Vi besluttede at lade 3 forsøg være nok for Servas værten, og efter lidt flere indkøb kørte vi ud af byen, forbi de enormt store Boeing fabrikker. Vi hørte netop i radioen, at de var ved at sætte tempoet op fra ca. 25 til 40 fly om måneden og at nogle modeller blev sat i bero for at komme over et efterslæb. Pigerne ønskede at se vulkaner, og ikke som jeg en tur langs kysten, så vi kørte mod Mt. Rainier. Undervejs kom vi gennem en by, Orting, hvor der var Red Hat festival, dvs alle uden emblem (og vist også dem med) kunne efter ønske blive arresteret, kørt i en ladvogn til fængsel og der betale en bøde på 1 \$ mod at få en drink. det lykkedes for Benthe medens vi lavede frokost i bilen. Senere så vi

optog og talte med en anden besøgende, bl.a. om et lovforslag 676, som går ud på at alle skal betale en licens på 160\$ for at kunne eje et våben. Man kan også kun udlåne sit våben til en person, der besidder en sådan licens. De var naturligvis som land- og bjergboere meget stærkt mod dette forslag, og selv præsten i optoget havde et skilt med NO. Vi kom langsomt op ad bjerget og da det regnede næsten konstant besluttede vi at overnatte og håbe på bedre vejr i morgen. Vi fandt lejren Elbe Hills ca. 6 miles nede ad dårlige grusveje. Det viste sig at være et favorit sted for 4WD, som magede rundt i muddret - vi så dem da de kom tilbage, både køretøjer og mennesker bag et tykt lag mudder.

5. oktober startede med solstråler og motorlarm. Jeg gik en tur og kom i snak med en bueskytte, som var på deer jagt. Han fortalte, at han for kort tid siden havde skudt en 800 lbs elk, som nu fylder hele hans fryser op. Han betragter jægere med gevær som simple, det kræver større snilde at komme tæt nok på et dyr til at skyde med bue og pil. I dag var det ødelagt af alle de larmende motor cross køreere. Vor nabo i campen var selv i gang sammen med sin søn på 4 år, som har arvet faderes motorcykel og drøner af sted for fuld fart. Bente havde i mellemtiden lavet pandekager, som jeg spiste efter de obligatoriske og uundværlige havregryn. Vi fortsatte op ad bjerget og fik flere glimt af et solbelyst Mt. Rainier. Da vi kom derop begyndte det at sne. Jeg ringede til Bjarne og gratulerede med hans 60 år i dag. På vej ned til den anden side gik vi flere ture i det fantastiske terræn, creeks, vandfald og frodige urskove. Med den megen nedbør gror træerne stærkt, og på de døde og stadig levende er der ofte et tykt lag grønt mos, som giver det et spøgelsesagtigt skær. Vi var inde i en skov med 1000 år gamle Douglas fyr, nogle kæmper på over 80 m - tænk hvad der er sket i deres tid. Ned igen kørte vi til Dog Lake, en anden gratis camp. Der var koldt om natten og nær frysepunktet da vi gik i seng. Vi havde samlet brænde til et morgenbål.

6. oktober. Det viste sig at være nyttigt, da der var 1½° frost da jeg stod op kl., 07.30. Trods det meget vand fik jeg ild på det og det varmede som sædvanlig herligt. Bente er dog blevet kølet så meget af, at hun kun har i hovedet at komme til varmen. Solen kom hurtigt frem, men mange steder var der tåge, som først lettede ved middagstid. Vi kørte til St. Helens vulkan, og der så vi de tydelige spor fra udbruddet i 1980, hvor træer til 300.000 huse blev ødelagt. Der er fortsat kun ringe ny vegetation. Samme vej tilbage og videre sydpå. Vi var også her inde i en regnskov, denne gang 650 år gammel, men et fantastisk syn med de mosbehængte træer og grene. Helt nede ved Columbia River, USA's næststørste, fandt vi en gratis plads ved Bonneville Dam, et stort vandkraftværk, hvor vi nu holder få meter fra flodbredden. Min tandpine, som begyndte let for nogle dage siden, er i stærkt tiltagen og hænger vist denne gang sammen med temperatur ændringer, dvs vanskeligt med mad, ud-ind af bilen osv. Ærgerligt. Whiskyen hjælper heller ikke mere så effektivt som i de første dage. Anja og jeg har nu lavet mad de seneste 3 dage, med stor succes, i dag kyllinger og kartofler, i går kalkunkød blandet med grøntsags og karry sovs til ris - herligt.

7. oktober besøgte vi Visitor Center, et self-guided tour ad bløde gulvtæpper gennem turbiner og generatorer, fisketrapper med underjordisk glas og fiske-tælle-station. Derefter kørte vi langs floden ad Lewis & Clark ruten til Vancouver, WA, desværre atter i regnvejr, så vi ikke så ret meget af hverken udsigt eller omgivelser. I byen købte vi lidt ind (bl.a. en kasse med 24 poser nudel-suppe til pigerne, pris \$1.98), sendte e-mail og ringede til Helges venner (forgæves) og besluttede så at køre ud på en state park med bad, så vi kunne blive vasket. Derefter ringede jeg til en Servas familie i Portland, Oregon, og ringede igen kl. 22 og fik bekræftet at vi kan komme i morgen kl. 17 til middag.

8. oktober kørte vi ind til Portland down town, fandt med noget besvær en p-plads, og tog så den gratis bus et ca. 1 km til den anden ende af gaden, til American Express' kontor. Vi fik dem til at ringe til Vancouver, hvilket jeg ikke selv kunne gøre uvist af hvilken grund, og det viste sig, at de havde yderligere 4 breve fra DK. Efter nogen tøven gik de med til at sende dem med kurer til os, så vi dagen efter kunne hente dem på kontoret i Portland. Så fandt vi Fargo Street 70, hvor John Wysong netop kom hjem fra arbejde, ikke som kok, som der stod i adresselisten, men som tømrer. Han har tidligere været kok i 10 år, samt forskellige andre ting, bl.a. skovhugger - det lader til at amerikanerne prøver mange forskellige ting, og ikke falder til på en fast arbejdsplads, som i Europa. Hans kone, Bondi Nyary kom lidt senere, ungarsk far, amerikansk født irsk mor, samt sønnen Jordan på 6 år. Bondi har

for ca. 8 år siden været på 1 års rejse til bl.a. Sydøstasien, har også været i DK i sine unge dage, en rar, men noget frustreret pige på 41 år, som har kastet sin lidenskab over ulighederne i USA, og føler sig meget fortørnet over, at Bill Gates og andre rige ikke betaler nok i skat. John lavede spaghetti til os, uden ret megen smag, men af friske delvis hjemmeavlede grøntsager. Han gik i seng allerede kl. 21.30, og vi snakkede lidt videre med Bondi. Vi sov så ved fortovet, selvom Bondi, født i New York, advarede meget mod tyve og røvere, drug addicts osv, i dette noget blandede kvarter.

9. oktober kørte vi ind til en afdeling af det lokale supermarked, Fred Meyer, gav dem en film til 1-times fremkaldning (det var for dyrt til at give dem alle, \$8 mod \$5 i Wall-Mart, som vi ikke har set i flere uger), gik så i storm- og regnvejr ind til Amex (undervejs fik jeg Camillas paraply ødelagt da stormen hev lidt for meget i den). Hos Amex fik vi 4 breve udleveret, og tog så den gratis sporvogn tilbage. Hos Fred købte vi 1 grill kylling og nogle friske blæksprutter, som jeg lavede forret af, og så nød vi måltidet medens vi så på brevene fra Bjarne, mor og 2 til Camilla. Derefter lidt videre op ad bjerget til Johns arbejdsplads, et rigmandshus til familien O'Reiley, som kunne være et badehotel, beliggende øverst på toppen af et bjerg med udsigt over Portland og floderne. Regnen ødelagde dog noget af fornøjelsen. Vejen op var så stejl, at jeg ikke kunne dreje camperen i et hug, men måtte bakke og kante den op. Tilbage til fred og købe ind til aften, hvor vi ville lave mad, ris i karry med kylling. Kl. 17 på Fargo Street, hvor John lige var kommet hjem. Maden var herlig med is til dessert. Bondi, som er en slags kunstner, der bl.a. laver kulørte tapeter og gerne vil være en slags indretningsarkitekt (jeg foreslog i stedet at hun skulle prøve at blive free lance designer for en tapetfabrik) underviser om aftenen i vand-yoga og kom lidt senere. Pigerne så video sammen med Jordan og jeg småsov medens John bagte kager. Et noget andet værtspar end Mark og Cathy, åbenbart økonomisk pressede selvom John får \$16 i timen og deres hus blev købt meget billigt for 8 år siden (er nu 4 x så meget værd). John er dog mere kapitalist end Bondi, siger han selv, og deltog ikke så meget i min diskussion med hende om det rigtige i at have (mulighed for at blive) meget rige mennesker i landet, som åbenbart ikke beskattes særlig hårdt. Det er dog dem som sætter aktiviteter i gang, som andre (medarbejdere o.l.) vel også får glæde af.

10. oktober: Vi gik ind og sagde farvel til Bondi kl 08.30, efter at John var kørt på arbejde ved 8-tiden - hun havde lige været i bad og havde ikke skrevet i pigernes bøger, så vi sad lidt i sofaen medens hun skrev - og talte længe i telefonen med åbenbart en søster med problemer. Vi kørte så ud af byen i regnvejr, mod sydøst i retning af havet, kom gennem Siuslaw national forest hvor vi tog den 3. af dejlige gratis camping pladser langs floden Nestucca, Alder Glen Camp. Vi så også et par glimt af solen. Vi forsøgte at lave bål, men det begyndte atter at regne, så vi måtte opgive.

11. oktober kom vi ned til Stillehavskysten, det regnede det meste af tiden, men kysten forekom flot. Det mest markante var de mange RV'ere på de utrolig mange camping pladser, som om at folk trækker til Oregon for efteråret - eller måske weekend gæster ved havet. Vi kørte ned til Waldport, derefter ind i landet til Canal Creek, den var ikke gratis, som i vor håndbog, men kostede \$5, også en del mennesker der. Flot område langs floden ind i landet, derefter til højre langs en biflod - de ser ud til at være rigtig gode fiskevande, men jeg har i lange tider ikke set en K-Mart, så jeg kan få byttet mit Abu hjul, som faktisk siden Montana ikke har virket.

12. oktober videre langs kysten, nu også med store klit-områder, klitter på 400' højde, populært med udlejning af buggies, som så drøner rundt i sandet. Vort batteri til internt lys og vandpumpe var begyndt at få åndenød, og vi fik en tankstation til at måle batteriet med det resultat, at vi på en anden station fik det udskiftet med et nyt til kr. 500 - hvilket skulle være et rigtigt RV batteri, i modsætning til det gamle almindelige bilbatteri. Til overnatning havde vi igen fundet en gratis plads i vor fortegnelse over camps til under \$5, den skulle være 20 miles inde ad en vej langs Smith floden, hvilket den ikke var, men vi fandt en rasteplads 10 m længere fremme, også lige ned til floden. Der havde været solskin i løbet af dagen, og jeg fik samlet noget vådt træ sammen, som vi fik ild i til et meget herligt bål.

13. oktober startede jeg med igen at skille Abu hjulet af, men uden at det blev bedre, trods spring af fisk i den herlige flod. Solen startede fra morgenstunden, så vi sad til middag og nød den med en bog. Jeg er

nu i gang med Whirlwind af James Clavell, en beskrivelse af nogle dage under Khomenis hjemvenden til Iran og de mange vanderstykkeligheder. Tilbage til kysten, videre langs de flotte strande, klipper skiftevis med klitter, næsten overalt adgang til stranden med picnic pladser, camps, scenic view osv. I Reedsport var vi på biblioteket, hvor Internet oplyste, at AGF skal møde Twente, NL i næste runde af UEFA, at der er rygter om valg i DK på finansloven og at obl. er faldet lidt de sidste dage, men nu er på vej op igen. I Coos Bay, som er en stor udskibningshavn af tømmer, så vi Dannebrog, da danske skibe jævnligt anløber havnen. På havnefronten var der bygget et center med bl.a. stolper af alle de kommercielle træsorter i staten og byens historie, der startede for godt 100 år siden, hvor nybyggerne kæmpede med indianerne. På visitor center oplyste de, at man ved fældning af træer skal genplante i løbet af max. 3 år. Vi havde nemlig på vore ture ind i landet set en del bjergskråninger, som var blevet clear cut, nogle med og andre uden genplantning. Også de offentlige skove, BLM o.l. er åbenbart udlejet til savværker. Typisk er der her i staten med korte mellemrum en flod, som kommer ned fra nogle store bjergområder, veje langs floden, hvor bjergskrånningen mange steder er en lodret klippemur ned til vejen og en tilsvarende stejl skrånning ned til floden. Jeg er begyndt at gå ture langs floden og så klatre op ad skrånningen, nogle gange ved at hive i bevoksningen. Vi kom lidt sent frem til aftenens plads, igen langs en flod Sixties, hvor vejen mange steder kun lige var bred nok til camperen i ét spor.

14. oktober. Der har åbenbart været fritids minedrift ved campen, hvilket dog nu per 15.07.97 var blevet reguleret, så man skal have tilladelse. Det var vanskeligt at se hvad, men åbenbart noget med gulddanning o.l. i flodens sandbund. En fin tur langs med floden og op ad skrånningen. Derefter overtog Benthe rattet, da jeg er træt af at køre uden at nogen interesserer sig for hvorhen og hvordan. Jeg nyder at sidde på sofaen, kigge ud, læse min Whirlwind. Fortsat langs kysten, flot flot. Vi kom så til Californien og skulle igen op langs Smith River, en Wild & Scenic River, men vejen var lukket, hvilket dog ikke forhindrede os i at køre derop, men efter 11 ud af de 12 miles til campen måtte vi opgive, da store entreprenørmaskiner blokerede vejen. Tilbage over et vanskeligt område med et stort U-hul i vejen, som bilen dårlig kunne trække op ad (jeg fik det lige fotograferet), og vi holdt så ved en lille rasteplass langs denne flotte flod. Gode ture medens BP og Anja lavede mad. De næste 3 dage er det Camilla og jeg, som er på madholdet. Op ad bjerget var der en masse skyderi, så jeg gik derop, og det var nogle unge mennesker, som øvede sig i at skyde med deres Colt-seksløber, en flot pistol, som jeg fik lov at holde.

15. oktober gik jeg igen om morgenen en dejlig tur langs floden, på sten, kravle op ad bjerget. Vi kørte så til den nærmeste by, Crescent, undervejs gennem flotte redwood skovområder, og gjorde holdt ved Wal-Mart - adskillige campere havde overnattet på p-pladsen. Mens jeg var inde for at undersøge pris for film fremkaldelse, var Benthe kommet i snak med deres velkomst-person, Jim op ca. 65 år. Han er medlem af den lokale Rotary, som netop har sponseret et års studie ophold for en dansk pige, Susanne, som bor hos Brooks Anderson - han ville gerne om vi kunne møde hende, da hun trængte til at snakke dansk. Vi blev så i byen til Jim fik fri kl. 15. I mellemtiden kørte vi omkring K-Mart, hvor jeg uden vrøvl fik min defekte Abu fiskestang byttet med en anden model, og derefter ned til havnen, dejligt solskin, varmt og shorts. Jeg gik i svømmehal for at blive vasket. Vi sad ved vandet og nød sol, udsigt og sælernes bjæffen. Kl. 15 kørte vi omkring Jim og til hans hjem - aftalen med Susanne var ikke blevet bekræftet og det lykkedes ikke i løbet af de næste par timer. Så kom hans kone hjem, hun er ranger ved Smiths River området, en sur ældre kone. Imedens underholdt han os på sin banjo, som han spiller på i Wal-Mart, med en negermelodi og hjemmegjort tekst om firmaets fortræffeligheder. Han har sammen med sin kone haft en radiostation i Idaho i 15 år, været opvasker i Pizza Hut og altså nu ham der hilser kunderne velkommen i Wal-Mart. Han oplyste, at denne funktion senere har fået ekstra værdi, da man også kan kontrollere, sortere og spionere kunderne. Vi kørte så tilbage til Wal-Marts p-plads, hvor vi holdt for natten, Jim havde oplyst os om, at firmaet ikke har noget imod at RV'ere overnatter, bare de lige spørger om lov.

16. oktober kl. 9 gik vi ind i Wal-Mart, hvor Brooks og Susanne kom lidt efter. Vi fik kaffe i butikkens cafeteria og pigerne snakkede med Susanne, som er en sød pige på 17 år, medens jeg snakkede med Brooks. Han er også selvstændig konsulent indenfor EDB, har en enkelt medarbejder, og ellers meget

på linie med min egen stil og opfattelse. Han vil e-maile til os. Efter endnu et smut omkring havnen kørte vi så ind i Reedwood skovområdet, hvor vi valgte en state forest camp, Elk Camp Ground. Den levede godt op til navnet, da store flokke af elge gik omkring på selve camp området og indtil en meter fra camperen.

17. oktober gik jeg fra morgenstunden kl. 08.30 en lang tun til bregne creek'en, i alt vel omkring 15 km. Det var herligt, at gå alene, i en stor fredelig skov og så det ene mere imponerende skue og træ efter det andet. De væltede træer forrådner langsomt, og undervejs begynder andre træer og vækster at gro på dem - f.eks. et træ væltet ud over en sti eller kløft, der i den fri luft vokser træer ovenpå den døde stamme. Jeg prøvede at gå omkring et træ, det var ca. 28 m. Redwood formerer sig ved frø, men oftere med rodsrud, og mange gange tæt omkring stammen, så den gamle tusindårige måske rådne stamme stor tæt omkranset af yngre træer, måske kun 300-400 år gamle. Jeg nåede ud til havet og gik lidt i creek'en, hvor de helt stejle klippesider var tæt bevokset med bregner. Tilbage kl. 13 kørte vi videre langs kysten til byen Eureka, hvor vi sov på en K-Mart p-plads.

18. oktober fortsatte vi, stadig med Benthe ved rattet. Jeg sad bag og læste Whirlwind, James Clevel's bog om Hong Kong dynastiets aktiviteter i Iran under revolutionen, en periode hvor jeg selv var flere gange i landet. Benthe skulle også forsøge at finde camping plads, men det gik helt i fisk, trods megen og forgæves kørsel. Vi blev så reddet af et Wal-Mart i byen Ukiah.

19. oktober. Vi er nu inde i vinområdet, og kørte gennem Sonoma Valley, et område som skulle være på højde med Nappa Valley. I øvrigt leverer disse to områder kun ca. 5% af statens vinproduktion, medens de store mængder kommer fra kunstvandede dalområder længere inde i landet. Det var dog interessant at se de flade marker, anlagt så de små John Deere traktorer kunne køre gennem, formentlig med nogle mexicanske plukkere på ladet. Vi fik senere (Henrik Dahl) oplyst, at de californiske vinmarker producerer 4 gange så meget per tdr. l. som de franske, at de er meget teknologiske med kunstvandings slanger og elvarmekabler i tilfælde af frost. Vi kom igen ud til kysten, hvor der var en perlerække af flotte state beaches mellem de udspringende klipper. Et sted så vi nogle mennesker stå på stranden med et stort net, smide det ud i vandet og fange nogle små fisk. Solskin og trods de ikke høje varmegrader flere badende. Ingen surfere, da vi havde fået at vide, at der ved kysten er mange menneskeædende hajer. Den sidste strand i området ved Bodega Bay har en fik camping plads, hvor vi kom ind og med hostens hjælp fik pladsen absolut bedste site. Vi lavede et herligt bål i klitterne og stegte Marshmallows.

20. oktober var vort nye batteri fladt. Jeg overtog igen rattet og vi kørte til Sebastopol og fik en service station til at kigge på sagerne. Det kunne de dog ikke finde ud af og henviste os til en anden. På vejen købte vi en kasse æbler, det er et rigtigt frugtområde. Den næste kunne heller ikke klare problemet og henviste os til en tredje. De laver normalt ikke sådan noget, men ejeren kom selv og klarede det - tilsyneladende en rigtig professionel, også på prisen \$110. Det var så blevet sent og vi fandt heldigvis et nærliggende Wal-Mart i Rohnert Park, et helt nyt flot mart, hvor vi fik vore 9 film fremkaldt, den 9. gratis.

21. oktober kørte vi så mod San Fransisco, området omkring byen er enten offentligt land eller bjerge, så der ikke megen bebyggelse på nordsiden af bugten. Jeg fik endelig opklaret hvorfor min mobil telefon ikke kan få kontakt i dette område, ringede til Henrik Dahl, Morten Andersens gamle skolekammerat og fik arrangeret møde i morgen aften. Vi holdt ved Golde Gate Bridge, hvor vi gik lidt rundt og så den fra forskellige sider, overskyet på nordsiden, men sol over selve byen. Vi kørte så over den berømte bro, som dog i virkeligheden ikke er noget særlig, en større klodset udgave af den gamle Lillebæltsbro. På sydsiden kørte vi efter en RV park i downtown, som vi hurtigt fandt, pris \$36. Til gengæld kunne vi så spadserere til og i by centrum og Chinatown. Det var lidt køligt, blæsende, og pigerne kom til at fryse, så efter et par timer kørte vi med cablecar ned til centrum igen ad de rigtige stejle gader. Vi kom ikke til at betale og brugte i stedet pengene på at købe 4 pizzaer, som vi varmede i micro ovnen, nu hvor vi har hook-up af alting.

22. oktober gik vi i varmt bad og kørte så langs havnefronten til Fishermans Wharf, et turistområde med fiskeboder og gøgl. Vi holdt en time ved parkometer, ellers skulle vi betale 3 x raten i parkeringsområder, dvs. 18\$/time. Derefter fandt vi en gratis plads ved Fort Mason få hundrede meter borte, Benthe og Camilla gik tilbage til Fishermans Wharf, jeg gik lidt rundt i området, Anja læste, jeg købte ind til at lave mad i aften hos Henrik, derefter gik Anja og jeg en tur omkring fortet, vi havde en fornuftig snak om mange generelle og seriøse ting. Ved 17.30 tiden kørte vi til Henriks adresse, vi kunne ikke bare køre derhen for mange af gaderne er for stejle til camperen, så vi måtte loope lidt omkring. Vi fandt med lidt møje en p-plads ved et hospital og gik hen til hans hus, som han deler med 3 andre unge piger. Henrik er en hyggelig, gæstfri og åben fyr, som har oplevet meget i og omkring byen i sine 4 år på Carl Bros amerikanske ingeniør-firma. Pigerne lavede spaghetti, Henrik gav vin og øl, vi gik tilbage til bilen ved 23-tiden og sov på Post Street.

23. oktober blev vi vækket kl. 6 om morgenen ved at en maskine, først troede vi det var en fejmaskine, som vi kender fra Wal-Mart o.a. Vi kunne ikke sove og kørte videre til Golden Gate Park, undervejs hørte vi, at der ingen strøm var i et stort område af downtown San Francisco og i vores halvsøvnige tilstand opdagede vi, at hverken gadelygter eller lyssignaler virkede. Vi kørte ad Haight gaden, som Benthe gerne vil se, området skulle være hvor flower-power bevægelsen startede i 60'erne. I parken fandt vi en rolig p-plads hvor vi spiste morgenmad. Derefter ad Portland Bay Bridge tilbage til mainland og ud af byen. Området blev efterhånden meget interessant, masser af plantager med mandler, ferskner, druer osv. Vi kørte ind til en salgsbod og forsynede os med valnødder og andet godt. I byen Oakdale var vi ved middagstid og kom med på en rundtur i den lokale afdeling af Hershey's chokolade fabrik, inkl. et gratis stykke til 33 cent. Vi kom så til Stanislaus National Forest, hvor vi tog den sidste camp, ca. 6000' højde, før Yosemite parken, \$11 per nat, men der var masser af brænde og pladsen er helt nylavet, en lille flod og på ny store pladser. Vi var alene bortset fra en vogn, som kom efter at vi var gået i seng.

24. oktober. Der var -2.5°C da jeg stod op, lavede et herligt bål, som vi holdt i gang hele dagen. Det er ingen kunst at lave bål her, for al træ er så tørt, at det kan tændes under papir. Solskin hele dagen, og vi holdt en fridag, hvor jeg læste Whirlwind færdig og sidst på dagen sorterede vi brochurer, første gang siden Montana.

25. oktober. Det havde været en kold nat især for Benthe, og der var -4,5° ude om morgenen, dvs. ca. 0° inde i camperen. Et hurtigt bål fik os dog varmet op, og da vi havde tøet vandhanen på pladsen med en gryde kogende vand og vor grønne vandslange omkring bålet, så vi kunne få vand på flasker og camper, kørte vi videre mod Yosemite parken. Der var igen helt klar himmel og sol, først ind til Yosemite village, hvor vi så de kolossale klipper. Der var mange mennesker, det er også lørdag, og efter et besøg på visitor center kørte vi tilbage til US120 og tværs gennem parken. Der var flere flotte udsigter, her er alt tørt, store klipper, alligevel vokser der træer overalt, ofte midt på den bare klippe. Vi kører i 6000' i village dalen og op til 9000' på bjergryggen gennem parken. På den anden side er der et lige så fantastisk stykke natur i National Forest. På ranger stationen får vi at vide, at hvis vi ikke vil

fryse, bør vi køre til Bishop 60 miles mod syd, hvor der er en county camp ved Pleasant Valley. Det viser sig at være land ejet af byen LA, som formentlig får vand fra området. Et primitiv plads til 6\$, hvor der er mange lystfiskere. Den ligger i ca. 4500' højde, så vi håber på en mildere nat. Aftensmaden var i dag spaghetti med tomatsovs og kylling lavet af Camilla og Søren. I morgen er det så Benthe og Anjas tur til at lave mad på vor 3-dages skift.

26. oktober. Vi havde om aftenen stillet vore ure 1 time tilbage til vintertid, så vi kom op allerede ved 7-tiden, da solen skinnede ind i bilen. Alligevel var der -1,5 grader ude og 0 inde, men det føltes ikke så koldt, formentlig pga. af solen. Om natten havde vi dog heller ikke frosset, da vi havde taget al tilgængeligt tøj på. Vi kørte straks efter morgenmaden (havregryn til mig, for tiden cornflakes med rosiner til pigerne + kaffe til Benthe) videre til byen Bishop et par miles mod øst, hvor vi købte lidt ind, benzin, gas og tømte dong på en servicestation. Derefter videre mod øst i højt solskin og videre mod nord til Death Valley. Der var først en stigning til 6000' derefter et fald til 3000' og igen en brat stigning til passet i ca. 5000' - undervejs var der flere holdepladser til påfyldning af kølervand samt råd om at slukke for AC for at skåne motoren. Fin udsigt over de bare bjerge og sletter i dalene. På bjergene voksede en slags kaktus palmer, vel en yucca-art, meget spidse blade/torne. Så gik det ellers nedad til 0 fod og en bagende sol og varme. Vi kørte gennem en del af parken, bl.a. besøgte vi stedet, hvor der har været udvundet Borax, i sidste århundrede hentede kinesiske arbejdere de hvide flager fra den udtørrede sø, det blev lagt i blød, kogt og udvundet på en simpel gruekedel-konstruktion, derefter kørt i store vogne med hjul højere end mig og trukket af 20 muldyr over de stejle bjerge. Vi holder nu på Texas Camp ved Furnace Visitor Center, en bar plads uden bevoksning af nogen art, men herligt vejr, her ved 21-tiden stadig 15 grader udenfor.

27. oktober står vi tidligt op, jeg ser solopgangen på en bakketop ved campingpladsen og kører videre, dog først efter at have snakket en halv times tid med nogle mennesker, som Benthe havde mødt i går. Gennem dalen, med flotte udsigter og videre over til Nevada. Her kommer vi til Pahrump, en by som siges at have 10.000 indbyggere, som er en enorm stor dal med meget spredt bebyggelse, ikke noget shopping area som normalt, men med et enkelt supermarked, Smith, samt et par casinoer. Også i supermarkedet er der opstillet spillemaskiner. Vi fortsætter gennem ørkenen mod Las Vegas, et område med bjerge, Joshua træer og ørken bevoksning. Vi kommer til Red Rock området og finder en campingplads midt i det hele, en vej ind og så en del små telte og et par campere parkeret. Det er en gratis overflow plads til state parken, siger naboen, som også hjælper Benthe med at finde fossiler i det tørre flodleje.

28.+29. oktober. Vor campingplads er ca. 15 km fra Las Vegas, da vejen går i en bue rundt i naturparken Red Rock. Vi får anbefalet at køre gennem denne rute og besøger først Visitor Center, et informations kontor, som der findes ved alle de offentlige områder, hvor der som regel er udstilling med billeder, udstoppede dyr, klippestykker, evt. gamle indianer dragter og våben og meget mere. Ofte er der mulighed for at sætte lyd på udstillingerne, ligesom de fleste også har film eller lysbilleder. Desuden kan man få brochurer over området samt købe bøger, postkort og andre souvenirs - det er en meget fin information at få inden vi kommer ind til et nyt område, og vi besøger altid disse visitor centers.

Derefter kørte vi en rundtur i området, utroligt flot af en ørken at være: En dal omkranset af bjerge og klipper, ikke bar røde, men med skiftende farver og former. I dalen findes et meget flot landskab, hvor det er mig til stadig undren, hvordan så mange blomster, stauder, buske og Joshua-træer kan gro i så ringe og tør jord.

Vi kom så ind til Las Vegas. De sidste hundrede kilometer havde vi dårligt set et hus eller et træ og intet grønt. Pludselig var der langs den 6 sporede vej flotte huse med mørkegrønne plæner, træer, palmer, og der var rigtig mange nye huse under bygning. I udkanten af byen var der også en masse byggemodning i gang. Vi har lagt mærke til, at de ofte først forbereder området, anlægger veje med beplantning og gør det rigtigt indbydende inden grunde og huse sælges. Vi kørte vel 20 km med bebyggelse ad denne vej og drejede så ind på hovedgaden Las Vegas Boulevard, også kaldet The Strip,

hvor de fleste store kasinoer og hoteller ligger. Det var midt på dagen og egentlig var der ikke meget at se, bortset fra de sædvanlige hoteller og butikcentre. Vi købte så ind og fandt en campingplads ved et af de største hoteller, Circus Circus, som vel har 3000-4000 værelser og flere under konstruktion. Det er bare en stor asfalteret parkerings-plads, men med fine badeværelses faciliteter, swimming pool, boblebad og med tilslutning til el og vand. Vi studerede så de mange brochurer og nød det herlige vejr, solskin fra en helt blå himmel og med bjergene i baggrunden. Ved skumringstid gik vi ned på the Strip og med mørkets komme ændrede det sig fuldstændigt: Overalt kom lysreklamer frem, som nærmest er kæmpe skærme, hvor de viser alt fra billeder og priser på maden, hvem der optræder på scenen til navne og beløb for de heldige vindere af større gevinster i casinoet. Det er store hotelkomplekser, mange optager ca. ½ km langs vejen.

Al den plads bruges udover til selve hotellet og kasinoerne også til at tiltrække kunder med gratis forestillinger, f.eks. har Treasure Island Hotel en stor sø foran. Som baggrund er én af hotellets restauranter bygget op i vel 50 m højde i noget der skal ligne en klippevæg med tropehytter og palmetræer hængende udover vandet. Langs med denne klippevæg er der i hver ende af søen henholdsvis en engelsk fregat og i den anden ende et sørøverskib - begge meget autentiske og i normal størrelse. Om aftenen er der så hver 90 min. forestilling, og på det specielle fortov, opbygget med trapper, så også de mange japanere bagved kan se, tager folk opstilling 1 times tid før det begynder. Skibene bemannes med en masse søfolk, som klatrer rundt i masterne, og den engelske fregat kræver sørøvernes overgivelse. Dette accepterer de naturligvis ikke, og der udkæmpes nu et bragende søslag, med kanoner, ild, røg og store brag, som til sidst resulterer i fregattens sænkning i et flammehav. Kaptajnen går med honnør ned med sit skib - men da det lidt senere stiger op igen, står han stadig på broen og kan spytte en lang vandstråle ud. Det giver stor applaus.

Foran et andet hotel er der en serie vandfald, som starter ved en stor vulkan. Hvert kvarter springer denne vulkan i et orgie af damp, ild, flammer og store brag - ja hele søen er et flammehav, formentlig skabt af en masse undervands gasdyser.

Andre hoteller har indendørs optræden, en del gratis for at lokke folk ind til spillemaskinerne. Vores hotel har hele dagen cirkus artister, akrobater, tryllekunstnere, klovne osv. Noget af det flotteste er en overdækket forretnings- og underholdnings-arkade ved Cæsar Hotel. Fra vejen går der overdækkede rullende fortov og trapper et par hundrede meter inden man kommer til en stor bygning. Det skal foregive at være en romersk indkøbsgade, hvor alt bidrager til at man skal komme i den rette stemning: Gulvet er lavet som belægningen af Via Apia i Rom, dog mere jævn af hensyn til damernes sko, husene langs vejen er helt i gammel romersk stil, men indeholder nu alle de store franske, italienske og amerikanske butikskæder for parfume, tøj, sko (to butikker har Ecco-sko udstillet), smykker, gaver osv. På husenes første sal er der fine balkoner med lys bag de små vinduer og på tagene står skulpturer af romerske guder og figurer. Der er flere store piazza'er, dels med fortovsrestauranter og dels med enorme skulpturer. Én af pladserne har en romersk gud med sit forspand af heste og stridsvogne, omkranset af søjler og templer. Loftet er et kapitel for sig: Fra man kommer ind tror man, at det er blevet dag igen, for loftet er højt og hvælvet og er en meget fin efterligning af en italiensk sommerhimmel, let skyet, og hvor der med skiftende lys hver 3. time er daggry, langsomt skiftende til aften.

En anden plads har 5 romerske guder på søjler, som hver time sænkes ned i gulvet for at blive erstattet af en Kong Neptun lignende figur, der skal forsøge at afgøre hvilken af hans 2 børn der skal overtage riget, Atlantis. Vi havde længe diskussion om, om figurerne var levende eller meget vellavede robotter med gummiansigt og bevægelser, hvor selv deres tale var helt mundret. Alt foregår med masser af ild, røg og vandstråler, og til sidst gik Atlantis til grunde i et inferno heraf.

Der er også en plads, hvor Kejser Cæsar, Brutus og skønne romerinder på søjler, pludselig begynder at snakke med hinanden, bevæge sig og med lyn og torden på himmelhvælvingen også tiltrækker mange mennesker lang tid inden forestillingen begynder.

Hotel New York er opbygget med Frihedsgudinden i naturlig størrelse (vel 50 m høj) som blikfang, og

her er restaurant, hotel og casino opbygget som byen NYs skyskrabere, men i forskellige pastelfarver, medens en vild rutsjebane snor sig mellem de vel 150 m høje bygninger.

Hotel Luxor har den ægyptiske Phinx også i naturlig størrelse, selv casinoet er opbygget som en pyramide i glas, med et laserlys strålende ud i verdensrummet fra toppen. Inde i bygningen er alt udsmykket med ægyptiske dekorationer, der er en Cairo bazar (mere ren end den originale) og her er der så løver, pharaoner og andre ægyptiske figurer overalt. De mange piger, som serverer drinks til de svedige spillere, veksler penge eller bare er der, er også udklædt som var de ved pharaosens hof.

Alt er her muligt og helt ekstremt. Det må være enormt hvad der bruges af el og vand. Her i ørkenen spiller vand en stor rolle i næsten alle udsmykningerne. Alt er meget velholdt, med helt grønne plæner, palme- og andre træer, haver med statuer af romerske, ægyptiske og andre fantasifigurer - og overalt tjenere som venter på drikkepenge.

Mens vi gik gennem et casino gav jeg pigerne et par dollar, så de kunne prøve at spille. Maskinerne her er indstillet på at give ca. 97-98% gevinst af indsatsen, det reklameres der helt offentligt med, og jeg tror det gerne. Pigerne spillede noget, vandt jævnlige, og pludselig fik de en rimelig gevinst med 80 mønter (de spiller med 25 cent, det er ca. 1,75 kr per indsats). Det var en god skilling til lomme penge, og de skyndte sig at veksle dem til sedler. Det var stor underholdning at se dem spille, hvor Anja stopper penge i, trykker på knappen - medens Camilla hyler af glæde hver gang der rasler mønter i skuffen. Bente og jeg prøvede også lidt, og vi fik da også en smule mere med hjem, end da vi startede.

Pigerne kunne så købe en ny CD for en del af gevinsten. Det gjorde de i butikken Virgin i den romerske indkøbsarkade. Det er en stor kædeforretning med CD'er i et lokale på størrelse med et stort supermarked. Længs væggene er der vel op til 100 standere med høretelefoner, hvor man kan lytte til musikken. På 2. sal det samme med video film, hvor det nu ikke blot er filmkassetter, men film på en slags CD plader. Der er også skærme og høretelefoner med en halv snes film kørende. Alle kan vist forestille sig pigernes glæde hver gang vi kommer i disse butikker. På 3. sal er der musikblade og bøger. Hængende udover 1. sal er der et radiostudie, hvor der udsendes musik og snak. Midt i det hele hænger en storskærm lavet af 12 store fjernsynsskærme, medens der hele vejen rundt i lokalet hænger andre 20 skærme. De viser så musikvideoer af de hotteste plader. Vi kan bruge megen tid med at se og lytte til alt det: jeg glæder mig over at kunne se en gammel film om Elvis' succesrige optræden her i Las Vegas i 1970 og høre ordentlig musik, medens pigerne har deres egne høretelefoner og skærm til deres smag.

Også Hollywood Planet har pigernes interesse. Det er en kæde, som vi også ser i de andre store byer, hvor der er udstillet originale dragter og rekvisitter fra de kendte film, overalt kører skærme med glimt af de kendte skuespillere, og så sælges der T-shirts og andre sager med billeder eller autografer. I bunden er der restaurant, alt udsmykket og holdt i film-elskeres stil.

Der er masser af mennesker overalt, men alt er også lavet med en overflod af plads, så der sjældent er nogen, som skal stå i kø for at få brugt deres penge. Vejret er tilsyneladende altid godt. Bente mødte i dag et par på bryllupsrejse fra nabostaten, Colorado, hvor bryllupsfesten var blevet reduceret til den nærmeste familie, da der pludselig var kommet en snestorm, som havde lukket alle veje. De nød at være et sted, hvor noget sådant med garanti aldrig forekommer. Det er der 30 mill. andre turister, der hvert år også sætter pris på, foruden de mange andre underholdende ting som foregår her. Og det er til priser, hvor alle kan være med. Hotel værelser fås fra ca. kr. 150 for et dobbeltværelse, hvor der formentlig også er plads til et par børn, store morgenmads buffet'er koster fra \$2 (kr. 14) og vi spiste i går frokost på en af de bedste restauranter til \$5,50 per snude (under kr. 40) inkl. drikkevarer. Vi spiste afgjort for pengene, ikke mindst de to soft ice maskiner var ved at løbe varme efter at Bente havde hentet 5 gange til sig selv, inkl. drys af nødder, chokolade, kokos osv. Det eneste jeg lige kan komme på, som ikke var på bordet, er sild og røget laks. I sandhed et imponerende sted, men som vi nu efter to dage er glade for at forlade for igen at køre ud til de flotte naturområder.

30. oktober. Om formiddagen benyttede Bente sig af det herlige solskinsvejr til at vaske bilen

grundigt, medens jeg skrev det lidt længere indlæg til dagbogen. Vi kørte så til down-town, hvor pigerne gik en tur medens jeg for en gangs skyld havde købt en avis (LA Times) som jeg læste i bilen. Derefter kørte vi til den sydøstlige forstad Henderson, hvor vi slog lejr ved et Wal-Mart.

31. oktober ville vi så besøge byens industrier: Først til Kids Marshmallow, hvor vi så fremstilling af disse luftboller, lavet af corn sirup, sukker og gelatine. Vi fik bagefter en lille pose hver, og de smagte faktisk herligt in natura. Derefter fortsatte vi til Cranberry World med det kendte mærke Ocean Spray, hvor vi smagte en del af deres frugtdrikke (den bedste cran/cherry). Vi besøgte så en fabrik hvor der fremstilles modeller af klovne og Disney figurer, faktisk meget interessant hvor vi så alt fra model fremstilling, støbning i tin, forgyldning, håndmaling - det var lige noget for Camilla. Endelig Ethel M. chokolade, konfektchokolader, som vi også smage på. Ved siden af var der en 2½ acres kaktus park samt et biologisk rensningsanlæg, som jeg skal have oplysninger om fra producenterne i Mass. og Vt. Undervejs var jeg blevet stoppet af en politibil med hylende sirener for at have kørt i inderbanen, hvor der ikke var vejbane, men kun for biler, som skulle dreje til højre. Efter et besøg i Smith supermarked, hvor en del af personalet var udklædt i Halloween dragter (også på de 4 fabrikker var en del af de ansatte klædt ud eller malet i ansigtet), kørte vi tilbage til Wal-Mart for at se en børne-udklædningskonkurrence. Derefter til Hoover-Dam, et imponerende projekt, med en kæmpe dæmning midt i nogle vilde bjerge, med det formål at tæmme Colorado Rivers tidligere oversvømmelser, producere el, sikre vand til 4 stater samt producere el til 1.4 mill. mennesker (det er ikke engang nok til Las Vegas). Det var blevet hen på eftermiddagen, men vi kørte videre mod Utah for at se de to nærmeste nationalparker Zion og Bruce. Vi nåede til grænsebyen Mosquite, hvor der også er en del store casinoer, og vi parkerede på en af disses p-pladser.

1. november. I herligt solskin kørte vi gennem et hjørne af Arizona og ind i Utah. Det er som om en lille flod, Virgin, gør området mere grønt og bevoxet, end det var tilfældet med Nevadas ørkenbevoksning. Vi kørte til Zion National Park, chekede ind på campingpladsen ved floden og kørte så ind i parken. Den er meget flot, bjergene danner en lodret mur omkring dalen, mange steder ligner det et tempel, en domkirke. Det være med en rundbue af bjergsider som i Temple of Sinawaava, bjergklippen Patriarken, eller Engels Landing - denne meget religiøse Mormon-stat er sikkert stolte over Parken. Vi gik to ture, først til Weeping Walls, hvor vandet vitterligt stod ud af bjergsiden. Klippen dannede et udhæng, og i ly derinde så det ud som regnvejrs udenfor. På bjergsiden groede en del mosser og oven i dem igen bregner, pyntegrønt o.l. derefter fortsatte vi 1.6 km videre op ad en meget stejl bjergside, hvor vi flere steder måtte holde fast i en forankret lænke for at holde balancen mellem trail og den dybe slugt. Vi kom så til the Hidden Canyon hvor der lå et tykt lag meget fint sand - naturligvis også med sine forhindringer, store sten, så der blev også lidt klatren. Tilbage gik det meget lettere. Traillet udhugget i klippesiden var sine steder trådt ud, omtrent som vandet kan gøre det i et flodleje. Om aftenen tilbage på lejrpladsen kom nogle mennesker og sagde, at de havde reserveret vor plads, så vi måtte i nattens mulm og mørke finde en anden.

2. november. Der havde været koldt om natten, men solen fik hurtigt magt og vi gik en tur fra pladsen og op til et udsigtspunkt over dalen. En dejlig tur på 1.7 km x 2, med bevoksning af kaktus og andre spændende planter. Mule dyrene gik omkring ved pladsen. Derefter kørte vi gennem den lange tunnel ud ad parken. Da camperen er for stor til tunnelen, måtte vi betale \$10 for at få rangeren til via sin radio at stoppe trafikken fra den anden side, så vi kunne køre alene igennem midt på vejen. Lige efter tunnellen gik vi en tur til Canyon Overlook, ca. 1 km delvis klatren med gelænder ned mod den dybe afgrund. Nogle fantastiske udsigter, som vi ikke kunne yde retfærdighed ved at fotografere, og som en anden gæst sagde, det må vi selv huske. Der var ellers mange fotografer overalt, en del som medlem af en work school, der her havde masser af motiver, herunder en del bjergbestigere, som klatrede på de meget stejle klipper. Vi kørte så de ca. 80 m til Bryce National Park, noget helt andet idet vi her ikke forvred halsen ved uvægerligt at kigge opad, men her kørte på the rim og hele sceneriet lå under vore fødder. Lidt i stil med the Badlands er området gennemskåret af kløfter hvor der ligefrem er søjler af den røde klippe, eller nærmere hårde lersten. Et fascinerende område, hvor vi om eftermiddagen gik en tur på the Navajo trail, omkring Wall Street, hvor der i bunden af den smalle kløft groede et pondarosa

pine her og der, som strakte hals for at få lidt sollys mellem hoodoo'erne, som disse javerter kaldes. Også Thors hammer er på denne strækning. Vi kørte så hen på campingpladsen, hvor der efter solens nedgang var noget køligt.

3. november. Igen en kold nat med $-5\frac{1}{2}^{\circ}\text{C}$. Selvom solen som sædvanlig stod op kl 8 (vi er nu tilbage i Mountain Time, altså kl 7 Pacific Time), varede det længe inden pigerne kom til hæfterne. Faktisk kørte vi helt til den anden ende af parken, 18 miles, inden de kom en smule ud i den friske luft. Det hjalp heller ikke, at vi undervejs så en del steder med et tyndt lag sne, der i skyggen ikke var smeltet. På tilbagevejen holdt vi ind på flere view points og på det sidste gik Camilla og jeg tilbage, medens Benthe og Anja kørte i bilen. Det var blevet overskyet, så vi opgave flere aktiviteter her i højderne på op til 9115'. Vi kørte så samme vej tilbage og videre mod Arizona. Lige inden grænsen kom vi gennem et stort BLM (Bureau of Land Management), som administrerer store dele offentlig land i USA. Her i Utah er 80% af arealet statsligt eller federalt ejet. på BLM land, fik vi oplyst på kontoret i Kanab, må man campere overalt, blot man rydder op efter sig. Vi kom forbi et meget spændende sted, og fandt da også en lille ujævn vej derind, hvor vi slog lejr. Camilla og jeg gik straks på oplevelse, hver sin vej, hun klatrede op i bjergene, medens jeg fulgte det udtørrede flodleje. Der var mange spændende sten, nogle lignede fossiler, og jeg kom længere og længere væk. Så gik jeg op ad en udtørret biflod (et par ' bred), som jeg fortsatte i helt til toppen af bjerget. Nogle steder var der "vandfald", hvor klippen i et par meters højde var godt slebet af det vand, der må komme på et eller andet tidspunkt, faktisk lignede det rutsjebaner i et vandland. Langs bredden var der spændende planter, nogle taks lignede lave gevækster, men med smukke hvide blomster, kaktus, lupiner omm. Nogle minder om lavendler når man gnider bladene mellem fingrene, og de er i visse områder meget dominerende. Det var en fin klatretur op på toppen, nogle steder mere sand/sten/grus, hæftet godt sammen af det røde sand, som åbenbart har limende evner. Også på flodbunden var der aflejret masser af rødt sand, hårdt på overfladen, men meget fint og blødt hvis man sparkede hul på det. Vi kom begge tilbage ved 17-tiden, hvor Benthe og Anja sad og nød de sidste solstråler. Om aftenen spillede vi pirat whist, som pigerne nu er ved at være helt ferme til. Vi spillede om flødekarameller, da vi havde købt en sæk med ca. 500 karameller fra Halloween festlighederne til halv pris (2,20\$).

4. November havde Benthe haft endnu en kold nat, selv om jeg havde ligget inderst, og trods mine planer om at blive på stedet nogle dage, kørte vi videre. Jeg var sur. Vi kom så ved 14-tiden til Grand Canyon National Park i 7000' højde. Et enestående naturfænomen, hvordan en lille bæk, i hvert fald som den er nu, har ædt sig ca. 5000' ned i den flade højslette, ikke alene Colorado floden, men en del tilløb fra alle sider, så der nu har dannet sig en 10 miles stor canyon mellem nord og sydsiden, som det imidlertid tager over 200 miles at køre mellem. Camilla og jeg gik en fin tur på 4.3 km i alt med et fald på 1000' - let nedad men noget anstrengende opad. Mange fortsatte ned i bunden til floden, hvor der er en camp til overnatning. Imedens var Benthe og Anja kørt hen for at vaske tøj og sig selv. Vi gik dem i møde, da vor hike kun varede $1\frac{1}{2}$ time mod de annoncerede 3-5 timer. Dumpstation og vans var lukket på camping pladsen, så vi fortsatte ud af parken, næsten ned til Williams, hvor vi kørte ind på en state park ved søen Kaibab. Den viste sig at være gratis, da vand og dump også her er lukket. Klokken var blevet 19 og det var mørkt, så trods beliggenheden i de famøse ca. 7000' blev vi der og overnattede.

5. november. Vi kørte tidligt om morgenen, der var ikke varmt, omkring frysepunktet, og vi holdt lidt længere henne ad vejen i solen og spiste morgenmad. Så kørte vi ellers videre ad I-40 til Kingman, ca. 100 miles, en stor by men meget spredt ud i dalen, ca. 2500 ' højde. Vi var i Wal-Mart, gik på biblioteket, men de havde ingen internet, kunne kun finde vand ved en drikkefontæne, hvor vi fyldte to dunke, for dog at have lidt. Ud af byen fandt vi den historiske Route 66, som ad maleriske bjergveje tog os over et pas og ned i en anden dal. Ca. 12 miles før den igen støder til motorvejen gjorde vi holdt, og camperede på en lille sidevej i et BLM område, hvor vi har fået oplyst, at der er fri camping overalt.

6. november stod vi op i herligt solskin og fine temperaturer, ca. 10° udenfor. Vi kørte videre sydpå mod byen Lake Havasu City, som er et meget interessant sted. I 1964 var det bare en gold ørken, som så mange andre steder, men kædesavs McCulloch fik så en ide om at udvikle området. han startede med at købe London Bridge for \$2.460.000, skille den ad og mærke hver enkelt sten, skibe den gennem

Panama kanalen til Californien, og køre den ind til området. Broen var ikke lang nok til at spænde over den brede Colorado river, så i stedet, efter at have opført broen, gravede han en rende ved en lille pynt, så broen nu forbinder fastlandet med en ø. Han havde opkøbt store dele af området, og efter bebyggelsen at dømme har han solgt grundene til en god pris, for det er helt anderledes præsentabel bebyggelse, end vi har set i andre såkaldte ressort byer her i sol-bæltet (f.eks. Kingman). Byen har nu ca. 40.000 indbyggere, er flot anlagt (biblioteket har dog ikke internet), og der er campere overalt. Vi blev forsøgt lokket til 3 gratis overnatninger på en campingplads, men fandt ud af, at formålet var at få os til at købe en time-share del af RV-parken. Det kunne som egentlig være udmærket, hvis vi ikke havde haft så langt... London Bridge er nu omgivet af palmer og flot blå himmel samt en mini-London bebyggelse med huse, pubs osv. Vi kørte lidt videre, til Cattail Cove State Park, hvor vi dels fik fyldt vand på camper og dunke, dumpet og kom i et herligt bad. En dejlig plads med flinke naboer, alle pensionister, som tilbringer en del af vinteren i disse varme og tørre omgivelser. Campen ligger ned til Lake Havasu, den opdæmmede Colorado river, meget pittoresk med palmer, kaktus og blå himmel. Jeg skrev breve til Exponet og Frank, udskrev 4 sider fra min dagbog om Las Vegas, som jeg vil sende til mor, samt kopier af sidste månedsbrev til Hildur og Helge. Om aftenen havde vi bål og ristede marsmallows. Naboerne gav os tip om campingpladser i LA. En af dem har norske forældre, bor i Californien i 7000' hvor der er sne, han er tidligere contractor, og bekræfter, at der ved huse blot laves et hul i jorden til afløb, hvis der er mange en septic tank, og som regel kun ved boligblokke (condominiums) med tilslutning til et rensningsanlæg.

7. november nød vi formiddagen, mange kom for at snakke, bl.a. den tidligere politi chef i en LA forstad, Bill, der er med i gruppen af vor norske ven. Jeg gik atter i bad, og lige over middag kørte vi så lidt videre til et BLM område ved Parker Dam, endnu en opdæmning med elproduktion af Colorado river. Pladsen er gratis og ganske udmærket. Der er en camphost, en snowbird fra Montana, som tilbringer 6 mdr her som volunteer, et meget udbredt fænomen at folk fra de nordlige stater kommer her om vinteren, hvor der sjældent bliver under 25° om dagen. Om sommeren til gengæld varmt med op til 120°F, det er vel ca. 40°C. Vi fordrede en tegneserie fugl, som jeg tidligere kun har set i tegnefilm, en slags stær med en lang vippende hale og en kam på hovedet, som den skiftevis lægger ned og rejser i stritter. Den hedder vist en Roadrunner og den er vild med vore rå pølser.

8. november. Vi lavede scrapbog afbrudt af forskellige mennesker, som hele tiden kommer for at snakke. Vi nåede dog næsten fra SD til BC. Hen på dagen kom Friederick fra Wisconsin, en flink fyr der har været i Gentofte nogle uger og ellers rejst meget i Østeuropa, tilsyneladende som en slags opkøber af litografier og musik i det tidl. Østeuropa. Han har rejst meget, skal nu til San Diego for at se på en sejlbåd, enten er han en rig vens bøsse eller også har han en rig familie. men han er meget flink, og på hans forslag gik vi om aftenen lidt længere hen på pladsen, hvor der var grill kyllinger til de nærmeste, og som forventet blev vi også indbudt. Vi tømte vor 1½ l vin, efter at vi om eftermiddag havde drukket en fin Napa flaske som Friederick havde medbragt. Hele dagen har der været herligt solskin og dejligt vejr.

9. november. Vi bliver en dag ekstra, dels er her dejligt og billigt og dels blev vi ikke færdige med scrap bogen. Vi lavede så WA, OR, CA og NE, afbrudt af en del mennesker som kom for at snakke, især om Mexico, hvor åbenbart alle ved, at vi er på vej derned.

10. november tidligt kørte vi mod CA, og kunne igen stille urene 1 time tilbage. Vi kørte ad rute 62 gennem ørkenen, forbi 29 Palm Trees, det er en by ved Joshua Nat. Park og Marinernes Training i ørkenen, på vej ind mod LA kom vi forbi en kæmpe enorm vindmøllepark. Der var palmer overalt i byen, vanding med recyclet vand på plænerne langs motorvejen. Vi fortsatte til Solvang, hvor Anja gerne ville op. Det var svært at finde camping plads, men vi sov så på p-pladsen ved politi stationen, som var lukket for natten. Fra vestsiden af LA regnede det uafbrudt hele dagen og ganske kraftigt. Ifølge avisen fra i morgen er det første regn i 289 dage, siden det lokale hold vandt en fodboldkamp i januar over et østkysthold.

11. november. Vi gik en tur gennem Solvang, byen er meget nydelig trods det åbenlyse turistpræg.

Overalt er der restauranter, bagerier, souvenirs shops, dannebrogssflag, men det er lavet gedigent og pænt, gårde med springvands fontæner, den lille havfrue, rundetårn, Møllevej o.l., husene i bindingsværk. Faktisk én af de pæneste byer, ikke rodet ingen tankstationer og shopping centre. Desværre heller ingen leverpostej, men vi fik dog en pakke rugbrød og nogle danske kager. Vi kørte videre allerede ved 10-tiden, da vi skal have skiftet olie på bilen, og det lokale Ford værksted ikke havde tid. Vi kom forbi kysten med mange surfere (mavebrætter), så olieplatforme i havet, og et flot bakket Middelhavsagtigt landskab med utrolig mange palmetræer. Vi fik bilen ordnet, udover olieskift, smøring og eftersyn blev også benzin filter og pumpe rensset, luftfilter fyldt med bier og sommerfugle udskiftet af noget transmissions filter, i alt \$140 - en neger på en drive-in station i Oxnard. Derefter videre til LA for at hente post. På vejen kørte vi forbi Universal Studios for at undersøge om der er p-plads (det er der til \$7), hvorefter vi med noget besvær fandt 7th Street. Jeg kunne vente i bilen udenfor mens Benthe hentede post. Så kørte vi gennem Sunset Boulevard og en del gader i Beverly Hills området, som rummer nogle meget nydelige huse og haver (de fleste godt lukket til mod nysgerrige) købte et kort hvor stjernerne bor og da det var blevet skumringstid fandt vi en p-plads på Sunset til \$10, hvor vi nu vil tilbringe natten.

12. november: Vi kørte kl. lidt i syv fra p-pladsen og holdt på en parkometer plads udenfor, hvor vi spiste morgenmad. Så videre til Universal, hvor vi kom ind uden at betale p-afgift. Mens pigerne vaskede hår gik jeg lidt rundt og kl. 9 var alle klar til at gå ind. Pris \$134 for os 4. Der var også meget at se og opleve: Rundtur med åben bus og se studier, kulisser, gennem nogle "spøgelsestog agtige haller". Optræden live med nogle Blues sangere og showmænd. Waterworld show, hvor vandscootere spiller en stor rolle. Wild West stunt show. En tur ind i fremtiden, en bil der rystes medens en film kører på et ovalt loft - meget levende og folk skreg. Jurassic Park, hvor alle uden regnfrakke blev gennemblødte på den sidste del af den skrækelige rutsjebane med et fald på næsten 30 m. Forskellige andre haller med forklaring på filmproduktionens mysterier. Udklædte, syngende og dansende rock stjerner. osv. Pigerne morede sig. Ved 18-tiden kørte vi så videre mod syd og da vi var kommet godt ud af LA holdt vi på et rest area og sov for natten

13. november. kørte vi videre til Chula Vista, hvor vi skal besøge AAA kontoret angående papirer til Mexico. Først på turistkontoret for at få et kort, til Wal-Mart, bl.a. film fremkaldelse, til en RV forhandler for nogle reservedele og derefter AAA. Forsikring henvistes til et andet firma, rejsechecks fik jeg efter først at have vekslet til kontanter. Vi vaskede så og derefter gik turen til Pizza Hut, hvor vi fik så godt og vel hvad vi kunne spise. Vi overnattede på Wal-Marts p-plads.

14. november. Først til San Ysideo kvarteret, hvor vi tegnede bilforsikring. Så tilbage til San Diego forstaden Clairemont, for at få et medlemskort til en bil club, hvor et medlemskab i øvrigt gør, at vi i stedet for en dagspræmie i alt \$600 for 3 mdr. kan tegne en tilsvarende forsikring til \$145 for et år. Logik. På club kontoret advarede de os om, at der kunne være problemer med at få papirer på bilen til mainland Mexico, når den ikke er i mit navn. Til Baja ingen problemer, da det er en frizone. Derefter kørte vi ind på en campingplads i San Ysido, dejligt sted med swimming pool, hvor vi efter et bad gik i gang med at gøre scrap bogen til og med Utah færdig.

15. november. En travl formiddag, hvor vi var på posthus for at sende scrap bogen til mor, kort til Bjarne, båndet om de manglende skattebetalinger fra de rige til Bondi, CB radioen til Imad for at få den repareret, benzin og gas. Så var vi parate til at køre de sidste par miles til grænsen. Mens Benthe gik i kø kørte vi bilen til en p-plads, som vi efter et par runder og ture i ensrettede gader fandt bag toldstationerne. Pascertifikat uden problemer, og papirerne til at tage bilen med til mainland Mexico gik også smertefrit igennem. Det hele varede under 2 timer. Der er en tydelig forskel på disse få km - her mangler vejskiltning, der er store huller i vejen, gedemarked omkring pladsen, råbende og farverigt, fattigdom, gadehandlere, tiggere. Vi kørte hurtigt gennem Tijuana ad toll vejen mod syd, hvor vi tog det første afsnit inden vi drejede ind på den gamle hovedvej 1. Den var også udmærket, og vi gjorde holdt for frokost ved et skur langs vejen, hvor vi fik en herlig suppe med oksekød samt taco brød. Dertil en skål med rå løg og friske koriander blade samt chilisoys, så vi kunne tage kødet op af suppen og lave taco'er deraf. det smagte herligt, kostede ca. kr. 80 incl 4 sodavand. Videre til Ensenada, hvor

Benthe tidl. spansk lærer bor. Vi kørte ind i byen, parkerede ved et supermarked og ringede forgæves et par gange. Kørte så syd til byens yderkvarter, hvor vi ved solnedgangstid kom til en strand med en del biler. Vi kørte derind og parkerede, mens vi nød den flotte solnedgang og græmmedes over det enorme svineri ved stranden med flasker og andet affald, medens en del unge mennesker drak masser af øl. Vi blev enige om at blive der for natten, og på denne lørdag aften var der rigtig fest på stranden. endnu flere biler og unge mennesker kom, der blev drukket øl, spillet højt musik til den årle morgen, og afskudt en del fyrværkeri og bomber. Vi fik dog sovet til den svage susen af havets ret store bølger.

16. november. Da vi vågnede søndag morgen var der atter ved at blive liv udenfor, nogle joggede, andre luftede hund, og der var stadig nogle som drak øl. Vi kørte så ind til byen igen og parkerede ved Rotary Parken tæt ved kysten. Gik langs hovedvejen i de typiske turistgader, hvor der var en del mennesker, da det berømte 1000 km Baja løb for 4WD netop var afsluttet. Der sælges tøj, glas, porcelæn, sølvting og alskens ragelse. Vi var en tur på fiskemarkedet med dets overflod af herlige fisk, og selv Benthe fik lyst til en fiske taco, et friturestegt stykke fisk i den bløde taco pandekage, hvorover vi så selv hælder løg, koriander blade, salsa, chili osv. Senere var vi inde i byen i supermarked og købe et par store øl (1 l) og noget frugt. Tilbage ved vognen ringede vi en sidste gang til Adrianna, og fik denne gang fat i hende, idet familien havde været på besøg hos en mor. De kom straks, far (Richardo), mor og to børn (Jesica og Abraham), og vi snakkede i vognen her et par timer. Ricardo har boet 3½ år i Aalborg, for at få sin doktorgrad i laser teknik, har er nu ansat på et forskningscentrum her i byen, og vi var med henne at se det - også for at sende en e-mail til Ulla, at alle papirer er i orden. Da de var gået ved 21-tiden gik vi hen på hjørnet og spiste aftensmad, 2 taco med oksekød og gemyse samt en stor øl til Benthe og mig. Vi sov så på pladsen her i Ensenadas midte, tæt ved postkontor og politi station, medens klokketårnet i Rotary parken hver time spiller Beethovens internationale symfoni. Ricardo Villagomez, c/o CICESE, Apdo. Postal 2732, Ensenada, Baja California, Mexico. E-mail: RVILLAGO@CICESE.MX. Tel. fra Mexico: 01-61-750552. Home: 01-61.743622.

17. november: Vi stod som sædvanlig op med solen ved 7-tiden. Jeg spiste min sædvanlige havregryn med mæl, rosiner og lidt cane sukker. Benthe spiste bran ´n raisins med mælk og lavede sin kaffe. Pigerne begyndte derefter at røre på sig medens vi gik hen til på posthuset og købte nogle frimærker. Benthe forsøger sig med sit spanske, med en vis succes. Derefter tilbage til byen for at veksle nogle rejsechecks, den sædvanlige mellemøstlige facon, først i kø til kassen, så besked om at subgerente skal underskrive, så i kø hos ham, og tilbage i kø hos kassen. Men jeg fik da pengene, 1 \$ til 8 Pesos. Efter at have tanket op kørte vi så igen sydpå, vejen var det meste nogenlunde, ind i mellem meget dårlig og også en strækning med ny asfalt. Der er helt utrolig moget langs med vejen, alt muligt affald smides ud af vinduerne, hvis det ikke simpelt hen skovles ud af bilen og ned ad en bjergside. Landskabet bjergrigt og goldt indtil vi kom til en dal, hvor Santa Cruz Rancho har tilplantet enorme arealer med udendørs tomater. På nogle marker plukkes, på andre er tomaterne visnet og atter andre er ved at blive pløjet og harvet for at blive klar til en ny afgrøde. Jorden hyppes i lange render, som dækkes med plastik. Tomaterne plantes så i huller på toppen, støttes med pinde og snore. Et stort arbejde og overvældende arealer. Lastbiler kører med fulde læs af både røde og delvis grønne tomater, nogle steder var der væltet et læs i vejgrøften, som folk samlede op, andre steder stod køerne og åd dem i deres folde, som ellers var den bare jord. Der går også nogle heste rundt om på marker, som ikke ser ud til at have så meget som et græsstrå. Ved de sporadiske huse er der ofte tilplantet et lille areal med kaktus, disse tungelig-nende blade, som bare stikkes i jorden, vandes lidt, og så formentlig senere bruges til at udvinde saft til tequila produktion. Vi havde i et supermarked i Ensenada købt en flaske tequila (kr. 30 for 3/4 l) samt nogle store 1 l øl (kr. 5 for 1 l). Frugt er billig, en herlig solmoden ananas til kr. 5, bananer til 2 kr/kg, appelsiner til 3 kr/kg. Efter en tur inde i landet (der er kun den ene vej gennem Baja) kom vi atter i nærheden af kysten, og ved et skilt med 3½ miles til strand og camping kørte vi ned ad en skrækkelig dårlig grusvej. Vi listede os trods Benthens hyl helt ned til havet, hvor et skib engang er skyllet på land, og stadig ligger på kysten, netop hvor der er gode bølger for de 1-2 surfere. Et meget vindblæst sted, som Benthe ikke syntes om, så vi kørte tilbage ad samme vej. Længere fremme forsøgte vi igen, men stadig utrolig dårlig grusvej så snart vi drejer fra asfaltvejen. Lidt længere fremme i Camalu, ved 17-tiden hvor solen går ned og mørket kommer, var der er campingplads, Don Pepe, som viste sig at være

med i Baja Autoclubs rabatsystem med 10%, så vi kun betalte Pesos 59 for en plads, inkl. hot showers, el, vand og dump. Om aftenen spiste vi for første gang i mange dage igen dansk mad, med kartofler, sovs og steak. Derefter spillede vi pirat whist, stadig med den store pose flødekarameletter, som vi købte med 50% rabat dagen efter Halloween, hvor min andel efter 3 spil er ca. 240 stk.

18. november: Vi begyndte dagen med et herligt varmt bad, fine faciliteter til prisen 59 pesos. Derefter vaskede Benthe bil medens jeg skrev fødselsdagsbreve til mor og Eva. Posten skulle her være 3-4 uger om at nå til Europa. Pigerne skrev også til mor. Derefter kørte vi videre, holdt ind et sted og købte tortillas. Benthe jagter tequila glas, til at drikke den flaske, vi købte forleden, men der findes kun de almindelige store glas. Måske drikker mexicanerne tequila deraf - vi havde forventet at finde de små "shot" glas, som vi så i Ensenada, men det er måske turist udgaven. Frokosten var tortillas med rester af oksestege + noget mere, rå løg, salat, tomater og salsa, som viste sig at være mere stærkt end forventet - nærmest som vor chili syltetøj. Men let og frisk mad. Vi indtog den på en forladt eller out-of-season simpel plads ved haven, herligt sted med store klitter, bratte klinter ned mod havet og et udtørret flodleje med masser af agaver, kaktus og andre planter. Vi nød her solen og blev natten over. Der blev igen spillet piratwhist.

19. november: Benthe gik i gang med at polere bilen, medens jeg småløb en tur omkring pladsen, ned i slugten ved det udtørrede flodleje, besøgte planterne og langs kysten over klitterne tilbage. Der gror kaktus næsten som svampe på en våd skovbund, de skyder op overalt. Agaver i massevis, nogle med den høje strittende stige som blomst og en del udgåede, da de dør efter at have blomstret. Derefter lå jeg et par timer i sandklitten og læste i Lonely Planet Mexico om landets bevægede historie. Videre sydpå og på jagt efter et posthus. Først fik vi dog tanket op, da der skulle være langt mellem benzintankene de næste mange hundrede kilometer. Efter nogen søgen fandt vi pludselig posthuset, som viste sig at være den butik, hvor vi købte tortillas, tomater og andet. Damen tog vore breve og lagde dem på en hylde under disken - forhåbentlig glemmer hun dem ikke der. Vejen går nu på højderyggen midt i landet, og der begyndte at vise sig et meget rigt udvalg af kaktus, store og kæmpestore, cowboy kaktus samt kaktuslignende træer, hvor kvistene kommer ud af huller i stammen. Der var bakker, som var helt dækket med kaktus og buske, det ser frodigt og grønt ud, og ind i mellem er der sågar strækninger uden affald langs vejkanterne. Vi holdt ind ved Sonora Lunceria, en beværtning langs den øde vej, hvor vi kunne parkere vognen for 30 pesos. Damen var ved at vande sine kaktus, palmer og de specielle træer. Hendes to hunde kom hurtigt, da vi begyndte at lave mad, og pigerne fodrede dem med hundekiks. Vi fik oksekød let krydret med salsa, tortilla og løg, chili peber, salat og tomater. Derefter piratwhist.

20. november. Den ene af hundene lå ved camperen, da vi stod op i strålende solskin ved 7-tiden, og blev belønnet med et stykke pølse. Benthe var lige ved at miste hånden da hun fodrede den, + den lille, som også hurtigt kom til. Videre gennem ørken området, som mange steder var dækket af en kaktus skov, meget flot med store og mindre kaktus, samt de underlige træer, hvor smågrene gror direkte ud af stammen. Vi har set mange af disse tørre stammer anvendt som stolper under hus terrasser, hvor hullerne i barken er tydelig, mens stammen er hul indvendig. Som små grene minder de om et rør til en Bio Blok. Langs vejen er der stadig meget beskidt, vi ser mange rustne bilvrage, der engang er forulykket og aldrig fjernet. Der er dog kun chassiset tilbage, da al anvendelig mekanik er fjernet og genbrugt. Der er også flere bilkirkegårds-lignende pladser, hvor alskens gammelt skrammel er stablet op. Vi kom tilbage til Stillehavskysten ved byen Guerrero Negro, hvor verdens største saltudvinding finder sted, og hvor bugten hvert år i januar-april besøges af tusindvis af hvaler, som parrer sig netop i dette område. Byen er simple og grimme stenhuse, som sædvanlig, men i et kvarter ligger nydelige villaer med grønne haver og asfalterede veje, hvor saltfolkene bor. Den stedlige RV park koster 12 \$, hvilket vi finder for dyrt, og kører så videre. I Vizcaino finder vi en lille RVpark ved et motel, hvor vi kan holde for 30 Pesos. Vi går en tur i byen, dvs på nogle meget støvede sandgader med elendige huse og en pæn skole. Tilbage begynder Benthe at drikke tequila med salt, lime og det hele. Jeg foretrækker en kold øl.

21. november. Videre gennem kaktus skove til byen San Ignacio, hvor der ligger en stor stenkirke på et torv i byen, det er faktisk den første rigtige lokale by (bortset fra turistbyen Ensenada). Vi ser i en hytte

hvordan de laver tortillaer, en klump dej lægges på en plade, hvor en anden motorstyret plade presses ned på, derefter videre til sidedamen, som steger dem på en åben ovn, så til mutter, som sidder stor og tyk ved et hønsetrædsbord, hvor hun deler tortillaerne, så de kan luftes, inden den sidste dame får dem for at stable, veje og pakke dem. Vi fik en smagsprøve og købte på stedet 20 stk, hvoraf vi spiste en del på vor gåtur gennem byen. Desværre var der ingen bank, så jeg kunne ikke få vekslet penge. Vi ville ellers gerne være blevet i byen, som ligger i en mægtig palmeskov, der var en dejlig plads midt mellem palmerne, men kørte hurtigt videre, da klokken var nær middag. Her syd for G.Negro er klokken blevet en time mere (mountain time). I Santa Rosalia med 10.000 indbyggere fik jeg vekslet, dvs der var en ATM maskine i banken, så jeg hurtigt kunne trække 1500 pesos. Byen er grundlagt for godt 100 år siden af et fransk mineselskab, som udvandt kobber. De gamle smelte-og minestrukturer står stadig langs hovedvejen, faldefærdige og grimme. På havnen er en gammel træsilo, som også er et besynderligt syn, og selve havnen er flere steder undermineret og ikke vedligeholdet. Noget af kajen ser ud til at være lavet af smeltet malm fra minen, som må være kørt hen i flydende tilstand. Vi gik rundt i byen et par timer, men kl. 13 var næsten alt pludselig stille og lukket pga. siestaen. Vi kørte ned til havnen, hvor jeg gik en tur, der var ingen fisk eller fiskeforretninger, men en del fiskerbåde. Derefter ledte vi efter en campingplads og fandt lidt uden for byen San Lucas, som ligger helt ud til vandet, faktisk er der kun få skridt her fra bilen til strandkanten. Vi kom straks i snak med naboen Ken fra Oregon (dog oprindelig fra New Mexico) og jeg blev inviteret med på fisketur i morgen. Lidt senere kom en anden og inviterede på aftensmad spaghetti. De fleste af de ca. 15 campere ser ud til at bo her mere eller mindre fast, alle har deres egen lille motorbåd og i lagunen vrirler det med fisk. Pelikanerne flyver med dovne vingeslag hen over vandet, lander med et ordentligt plask og sidder så og fylder sig med småfisk. Mågerne så vi flere gange fange fladfisk, en slags røkke, som de flyver på land og så hakker i sig.

22. november. Jeg stod op kl. 06.30 for at være klar til fisketuren. Ken var ikke kommet op, så jeg tog et billede af solopgangen med en pelikan på stævnen af båden. Helt stille i lagunen og fiskene på det lave vand slår op. Da Ken havde fået sin kaffe sejlede vi ud kl. 07.30 - han har en ca. 9 fods jolle med en 18 HP motor. På vej ud ved pynten var der et vrage af et gammelt skib. Ude i det åbne hav var der noget mere uro. Vi sejlede lidt længere ud, og Ken ville så fange nogle fisk til madding. Det skulle være makrel, men der var ikke rigtig gang i det., så han fangede kun 1. Disse maddingsfisk sættes levende på krogen, og han har tit fanget pelikaner, som ved en fejl er kommet til at æde dem. Vi sejlede lidt længere og begyndte så at trawle med en blink efter båden. Der gik nogen tid, hvor vi sejlede lidt rundt, og fik så øje på en stime på skærmen af ekkoloddet. Lidt efter begyndte de at bide, det var barracudaer, og i løbet af en times tid fangede jeg ca. 10, medens Ken fangede 2. Vi smed de fleste ud, da vi ville forsøge at fange større fisk. Ved et bid brækkede Kens stang pludselig og en anden bed min blink af, så vi fiskede kun en smule mere og sejlede så ind. Under den sidste del af fisketuren var jeg ved at få hurtigt mundvand, som normalt plejer at blive fulgt af opkast - det lykkedes mig dog at holde blikket fast rettet mod et fjernt bjerg, og det værste ubehag gik så over. Ikke at jeg havde det godt, og resten af dagen var jeg nærmest ødelagt og hvingelsyg. På land gik jeg straks i gang med at rense fiskene. Jeg sad på stranden og straks kom pelikaner og måger for at tage del i lørjerne. Pelikanerne er meget begærlige, og da jeg ville lære dem at spise fiskeaffald fra hånden, var de ved at æde også de rensede fisk. Det er ganske morsomt at se en flok på måske 20 pelikaner i vandkanten, alle opmærksomt kiggende på mig og mine bevægelser. Hvis jeg løfter armene, så løfter de alle som i takt deres vinger for at være parate til at styrte sig over det forventede kast af fisk. Vand og sol er så varm, at bare fiskene ligger et par minutter i vandkanten i plastpose, er de ganske varme. Til frokost lavede pigerne og jeg taco - stegte fiskene i små stykker på panden sammen med hvidløg og lime saft, derefter rullet i en tortilla sammen med løg, salat, tomater og salsa. Herligt. Om eftermiddagen spillede vi først hesteko med nogle dygtige spillere, bl.a. Byron fra Alaska, som arbejder på en dansk fiskerbåd. De er ude 2-6 uger af gangen, når han er i land bor han hos familie og venner, og han har derfor let ved at tage fri et års tid og cykle til Mexico. Ellers holdt jeg lav profil for at pleje mit balance system og skrev i stedet månedsbrev nr. 6. Pigerne sidder inde næsten hele tiden og læser deres amerikanske kærlighedsromaner - de er ikke rigtig interesserede eller for generte til at komme i kontakt med de mange rare mennesker på pladsen. Der er endog flere forholdsvis unge først i 20'erne, bl.a. 3 cyklister fra Alaska,

Frankrig og Argentina. Benthe derimod går fra den ene camper til den anden og snakker løs. Der er dejligt varmt bad i et lille skur på toppen af en forhøjning modsat stranden - simpelt, men det fungerer. Prisen er \$5 per nat, hvilket er rørende billigt for et sådant paradis.

23. november. Der var heldigvis stadig for høje bølger ude ved de store fisk, så vi kom ikke ud at fiske i dag. Bob fra Hawaii var dog af sted og kom hjem med ca. 25 barracuda og nogle andre makrelagtige fisk. Byron kunne slet ikke lade være med at gøre dem rene, og da jeg også fik et par fisk af en anden familie, besluttede vi at invitere hele campingpladsen til fiske taco om aftenen. Vi kørte hen til den nærmeste købmand oppe i landsbyen, købte 100 tortillaer, grøntsager og andet og Benthe gik så i gang med at lave frisk salsa. Jeg gjorde fiskene rigtig i stand og fjernede alle ben. Ved 17.30 tiden gik pigerne og jeg så i gang med at stege fisk medens folk begyndte at indfinde sig med deres stole og nogle med lidt mad til at supplere tacoerne, bl.a. dykkerdamen, som kom med nogle flere muslinger fra dagens tur (vi havde også fået et bundt til vor egen frokost). Det blev en fin fest, hvor vistnok samtlige beboere på pladsen mødte op. Vi fik også lavet et bål på stranden, én af gæsterne spillede guitar i den stjerneklare og stille, varme nat. Vor nabo til den anden side er canadier fra en lille ø på østkysten, Derek og Kelly, som kører i et gammelt vrak af en folkevognsbuss og bor i telt, hjalp med at varme tortillaer. Én af gæsterne, en pæn ældre herre Charles, viste sig at være tidligere commandor af en ubåd på vagt i Middelhavet, hvor de skulle være klar til at sende atombomber mod Moskva, Peking og de andre kommunistiske storbyer i tilfælde af krig. Han fortalte, at de på deres 3 måneders vagter uafbrudt var skjult under vandet, ingen kontakt til familie, og at de meget jævnlige var i højeste alarmberedskab. Det betyder, at de blev alarmeret til at gøre klar til at afskyde deres bomber, gennemgik hele forberedelses proceduren, for så når der skulle trykkes på startknappen at få det afblæst. Det må have været overordentligt stressende, da de jo aldrig vidste, om det var alvor eller kun en øvelse. På spørgsmålet om de nogensinde havde været i aktion, sagde han, at hvis det havde været tilfældet, havde sikkert ingen af os i dag været her eller i det hele taget i live, da det ville have betydet et globalt Ragnarok. Det var et interessant indblik i det virkelige liv bag den kolde krig.

24. november. Trods det dejlige selskab og den fine plads må vi videre, og kørte ved 10.30 tiden efter at Benthe havde været med på en sejltur medens Bob stod på enkelt-vandski. Der blev udvekslet adresser med flere familier, bl.a. antikvitetshandler Connie og hendes øl-glade mand fra Oregon, der også sælger varme dragter fra det amerikanske militær overskudslager. Vi kørte til oase-byen Mulage, hvor vi fik de tomme ølflasker byttet og hældt vand på bilen, hvorefter vi kørte ned på stranden og spiste frokost, som igen var fiske taco af resterne fra i aftes. Det blæste noget og vi kørte derfor videre sydpå. Undervejs var der nogle vejarbejdere i færd med at lappe nogle af de mange huller i asfalten. Det skete ved, at en gut gik med en spand tjære og en kost, hvor han sovsede hullet til. Derefter kom en bil med noget grus, som med en skovl blev smidt ned i hullet. Man regner så nok med, at bilerne kører det til, men i virkeligheden er det nok grunden til, at vejene er så utroligt ujævne, som er tilfældet. Der er kun den ene asfaltvej i Baja California, alt uden for hovedvej 1 er grusvej - selv i byerne, bortset fra de 3-4 største, vi har passeret - og ikke blot en almindelig grusvej, men med så store huller, hældninger og ujævnheder, at det er næsten umuligt at køre med camperen. Disse veje er kun egnede til fodgængere, æsler og muldyr. Ved vejkanterne er der mindst for hver km et minde om en færdselsulykke, det kan være alt fra et simpelt kors med håndmalede navne og datoer for ulykken, plastikblomster og kranse og til små templer med Krucifikser og søjler. I de skarpe sving ligger der ofte et gammelt rustent bilvrak ved vejen - alt er ribbet og der er kun det forvredne chassis tilbage. De bruges bl.a. til at skrive reklamer for nærliggende hoteller og andet på. Vi kom så forbi en flot bugt med skønne strande mellem klipperne, azurblåt vand og hvid sandstrand. Vi tog en sådan lille strand med kun ca. 6-7 campere, det værste var de få hundrede meter herved ad den ujævne grusvej, vi holder direkte på stranden få meter fra vandet ved siden af nogle unge mennesker fra Canada (det regnfulde BC, som vi selv har oplevet), og som regner med at være her hele vinteren. De lærer deres små børn at svømme, surfer og fisker. På den anden side er vistnok tyskere, men de er ikke kommet tilbage. Vi gik en tur i det lune vand i strandkanterne, så på muslingeskaller, faktisk er det øverste lag sand knuste skaller. Om aftenen skrev jeg computer og vi (Camilla og jeg) stegte fisk (rester fra kalasen i San Lucas) til aftensmad.

25. november: Vi har atter øst og solopgang ind gennem forruden, hvilket får os til at stå tidligt op. I strandkanten, i den opgående sols varme, med det lune vand skvulpende svagt om fødderne, pelikanerne svævende langsomt hen over vandet og mågernes morgensnak, som det sker hver morgen og har gjort det de sidste tusinder af år, ja så føler man sig næsten som en del af evigheden. Vi gik lidt rundt og snakkede med nogle af de andre ca. 8 campister - her på pladsen er også nogle meget specielle karakterer. Bl.a. Jerimi har netop vundet det berømte Baja1000 billøb (verdens største efter Paris-Dakar) og hans pige Nancy skralgriner og snakker uafbrudt. Dem kom vi til at kende meget godt, for de lånte os deres dykkerudstyr, så vi prøvede i det klare vand at snorkle og se på fisk, muslinger og nogle enkelte øldåser på havets bund. Derefter fik de frokost hos os, hvor jeg stegte endnu nogle af resterne fra fiskefesten, og jeg havde en god diskussion med Nancy om amerikansk politik. Hendes far har sammen med Georges Wallace grundlagt Independance Party, hendes mor har været på valg som amerikansk vice-præsident og Nancy selv har været leder af valg kampen for nogle år siden. Det var så frustrerende, at hun nogle gange vågnede op om morgenen og måtte ringe til sin sekretær for at få at vide, hvor hun egentlig befandt sig og hvad hun skulle nå denne dag. Partiets politik er meget isolationistisk og mener, at indkomstskatten skal afskaffes. Hun vil nu sende mig nogle af partiets skrifter og nyhedsbreve, som hendes far (der er sagfører i San Diego) udgiver. Vi lavede også aftensmad sammen, grill stegte bøf med bagte kartofler og friske asparges, som dyrkes der i nærheden. Det blev en del drikken og snakken, især Nancy er en helt utrolig sød og positiv person, som ikke tager noget højtideligt - heller ikke sit job i faderes advokatfirma, hvor hendes kontor er fyldt med racerbil plakater og hun selv klædt som en sigøjner - helt anderledes end den ellers noget stive form og tone i et agtværdigt advokatfirma. Inden maden havde jeg snakket noget med en tysker, som i går havde været i La Paz ved tandlæge. Han, Klaus, er 51 år, har boet 12 år i Washington, og har pensioneret sig og sin iranske kone for få år siden. Nu kører de rundt i Nordamerika i deres camper med kajaker, cykler og en lille 4WD på slæb. De påstår at leve meget billigt på denne måde og får en masse ud af livet. Et andet tysk par på 14 dages ferie i området var også meget varm på ideen om at sige jobbet farvel, men han er afdelingsleder hos Siemens i München og tør trods et misundeligt blik på Klaus ikke forlade sit gode job. Da vi efter aftensmaden var i gang med at riste marsmallows over grillen kom der pludselig en bil ind på pladsen mellem os og Nancy. Lidt efter begyndte de at spille en herlig gyngende blues, så vi gik derover. Det er et par 40-årige herrer, som virkelig prøver alt på deres tur gennem Baja - kører på vandski efter en motorcykel, drøner rundt på de umulige bjergstier osv. Det var dejlig musik, som han sad og klimprede på sin guitar med sang til. Også Nancy stemte hurtigt i, da det åbenbart er nogle velkendte sange, han har på repertoire. Om eftermiddagen havde der været en del lokale for at sælge alskens varer: kufferter med sølvsmykker, hvor Camilla købte et par øreringe til \$5, jeg købte en sombrero til \$3, Nancy købte forskellige smykker og fik desuden sit hår besnoet med perler, guldtråd og klokker. En anden pakkede en stor kurv ud med træfigurer, som han stillede op på strandsandet, og medens alt dette foregik, lånte de Benthes salsa mod at vi fik nogle store friske muslinger, som de lige havde bragt ind fra klipperne. De blev med nogen besvær åbnet, kræene bevægede sig stadig og der blev dryppet limesaft ned i skallen. Derefter slubrede vi dem i os, som var det en frisk østers. Det smagte faktisk rigtig godt.

26. november: Vi pakkede sammen om morgenen for at komme videre til La Paz og færgen til fastlandet og efter bevægede farvel og udveksling af adresser kørte vi ved 10-tiden. Først til Loreta for at handle lidt ind, og derefter non-stop til La Paz. På vejen mødte vi både Conni og Nancy, som også er på vej sydover. Der er ikke meget at berette fra dagen, udover at jeg for første gang på turen havde lidt tynd mave - måske har jeg spist for meget og forskelligt i går. Stadig bjerge med kaktus, dog et stort fladt område omkring Cda. Construcion med overrislet landbrug, mange køer, mejerier og industri - men meget rodet og ser ikke effektivt ud. Pludselig kom en bil kørende mod os, som var i store flammer, den kom lige forbi inden den holdt i vejsiden og folkene kom ud. Åbenbart en tjærevogn. Nancy kom lige bag os, de stoppede og spurgte om de kunne hjælpe, men folkene ville bare gerne have en øl. I La Paz overnattede vi på en campingplads i byen, udmærket med bad og full hook-up.

27. november: Vi kørte ind til byen på ca. 160.000 indbyggere, mange hoteller langs den flotte corniche med palmetræer og turister. Vi parkerede og gik til skibskontoret, hvor vi til vor overraskelse kunne få

en plads samme eftermiddag. Efter at have hentet bilen og fået den målt, betalt Pesos 4300 fik vi vore billetter og kunne køre ud til havnen. Vi måtte dog tilbage for at købe lidt ind til turen og var derude igen kl. 13. Kl 15 sejlede færgen, vi havde fået en fin 4-pers. kahyt og satte os op i cafeteriet for at spille kort. Til aften spiste vi dagens ret, kylling med ris, bønner og lidt hotte grøntsager, som smagte godt, men som igen satte gang i min bløde mave. Jeg gik ned i kahytten og faldt i søvn i den rolige gyngen. Pigerne blev inviteret på skibets diskotek, men gik vist ikke derind.

28. november: Vi ankom til Matzlan kl 8, 1 time før schedule, og kørte i land uden problemer. Med Benthes uforlignelige korthjælp (hun styrede mig efter et kort over en anden by) fandt vi så det flyttede turistkontor og fik lidt materiale. Så kørte vi til Sam's Club (Wal-Mart) hvor Bente blev medlem for 172 Pesos - butikken er engros men ikke specielt billig, da konkurrencen herovre tilsyneladende er meget større end på Baja. Videre for at finde en propane tank, som viste sig 11 km uden for byen. Checkede så ind på en RV park overfor turistkontoret, Mar Rosa, lige på stranden, med palmetræer og alle faciliteter. En dejlig plads, hvor jeg om eftermiddagen gik i vandet - ikke for at svømme men styrte sig i de høje bølger. Fint klart vand og stor sandstrand. Om eftermiddagen og aftenen læste jeg en elendig bog af Sidney Shaldon.

29. november: Efter fortsat blødt toilet besøg spiste jeg hele dagen kun kiks og lidt yougurt, hvilket satte en stopper for flere toiletbesøg. Om morgenen skulle Camilla ringe til sin veninde i DK for at fortælle om brev via Ulla. Vi købte et telekort til P50, og jeg fik først kontakt med Bjarne (mor og Ivan svarede ikke) - alt går fint i Bjbro. Det løb op i P40 for 1½ min! Camillas opkald var derfor på mit American Express credit kort, formentlig billigere. Vi slappede af på stranden og tog det ellers med ro og nød det herlige vejr. Der er noget varmere her end på Baja, vi er også sydligere og tilsyneladende kommer der her mere regn. det kan minde lidt om Thailand i den tørre sæson. Vi (især Bente) snakkede også lidt med vore naboer, bl.a. nogle flinke mennesker fra Alberta, CA, hvor manden spillede guitar ved skumringstide medens konen lavede mad.

30. november: Den sidste strandtur og ved 11-tiden kørte vi videre. Først omkring Gigante, som faktisk ikke er dyrere end Sams club, bl.a. var der 40% rabat på masser af ting. Der sælges også juletræer, bl.a. flotte graner, som de har skåret i form som et plast træ og fuldstændig ødelagt dem. Videre sydpå, hvor der var ca. 200 km til målet. Vi kom gennem mange mindre og lidt større byer, der er tydelig forskel på befolkningstætheden i sammenligning med det øde Baja. Også mere frodigt, med kokospalmer, papaya, mango, bananer osv. Vi købte et par kokosnødder. Det var blevet mørkt inden vi nåede San Blas, hvor vi parkerede i centrum foran et hotel. På pladsen ved kirken var der masser af mennesker og liv, kanonskrald, stjernekastere osv. Vi mødte et par danske piger, som også lige er ankommet, drak en øl på McDonald (ikke burgerkæden) og pigerne ville gerne på diskotek. De fik P50 og kom hjem kl. 24 efter en tilsyneladende dejlig aften med masser af dansepartnere.

1. december: Vi gik en tur i den rolige morgenby, ned til fiskehavnen, fik 2 grape fruit for at hjælpe nogle piger med at bære de tunge spande, på markedet købte vi 1 kg rejer til P50. Jeg så at udstødningsrøret hængte noget, og vi kørte til en mekaniker, som fik det svejset for P20. Så videre til en strand, hvor vi undervejs kom gennem en landsby med jungletur i både gennem sumpene samt speciale i brød med bananer, kokos. Vi købte et kokosbrød. På stranden var der overalt palapaer, men næsten ingen mennesker. Vi holdt midt i det hele og sad på stranden og spiste ananas og drak kokosmælk. Pigerne snakker om deres kærester fra i aftes. Der var en del små bugs, som bed noget. Jeg gik en lang tur langs stranden, hvor kokospalmerne vejrer, men vandet er lidt mudret/sandet i vandkanten. Under palapaerne hænger der flere hængeskjoler, som man tilsyneladende lejer. De var dejlige at ligge i, men der var fyldt med bugs. Ude på vandet vælter det med fisk, som nærmest flyver på vandet. jeg fik tanken om at prøve at fiske, fik stangen og min spinder frem, og gik så i gang. På første kast fangede jeg en mærkelig rund fisk, og på få minutter havde jeg fanget 5 forskellige, som jeg satte ud igen. Næste bid må have været en kæmpe, for den bed snøren over og forsvandt med spinderen. Der var også på vandet kommet mange bugs, og oppe ved bilen var det helt galt, så pigerne havde lukket alle vinduer og lumrede inde. Vi kørte så tilbage til San Blas og vor gamle plads. Til aften lavede vi rejer i hvidløg, som var overherlige, næsten som på vor mindeværdige tur til Hong Kong, øllene er også lige

store. Derefter fik pigerne øje på deres venner fra i aftes, og forsvandt resten af aftenen. Vi faldt i søvn og pigerne kom tilbage ved 12 og 0.30 tiden.

2. december: Især Camilla var helt væk i hendes oplevelser i aftes med en soldat, som hun havde danset med på diskoteket - og som gav hende det første kys her uden for campingvognen. De to andre danske piger tog på en udflugt "jungletur" i båd med besøg på krokodillefarm". Vi var i går kommet forbi stedet, hvor de søsatte bådene. Junglen var vandveje i mangrovesumpen, hvor vi også kørte igennem i bilen, og krokodillefarmen kom vi forbi lidt længere nede ad vejen. Vi kørte langs den flotte kyst, hvor der er den ene gratis og tomme strand efter den anden, men pigerne har fået bugs på hjernen, så vi fortsatte. I den næste store by Puerto Vallarta er der fyldt med turisthoteller, en nydelig by, vel organiseret, trafikken glider, palmetræer, søgte vi så en sportsbutik, så jeg kunne købe noget mere udstyr. Det var svært, men tilfældigvis i Gigante mødte jeg et amerikansk/mexicansk par, som gav adressen på en butik i downtown, GR. Den fandt vi også, og her købte vi så svømmefodder og dykkermaske og snorkel og i deres anden afdeling nede ad gaden noget fiskeudstyr. Der var for mange turister, så vi kørte lidt videre, dog uden at finde RV parks, så da mørket var ved at sænke sig endte vi i en lille landsby lidt oppe i bjergene, hvor vi fik lov at parkere på den bulede vejside. Der var en restaurant, hvor vi spiste hummer suppe og fik et par øl, så var det betalt. Området er fyldt med banan plantager, og ved vejen købte vi en klase til P10, endog de små tykke, som vi har set til dobbelte priser i supermarkederne i USA.

3. december: Vi kørte så ned til havet igen og ved Costa de Careyes tog vi en sidevej til en lille fiskerlandsby. Vi forsøgte at køre helt ned på stranden, men pludselig sad vi fast i sandet. heldigvis hjalp nogle fiskere os med at komme fri, skubbe. grave, skubbe osv. Vi holdt så lidt tilbage fra det bløde sand ved en lagune, blev præsenteret for byens stolthed, krokodillefamilien, som vi tydeligt kunne se fra holdepladsen. Lidt efter kom en kone og inviterede os til at bo inde på deres palapa og palmebevoksede grund for P5/person/nat. Og så var der fersk vand. Det gjorde vi straks, efter at fatter var kommet med sin machete og havde hugget nogle kæmpe palmeblade væk, så vi havde fri indkørsel med den store bil. Et herligt sted, sand på hele pladsen og ned til stranden, skyggefulde palapaer på stranden, og flyvefiskene kom strygende på havet. Jeg gik straks i gang med at fiske, og fangede hurtigt en del Chile, sildelignende, men større fisk, der virkelig kæmper, når de er kommet på kroen, og springer langt op i luften, mens de vrider sig for at komme fri. Vi fik at vide, at de har tusindvis af små ben, så jeg gav dem til manden på vor plads Der er mange fiskere, som fra stranden kaster net ud i de store bølger, netop når de bruser i brændingen. Disse net har blylod i bunden, kastes ud i en cirkel, hvor blyet tynger det ned over de forventede fisk, der skylles med ind. Mod min forventning ser det ud til at være en givende måde, at fiske på, hvis ellers man har håndelaget for at kaste det ud i den helt runde bue. Nogle gringos var også ved at forsøge at lære kunsten. Vi mødte et canadisk par, som boede på et lille hotel i byen, pris P1000 per måned, dobbeltværelse med bad. Naboen på stranden taler lidt engelsk, tilsyneladende en velbeslået herre, som ejer et flot hus helt ned til stranden, er ved at udbygge det med nogle palapas, 2 døtre studerer ved universitetet i Guadalajara og er på stranden i weekenden. Der er virkelig varmt, 30° om dagen og ca. 20° om natten, og solen er stærk, jeg blev varmet godt op af at stå adskillige timer i vandet og fiske. Jeg skal ud forbi den værste brænding, og jævnlige kommer der så en stor bølge, som jeg må hoppe op i, da den ellers vil skylle hen over hovedet på mig. Jeg kan til tider ikke se hverken land eller hav, da bølgerne tager mit udsyn, medens jeg står i vand til brystet - ved normalt roligt vand. Ind i mellem kommer overfladen så i oprør, det må være når en fiskestime kommer mod land og bliver forfulgt af rovfisk. Mens jeg stod og fiskede, kom en sådan situation, jeg kastede selvfølgelig ind i sværmen, hvilket plejer at give bid, men pludselig så jeg en stor fisk komme som et missil mod mig, medens fiskene fløj til alle sider - jeg flygtede også, og pludselig var det væk igen. Jeg tørrede ind i mellem på stranden ved at læse i den sidste Carl Hamilton bog.

4. december: Vi blev på denne dejlige plads, og dagen gik med at nyde solen, fiske og læse. Bølgerne var større i dag, så jeg fangede ikke så mange. Forfanget af stålline er efterhånden bidt godt igennem, plastbelægningen flænset af og wiren forvreden af de mange bid. Manden på pladsen lavede os en rigtig kokosnød, mere moden end dem vi selv købte, det smagte herligt. Selve kokoskødet spiste vi

med lime og salt.

5. december: Vi kørte om morgenen videre, kom velbeholdent gennem sandet og fortsatte langs kysten. Næste større by var Mamzanillo, igen et stort turistområde, men meget rodet på grund af vejarbejde, hvor man blot skræller lidt af overfladen til omkørsel. Den så ud til at være flere år gammel, helt utrolig hullet og ujævn - dette begreb får en helt ny betydning her i landet end selv danske markveje. Og når det så er hovedvejen, og der ikke er andre muligheder kan man forestille sig det kaos. Det lader til, at man også her nu satser på oplevelsesferier, altså ikke bare et hotel, men en Club med sports- og andre faciliteter. Vi fortsatte noget videre, var de ca. 10 km nede ved kysten fra hovedvejen nogle gange, og hen på eftermiddagen blev vi så et sådant sted. Vi sad i skyggen og læste, og et canadisk par kom vandrende forbi. De anbefalede den næste landsby, som viste sig at bestå af en palapa og et lille hotel. Vi havde mødt en californisk bil, som spurgt om vej, og de fulgte os så dertil. Vi hilste personligt på hele familien i palapaen og kunne parkere gratis, benytte bad og toilet, og måske så købe en sodavand hos dem. En af sønnerne, Ramon, bor i CA, og viste os stolt et postkort fra hans søn, som er mariner på et stort hangarskib med fly. Ramon er tømrer og arbejder med husbyggeri. Om en halv snes år kan han pensioneres med \$1000 om måneden. Så rejser han tilbage til familiens palapa her og vil være en meget velstående person. Parret i CA bilen viste sig at være tyskere, omkring 40 år, han ex-lærer, som nu i 4 år havde rejst rundt, overvejende i USA, Canada og Mexico. De forventer at fortsætte med dette liv og kan ikke tænke sig at komme tilbage til skolen. Vi drak en øl med dem - de fik dog sodavand da konen ikke kan drikke alkohol og ikke spise fisk eller kød.

6. december: Jeg forsøgte at fiske, men bølgerne er for store og starter for langt ude. Heller ikke fra klipperne lidt nede af stranden gik det, da der er for meget uro i vandet. Vi sad under palapaen, spillede kort med det sædvanlige resultat. Til frokost spiste jeg den sidste af de fisk jeg fik på Baja, en kæmpe som jeg næsten ikke kunne klemme ned, stegt i smør med paprika og hvidløg, herligt. BP og Anja er fortsat principielt mod at spise fisk, bortset fra rejer. Det er i dag mors fødselsdag, så vi fejrede det ved at spise hvidløgssrejer her i palapaen, jeg kunne dog ikke da fiske fra frokosten stadig fyldte hele maven op, men et par øl gik lige. Derefter ved 21-tiden gik vi en tur langs stranden med Ramon, som ville vise os når havskildpadderne kommer på land og lægger æg. Vi så dog ingen. Tidligere på dagen havde der været en hel bil med soldater, hvis officer sad under palapaen og drak øl. Ramon siger, de er her for at beskytte skildpadderne mod de slemme mennesker fra nabo landsbyen. Ramon derimod passer på dem og tager selv deres æg op og graver ned et andet beskyttet sted. Generelt har der været næste mennesketomt på alle de palapaer, vi har været på den sidste tid, og man siger, at folk kommer til weekend og jul. I dag lørdag var der også lidt flere, måske 25 lidt på skift, men systemet er anderledes: Folk kan godt have deres eget mad med, men sætter sig under palapaen, bader på stranden (som jo er statseje) og køber så måske en kokosnød eller sodavand. Der er selvfølgelig andre, som køber mere - vi kunne se på resterne, at der bl.a. havde været østers spisere. Stedet er meget rodet, men de har alligevel bygget nogle rum med WC og bad (koldt vand, men det er også fint i dette vejr), og store fremskridt i forhold til hvad vi ellers har set.

7. december: En ny solrig dag, der er ikke megen forskel på vejret her, om end der siges at regne om sommeren og være ulidelig varmt og fugtigt. Vi blev som sædvanlig vækket af hanegal - det starter tidligt endnu inden vi kan se solen, og vi står op ved 7-tiden. Rundt om på pladsen løber høns og haner frit omkring, ligesom de 3-4 hunde og et par katte. Familien er også stor, og det lader til at alle enten er hjemme til jul eller for weekenden. Der er også en del mennesker i dag søndag. Mange har selv mad og drikke med, og sætter sig frit under palapaen. Der er dog også gang i serveringen af alt fra østers, som én af brødrene står og flækker med en stor kniv på et bord under et palmetræ, til kokosnødder til 4 Pesos, som en knægt har fast arbejde med at tilhugge i top og bund samt stikke sugerør i. Serveringen foretages af én af de mange piger. Det var sjovt at se østersmandens anstrengelser og det efterfølgende resultat med en flot pyntet tallerken. Jeg nød en kokosnød medens vi så en kung-fut-se film i fjernsynet. Så kommer ismanden, tydelig genkendelig på sin kendingsmelodi, Bent Fabricius' Alley Cat, der skratte ud af en højtaler på taget og som han begynder at spille når bilen nærmer sig stranden. Musikken fortsætter så under hele hans ophold - det er flere forskellige biler, som vi har set de 3 dage

her på pladsen, men udvalget af musik er den samme. En del af gæsterne kommer fra USA, især CA og WA, hvilket vi i øvrigt også har observeret på vejene. Disse amerikansk-mexicanere er store folk her i landet, med deres grønne dollars, og hvor selv en lille USA løn er mange penge her. Deres sving med armene er også noget større end de lokale. I morges skulle jeg til at vaske mine meget snavsede T-shirts, og mutter kom og tilbød at vi bare kunne bruge deres vaskemaskine, en gammeldags tønne som da de lavede Ferm i Ulstrup med en roterende arm i midten. Men tøjet blev trods det kolde vand fint rent og tørrede hurtigt på snoren udspændt i solen mellem to palmetræer. Pladsen er ikke den mest ryddede, der ligger gamle kokoskaller overalt, palmeblade plus hvad der ellers er blevet kasseret. Lige ved siden af palapaerne er der smidt de stole ud, som er knækket eller gået i stykker - kun lige skubbet uden for palmebladstaget. Det er næsten som når de rengør vejsider, med en machete skæres græsset væk og derefter sættes ild på det hele. Lige nu jager hønsene hinanden og ind i mellem er der hanekamp. Hundene sover hele dagen, men er ret livlige om aftenen, bl.a. i går da de var med på tur efter havskildpadder. Ramon har i øvrigt nogle æg nedgravet, som snart skulle være udruget. Han siger at de slemme fra den anden landsby sælger æggene for 2 pesos stykket.

8. december: Vi kørte tidligt efter at have givet kromutter en badge og en rosette som tak for opholdet. På den videre tur holdt vi ind i en lille landsby hos en mekaniker for at få oprettet trappen under bagdøren, som var blevet skæv under vor strandtur forleden, hvor vi sad fast. Det store problem var at løsne boltene, hvilket varede næsten to timer og først lykkedes efter at have givet den sidste genstridige lidt svejsevarme og nogle stænk coca cola. Oprettningen varede få sekunder hvorefter trappen var som ny - i alt 30 pesos til mekanikeren og 10 pesos til smeden ved siden af, som deltog i arbejdet. Vi kom så igen gennem banan plantager, næsten overalt kokos palmer, ofte med papayaer, lemon eller majs under, til Playa Azul. En nogenlunde vej ned til byen ca. 3 km fra hovedvejen, og som sædvanlig noget forfærdelig vej nede i byen, med masser af bump, som må siges at være en særdeles kraftigt virkende foranstaltning her i landet. Disse bump er i særklasse egnet til at ødelægge enhver bil. Nå, men nede for enden af vejen ligger så den sædvanlige lange række palapaer nede på stranden, her lidt mellemrum til en halv snes både med 45 hk påhængsmotor. Vi kørte lidt rundt i de hullede sidegader og fandt så ved Hotel Playa Azul, byens førende, en RV park til 90 pesos, fuld hook up, swimming pool, og alle faciliteter. Der var meget få mennesker på hotellet, og alle vegne lader det til at være kapacitet til den helt store ferie sæson, som vist kun kommer omkring jul og til påske. Resten af året ser der ud til at være masser af plads, om end lidt flere gæster i weekenden. Vi gik en tur på stranden, købte lidt ind på markedet, bl.a. en stor pose tomater, bananer og nogle mandariner, i alt 5 pesos. Vi har også købt en tønne vand, 19 l, da vi ikke længere kan finde drikkevand til vore mange mælke og cola plastflasker. Første tønne koster 45 pesos, derefter 6 pesos for ombytning. Der er meget varmt og fugtigt og det var uendelig herligt at tage en frisk tur i swimming poolen, hvor vi også afprøvede det snorkle udstyr, som vi købte i Puerto Vallarta. Da vi ved solnedgang var på stranden, var fiskerne i fuld gang med at fange små krebs, som de bruger til madding når de er på havet for at fiske. De fangede dem ved at dykke i brændingen og tilsyneladende samle dem op der.

9. december: Kl. 7 gik jeg ned på stranden, hvor fiskerne var ved at komme ind, de havde været ude hele natten, og så alle ud til at have haft en god fangst. Jeg købte 1 kg red snapper til 30 pesos, fik dog ved en fejl en slags tun med. Den første red snapper stegte jeg til frokost, den smagte herligt. Den blev bare afskallet og stegt med hoved. Vi gik op i byen for at finde en kopimaskine, som de ikke ejer på det store hotel med vel 100 værelser. Jeg havde lavet et engelsk brev til vennerne i bl.a. Letland og skulle bruge 20 kopier. På pladsen er en slags camp host, et canadisk par, som vrøvler meget, og som oplyste, at vi ikke kan køre til Mexico City ad vejen, vi havde planlagt, da den er hullet og stenet. Vi spurgte en politi mand, som mente den var OK, men at vi skulle passe på banditos. Vi har godt nok set en del militær lastbiler fyldt med soldater på ladet, parate med deres våben, som åbenbart turnerer vejene for at holde orden og afskrække banditos. Vi valgte så at køre ad rute 34, som gik ind i bjergene lige ved Playa Azul. Vi kørte kl. 13, men brugte så 1 time på at finde en bank og veksle penge. Bjergvejen er smal, ikke for god og meget svingende, og næsten umuligt at overhale når man kører bag en gammel prustende lastbil. Vi kom derfor kun ca. 100 km inden solen var ved at gå ned, til den lille by Las Canos, hvor vi holdt ved en restaurant åben 24 timer. Vi spiste så til aften - Camilla og jeg fik dem til at

stege min fisk fra i morges medens Anja og Benthe fik tyndt oksekød, med tortillas, salat og bønner. Der til et par store øl, og vi spillede også kort. Damen i rest. var meget interesseret og stod hele aftenen og stirrede på os og hvad vi lavede. Det er formentlig første gang en gringo har spist der på stedet, for ikke at snakke om at overnatte. Desværre var det lige ud for et kæmpe bump, hvor lastbilerne gearer kraftigt ned for at komme over, så det var ikke nogen lydløs nat.

10. december: Kl. 07.30 var vi på vejen igen, og det gik nu noget bedre, da vi er kommet op på plateauet ca. 2000 m højde. Vi kom til byen Patzcuaro, beliggende i et indiansk område, hvor spanierne har været meget hårde ved lokal befolkningen. Byen er utrolig flot med de gamle koloni bygninger fra 1600 tallet intakte og i særdeles fin stand, alle ensartet med døre ind til forretningerne, hvorover der med ens skrift i rødt og sort står skrevet navn på stedet. Der var masser af artisan arbejder, især træskærer, siv, vævede ting, uld ponchoer (flotte) osv. Mange steder sad gamle indianer koner på fortovet og solgte deres varer, apatiske og ofte med et spædbarn omkring sig eller i en slynge om halsen. Et kæmpe marked med frugt og grøntsager til næsten ingen penge, jeg fik en papaya, nogle mandariner og et par kokoskager til frokost. Pigerne, som forleden kun snakkede om leverpostej og flæskesteg, fik en taco med flæskesteg og salsa. Den ifølge Lonely planet flotteste Plaza i Mexico, omkranset af masser af høje træer og de flotte koloni huse, nogle med hoteller, butikker, artisaner og fine gårde inde bag ved. Vi købte vor første souvenir på turen, en træudskåret måne - denne figur bruges meget her ofte sammen med en sol. Vi kørte så de næste 50 km til den store by Morelia på en fin vej med midter rabat, og så ved indkørslen til byen, at der er en Wal-Mart. Det kunne vi naturligvis ikke gå glip af, og den har endog fødevarer afdeling, så vi fik fremkaldt film, købt gulvtæpper og en del mad, som vi ellers har svært ved at finde i de små lokale butikker, bl.a. Benthes morgenmad, bran flakes med rosiner, finvalsede havregryn, rosiner og en ny patron til printeren - det er første gang jeg har set en butik med sådant udstyr her i landet. Vi fik så lov af Carlos til at parkere her for natten, da butikken alligevel holder døgn åbent, og der er en masse vagter og i øvrigt masser af personale. Alt er i orden, pænt og rent og virker, som et lille stykke USA. Vi købte nogle lokale dybfrosne snacks, 24 frosne til 4,5 pesos, som var så gode, at vi straks købte nogle flere til Ullas velkomstmiddag, og som også gjorde, at vi ikke kunne spise mere til aften. Pigerne rullede lidt, da de så at der var nogle drenge på pladsen, de kom endog til at snakke lidt med dem. Der er noget køligere her oppe i 2500 m højde, men om dagen er det kun dejligt, vi går fortsat i korte bukser og shorts, men i P. havde mange folk store overfrakker på og der var fuld gang i salget af varme tæpper.

11. december: Med noget besvær kom vi ud af byen, problemet er, at alle, eller i hvert fald de fleste vejskilte viser mod toll motorvejen, og at systemet i øvrigt er lidt underligt, idet der med mellemrum står retning mod flere forskellige byer, men på en måde, så man ikke rigtig ved om fortsat er på ret kurs. Vi kom i stedet for den planlagte rute 15 ud på rute 126, som går gennem mere landlige områder. I en dal var der masser af jordbær, men vi kunne kun købe en hel kurv med 6 kg af gangen. Der var også mange frugttræer, som havde tabt bladene, og i en landsby holdt vi ved en butik og smagte på tingene. Tilsyneladende er det en slags blommer, som blandes med chili, sukker eller andet. Nøddestangen med karamel og sesamfrø var god. Så kom vi til en bjerglandsby, bygget op om et bjerg med vejen ind brostensbelagt. Vi holdt ved landevejen og gik en tur op i byen. Rigtig lokal, hvilket kan ses på priserne: 3 pesos for en dyb lertallerken, nogle få pesos for dagens grøntsager og 1 pesos for en stor stak tortillaer. Jeg stegte den sidste fisk, som vi fik i tortillaerne. Derefter videre, men vi må være kommet ud ad en forkert vej, for pludselig så det ikke mere rigtigt ud. Vi kørte så ind på en toll vej og kom senere til en by, hvor vi efter megen besvær fik gas på bilen - det blev på gaslageret pumpet ind fra en tankvogn, som lige var blevet fyldt op fra de store tanke. Videre mod Toluca, delvis på toll vejen. Ved indkørsel til byen blev vi standset af en politi bil, og de to betjente tilkendegav tydeligt, at de var interesseret i at få nogle penge selv. Deres påskud var, at vi ikke måtte køre på vejen, men skulle som lastbil anvende en slags service road. De startede med 300 US\$, ellers var det et antal dage i detentionen. Så lovede de at ville eskortere os til Mexico City lufthavn, og de fik så 500 pesos. Vi fik eskorte ind til Toluca og til hovedvejen mod MC, hvorefter de vinkede os forbi. Det var blevet aften, og i det sidste lys kørte vi ind til Toluca lufthavn, hvor vi parkerede lige foran AP bygningen. Her gik jeg ind for at ringe til turistpolitiet og rapportere om hændelsen. Der var nogle flinke soldater som hjalp, bl.a.

lånte jeg deres telefonkort, da det lovede gratis 800 nummer alligevel ikke er gratis. Jeg fik endelig kontakt med SECUTUR som bad mig ringe til et andet nummer, hvor historien blev gentaget nogle gange. Til sidst aftalte vi, at jeg skal ringe fredag morgen. I løbet af aftenen kom der så et meget larmende optog af pyntede biler, formentlig var det et bryllup i bedste Mellemøstlige facon.

12. december: Jeg ringede som aftalt, men den pågældende var ikke kommet, så jeg lovede at ringe senere fra MC AP. På et kontor i AP fik jeg en fin kørselsvejledning til MC AP. Det gik også fint, bortset fra at vi igen måtte betale et stort beløb, denne gang 90 pesos, for at køre på toll vejen, hvilket vi dog gjorde, da jeg ellers ikke var sikker på at vi ville komme ind det rigtige sted. Turen ind gennem byen gik fint, bortset fra at bremserne pludselig blev noget bløde i det. Da vi kom til AP var der ikke mulighed for at parkere en camper (kun p-huse) og vi kørte ind på en sidevej for at finde en p-plads, og her var der en Bardahl, som fik stammet bremserne op formedelst 50 pesos. De små gader er meget pyntede, da det i dag er Mexicanernes største lokale festdag for Jomfruen af Guadeloupe, en helgen, som en mexicansk bonde så inden spanierne kom til landet. Basilica, hvor pilgrimmene samles, ligger tæt ved vor p-plads, og vi så da også en del mennesker, som om morgenen kom cyklende på vej ind til MC. Vi parkerede i en sidegade, og Benthe og jeg gik hen til AP for at orientere os, sende alle de engelske breve til Letland, Ruud, Mahmoud, Helge, Wallace i WY samt nogle postkort. Vi købte et bedre Mexico kort og en avis og gik så tilbage til bilen og afventer nu kl. 18.45 når Ullas fly lander. Medens vi sad ved spisebordet kom der nogle unge mænd, som vi tidligere på dagen havde set kigge interesseret efter Anja og Camilla, og skulle til at køre i en gammel Folkevogn. Vi vinkede, og de kom så og ville give os nogle brikker med saft, hvorefter vi inviterede dem ind i bilen. Det var Alexander, mekaniker med værksted ved kantstenen i gaden hvor vi holdt, Fabian, hans ven, og endnu en knægt - alle i godt 20 års alderen. Vi drak en øl og et par glas Tequila med dem - ganske vist talte de ikke engelsk, men Benthe er jo blevet helt ferm til det spanske, så sammen med fagter gik det helt godt. De kørte os så til lufthavnen kl. 18.30 og vi gik ind for at vente på Ulla. Det varede en times tid inden hun kom, og da vi kiggede efter vore venner, kunne vi ikke finde dem. Vi fik så efter nogen søgen fat i en taxa, idet vi først skulle købe en kupon og derefter med en porter over vejen gennem elevatorer og trapper, hvorefter vi kørte de få minutter om til sidegaden. Der var Alexander og Fabian, som var blevet jaget væk af politiet ved lufthavnen. Vi drak et par Tequila med Ulla og fik så knægtene til at gå hjem. Ulla havde mange gode ting med, bl.a. aviser, masser af breve, sild, leverpostej, spegepølse og ost. Vi fik også en sildemad og noget Mammen ost til natmad. Ulla sover på bænken ved spisebordet, som så lægges ned. Hun har rejst 20 timer og vi gik i seng ved 23-tiden.

13. december: De unge mennesker kom igen kl. 8, de havde været i byen om aftenen for at fejre Jomfruen eller også var det for at gå til koncert. Den må have været våd, for Fabian, der allerede i aftes var noget usikker på hånden efter en del af vor tequila, så meget skidt ud. De tilbød så at tage med os til Teotihuacan med de store pyramider, opført mellem år 250 og 600, og byen var på daværende tidspunkt blandt de 6 største i verden. Dette skulle være den største seværdighed overhovedet i Mexico City og omegn og var da også ganske imponerende. Vi var oppe på toppen af Pyramiden for Solen og gik derefter en tur på Dødens Gade, en flere kilometer lang og meget bred vej hen til Pyramiden for Månen. Langs denne vej var der ruiner af det gamle byggeri, delvist renoveret og som gav indtryk af et velorganiseret (bl.a. med spildevandsledninger) og stærkt styret socialt opdelt samfund. Der var lidt køligt og blæsende i området. Vi kørte derud af en almindelig vej, bortset fra de sidst km. på toll vej, gennem den meget store by og dens uskønne nordlige forstæder. Man var i gang med at bygge en forlængelse af Metroen. Vi kørte ca. kl 9 og tilbage ved 14.30 tiden - undervejs købte vi lidt frugt og tilbage i sidegaden lavede vi taco frokost. Drengene kørte en tur med vore piger og senere gik Alexander en tur med Anja medens Camilla ikke lader interesseret i Fabian. Vi læste videre på de mange breve og julehilsner samt aviserne, medens Ulla fik en lille lur for at komme over tidsforskellen. Der er ikke noget særligt interessant i området, hvor vi holder. Det minder mest om en almindelig lille by med et par små markeder ved fortovet, nogle enkle spisesteder, både indendørs og langs vejen samt almindelige huse og et par forretninger.

14. december: Der havde om natten været ned til frysepunktet og vi havde det noget køligt. Ulla gav

straks afkald på alle forestillinger om besøg på museer og lignende i MC og ønskede med os andre at komme ned mod kysten. Søndag morgen kl. 07.30 kørte vi så videre sydpå. Vi kom fint ud på ringvejen og fandt da også libre vejen mod Taxco, sølvbyen, som er vort næste mål. Vi kom ud af Mexico City på ca. en time i den ikke så tætte trafik og kørte så gennem landskabet med havremarker og de opstillede neg langs vejen. Vi kom til byen Cuernavaca, et populært sted beliggende ca. 1000 m lavere end MC og derfor med et behageligt klima. Lige inden byen var der en masse vejkanter forretninger med store mængder af røde julestjerner blomster. Vi gjorde holdt, for at Ulla kunne se på sagerne og da der samtidig var et udendørs køkken fik hun også sine første tacos med svampe. Ellers en pæn by med gode veje hvor vi ledte efter en campingplads for at få dumpet. Ifølge vor camping fortegnelse var der et Benediktiner Kloster med en RV park, men da vi endelig kom op af den snoede og meget smalle vej viste det sig, at den var lukket for længst. Med Benthe løbende foran for at advare de mange modkørende til kirketid søndag formiddag, kom vi da også med møje og besvær ned igen og kørte videre. I udkanten var vi inde i et shopping center, et mexicansk utroligt flot supermarked med simpelt hen alt muligt, meget med 20-40% rabat. Derefter videre ad libre vejen, hvor vi fandt et fint sted at dumpe langs vejen. På landevejen så vi bl.a. en kone, som stod med et par krokodille under langs vejen - de var vist nok døde. Undervejs stoppede vi i en lille by, hvor vi købte en læderstol på 3 bambus ben (som jeg nok vil give til John Klinkby når vi kommer hjem, og jeg fik den præget med hans navn). Vi kom gennem flere hyggelige landsbyer indtil vi nåede Taxco, en ualmindelig flot by med hvide huse spredt op ad bjergsiden, etableret i 1529 af spanierne, der søgte efter mineraler. Der viste sig at være store sølvminer, og byen er nu kendt for sine flotte sølvsmykker fremstillet i ca. 300 smedjer. De små bjergveje gjorde det meget svært at komme rundt i byen, og selv den gennemgående gamle libre hovedvej 95 til Acapulco går gennem byen. I centrum står der konstant en del politi for at dirigere rundt med de store busser og den store vrimmel af VW beetle og rugbrød, der kører som taxa i byen, hvor få private bilister vover sig op. Vi kørte videre og op ad en bjergvej i den sydlige udkant af byen. Der skulle være en slags camp, hvilket vi dog ikke kunne finde, og i stedet fik vi lov til at holde i en slags gammel grusgrav, hvor der er ved at blive taget skridt til at bygge noget. Ulla og pigerne tog en VW ned i byen om aftenen medens Benthe og jeg gik tidligt i seng efter en lang dag og dårlig søvn i går pga. kulden.

14. december: Vi fik konen i skuret med sin lille butik her i grusgraven til at holde øje med camperen og vi tog så en VW ned i byen. Her gik vi rundt hele dagen og havde en dejlig oplevelse. En flot og hyggelig by med snoede gader op ad bjergene, og overalt plateros hvorfra der solgtes sølvsmykker. På vejen op til Zocaloen gik vi gennem et meget farverigt marked med frugter og grøntsager og masser af fine ting i ler, tæpper, ponchoer. Det er flot at se de farverige lerting, og hvordan de små piger sidder ved deres boder og håndmaler masker, skildpadder og mange andre farverige ting. På zocaloen er der en meget stor kirke og langs pladsen og i alle sidegaderne er der sølv i tonsvis. Vi besøgte et par butikker og kom så op i en sidegade, hvor en fyr på pladsen havde inviteret os til specielle priser. Vi fik 40% på det hele og benyttede lejligheden til at købe ca. 30 gaver til familie og venner derhjemme - der er let at fragte rundt og vi fik meget for pengene, i alt ca. kr. 400 for de 30 gaver, inkl. en ring til Benthe og et armbånd til Anja. Derefter frokost i en lille butik, men det var svært for pigerne især Ulla at løsrive sig fra sølvbutikkerne, så klokken blev 16 inden vi nåede ned på hovedgaden igen. Her tog vi så VW rute 65 op ad bjerget formedelst 2 pesos hver. Vi spiste det dejlige friske franske brød vi købte i supermarkedet i går, med spegepølse og ost og rødvin.

15. december: Til vor overraskelse stod Ulla op lidt i 7 inden vi andre kom op, så hun er nok endnu ikke kommet sig over sit jet lag. Vi kørte et stykke tilbage og derefter ad nogle sideveje mod øst, hvor vi forsøgte at finde rute 160. Det blev vanskeliggjort ved, at de færreste byer er på kortet, og de byer vi kommer igennem har ingen navne, samt at vejen var så utrolig dårlig, især gennem landsbyerne, hvor vejen har været gravet op og fortsat minder om en skyttegravsmark. Vi kom så til den by, hvor vi troede vi skulle på den anden hovedvej 190. Bymidten var imidlertid spærret pga. en fest, og vi kunne derfor ikke komme mod syd. En venlig bilist vi mødte på Pemex stationen kørte så foran os gennem byen, og vi fandt ud af, at vi slet ikke var nået til knudepunktet. Denne by var temmelig stor og vejen ud til rute 190 meget forvirret, så vi var glade for følgeskabet. Desværre fik vi så ikke set efter de steder med

varme kilder, hvor vi havde planlagt at campere. Pigerne og især Ulla længes efter et bad, Ulla har vist aldrig prøvet at gå flere dage uden et bad, desuden har hun det problem at hendes fødder selv i sandaler lugter ret kraftigt. Vi kørte så videre ad rute 190, frokost holdt vi langs vejen hvor man var ved at høste majs. Her ser det ikke ud til at de skærer majs med en segl, som vi så det tidligere, men dog er majsstænglerne samlet i neg, så måske alligevel. Benthe overtog så rattet endnu et par timer, hvorefter vi ved 16 tiden holdt i vejsiden i en lille landsby, Tehuizingo. Nogle tilkommende borgere foreslog at vi kørte lidt frem for at holde ved skolen, blot vi var væk inden kl. 7 næste morgen. Benthe snakkede en del med disse mennesker medens Ulla lavede mad. Om aftenen læste jeg avisudklip og nogle af brevene igen og arkiverede dem i mappen. Der var varmt, ca. 15° udenfor, da vi gik i seng ved 22-tiden.

17. december: Kl. 06.45 vågnede vi og kørte nogle meter frem foran købmanden og spiste morgenmad. Det var ikke varmt og overskyet. Derefter videre mod Oaxaca, mest i højland og bjergkørsel ad meget dårlige veje. Vi holdt i en landsby og spiste frokost ved 11-tiden og igen ved 12-tiden i en anden by, hvor vi købte lidt ind på markedet. Vi er nu i området hvor der fremstilles Mezcal, et Tequila produkt, men det navn må kun producenter fra byen Tequila anvende. I henholdt til Alexander, MC, så slår Mezcal meget hårdt, men vi købte ikke noget, da priserne i de små butikker plejer at være ret høje i forhold til supermarkederne. Vi så et eksempel i går, da Ulla kom til at købe en flaske sherry, i den tro at det var mørkt rom. I den butik kostede en lille flaske Bacardi 55 pesos, hvilket er langt over prisen i supermarkederne, der ofte også har 20-40% rabat. Vi kørte meget i snoede veje, som blev ringere og ringere, indtil vi nåede en by ca. 100 km før Oaxaca, hvorefter vejen var ny asfalteret. Vi holdt i en lille by, San Francisco, hvor vi fik lov af lægehusets doktor at parkere udenfor om natten. Et fredeligt sted bortset fra at busser og motorcykler tilsyneladende ikke anvender lydpotter her på egnen. Ulla har foreslået en ny arbejdsfordeling, hvor hun laver varm mad, jeg kører, Benthe finder vej (!!!) og snakker med dem hvor vi overnatter, og pigerne så vasker op. Det blev vedtaget, selvom pigerne ikke så udpræget glade ud ved aftalen. Ulla lavede så kylling med salat og ris, det var godt ligesom desserten, papaya lagt i blød i den søde sherry hun købte som en rom.

18. december: Vi kørte de sidste 50 km til Oaxaca, det meste af vejen udmærket asfalt, men igennem en landsby var det virkelig grusvej med masser af huller. Vi kørte direkte til Oaxaca Trailer Park, hvor vi ankom ved 9-tiden. Pigerne gik direkte i bad, og selvom vandet ikke var særlig varmt var det rart at blive vasket. Der var overskyet og regnede en smule. Efter frokost tog vi en taxa (15 pesos) ind til centrum, ved Zocaloen, og forsøgte først at finde det galeri, hos hvis ejer Pernille boede da hun sidste år var i Mexico. Det varede nogen tid, da adressen ikke var helt nøjagtig, og da vi ankom var der lukket. Vi kiggede så på gadehandlere, hvor vi bl.a. købte en vævet skjorte til mig og et par vævede trøjer til pigerne. Desuden nogle af de berømte udstansede og håndmalede blikfigurer, som bl.a. bruges til at hænge på juletræet. Ulla købte efter svære forhandlinger to tæpper af en dygtig handelskvinde. Så gik vi på markedet for at købe blomster og kl. 17 tilbage til galleriet, hvor vi afleverede potten med en besked om at vi ville komme tilbage i morgen, da de samme aften havde reception. Vi gik så ind på en bar og fik en Marguerita, idet Ulla ville give aftensmad. Derefter ledte vi efter en lokal restaurant, da fortovsrestauranterne på Zocaloen var lidt for turist præget. Vi fandt én i en sidegade, hvor Ulla og jeg fik alt-godt-fra-havet, medens de andre fik forskelligt. Ulla og jeg drak en flaske hvidvin dertil. Vi fik på husets regning et glas Mescal, men det lugtede så afskyeligt, at Benthe fik mit glas. Det var blevet mørkt og da vi kom til Zocaloen, hvor der er kirker rundt om, så vi en del kvinder klædt flot ud i vævede egnsdragter med flotte mønstre. Vi tog et par billeder. Desuden var der midt på Zocaloen en stor juledekoration med Jomfru Marie og Jesus barnet, ikke i sne men med et mos- og fnug landskab (fnug er de snylter, der vokser på visse træer her i bjergene). Dette fnug sælges overalt på markederne sammen med mos, Rudolf rensdyr i bundne kviste, fuglebure beklædt med mos og fnug og alskens andre mere eller mindre pæne juleting, bl.a. en del plast figurer støbt meget uhjælpsomt. Måske er tingene hussløjde fra landsbyerne. Vi ser overalt indianer kvinder og andre, som sidder ved deres boder og på fortovene, medens de syer stramaj, væver, maler eller udskærer træfigurer. Flittige mennesker i al deres fattigdom. Det er mest kvinder, og de har næsten alle et eller flere børn omkring sig samt er ofte gravide. I galleriet var der flotte billeder lavet i naturfarver iblandet sand, så det ligner en slags tegl

eller flisebaggrund. Der er masser af turister i byen, vel flere end vi har set noget andet sted siden Baja, mange ligner back packere. På restauranten fik vi lov til at skrive i gæstebogen, og vi bladede igennem og så en del andre danskere samt en masse svejtsere, tyskere, canadiere m.fl. - men ikke Pernille. Ved kirken om aftenen så vi folk spise og bagefter tog de tallerkenen og smadrede op ad kirkemuren. Til slut var vi på en italiensk bar, hvor der var levende musik, solo guitar, hvor vi fik en pina colado - udmærket. Pigerne fik en pizza til deling, så deres aftensmad har nok ikke været så lækker, som den Ulla og jeg fik. På camping pladsen blev vi modtaget af vor nabo, en pæn herre fra Indiana ved Chicago som har været i restaurations branchen i 10 år. En meget flink herre, som lånte os kort og bøger over området. Han er alene og har i 20 år besøgt Mexico. Desuden er der flere canadiere, bl.a. nogle tysk fødte fra ex. DDR. Pladsen koster pesos 120 per nat, men den ligger ret centralt, så vi egentlig kunne gå ind til byen, ca. 3-4 km. Vi indleverede 25 kg vasketøj, her kan det ikke lade sig gøre at bruge møntvaskeri, det koster 7 pesos per kilo.

19. december: Ulla stod igen tidligt op, hun overrasker os, da hun i aftes gik i seng efter at jeg var faldet i søvn. Vi snakkede lidt med de meget snaksalige naboer og tog så en taxa ind til byen ved 10-tiden. Vi gik op til galleriaet, hvor fru Ortez Cervantes nu var mødt, og Ulla fik en kærlig omfavelse, da hun åbenbart er meget glad for Pernille. Hun tog os så med til det nærliggende Santo Domingo kloster, som er ved at blive renoveret. Det er endnu ikke klart, og det lykkedes vist også kun fordi hun kendte nogle personer på stedet. Klostret er fra 1600-tallet, men har været forsømt og nærmest i ruiner, bl.a. har det været en slags kaserne i 100 år, hvor soldaterne har skudt op i loftet, i stukkatoen og de guldbelagte kanter. Nu renoveres det hele, de begyndte for 3 år siden, og alt laves som det har været gjort oprindeligt. Stenen udhugges med hånden, overalt er det malet med en blanding af kalk og kaktus saft, som giver en meget glat og changerende gullig overflade, dekorationerne også i bløde naturfarver og en del er belagt med bladguld. Damen gik så tilbage efter at vi havde aftalt at mødes i morgen til frokost kl. 14.30, og vi gik så ind i selve kirken. Det var bare for meget med guld overalt, man kan rigtig væmmes over kirkens magt over de fattige mennesker, som den tydeligt har udnyttet. Anja kom selv og sagde noget lignende, man skal ikke lade andre bestemme for sig. Så gik vi ned på markedet for at spise frokost - det blev til en frugt cocktail samt et par toastede brød med pølser og andet godt indeni. Lækkert. Vi gik lidt videre og så lædervarer, stof og meget andet, men købte ikke mere. Hjem igen kl. 16, da vi skal hente vort vasketøj, der var blevet vasket, tørret og lagt sammen for 7 pesos per kg, det blev alligevel til 170 pesos. På pladsen blev en rom og cola til Ulla hurtigt til samlingspunkt for hele pladsen, hvor stort set alle mødtes herude, inkl. de nye tilkomne tyskere (vi så dog under hele opholdet kun manden og deres små børn, af 2. ægteskab), som vist er på jord omrejse i en Mitsubishi ombygget til noget der ligner en pansret vogn, med 4WD. Hans onkel er tandlæge i Odense, og de flyttet til Wismar når de kommer hjem. Et andet canadisk par er født i henholdsvis Cottbus (ex. DDR) og Hamburg. Ulla lavede aftensmad, hvilket for en gangs skyld mislykkedes, da hendes englehår spaghetti kogte sammen til en ulækker masse. Hun glemmer at se på brugsanvisning, da hun vel tror, at alt er som det var i hendes kokketid. Men sovsen var god. Hun havde lavet en fax til sin nabo i Ebeltoft, og Benthe 1 til sine forældre, men den gik ikke igennem da Ulla havde det forkerte nummer med.

20. december: Ulla skrev endnu en fax til sin ven JAJensen, og vi tog ind til byen ved 10-tiden. Taxaer koster ca. 15 pesos for en ret lang køretur. Vi gik først hen for at sende fax og ringe. Hun kom ikke gennem til naboen og sendte det hele til Jensen. Jeg forsøgte at ringe til Helge, NY, samt familien i Bjerringbro, men kom ikke igennem/svarede ikke. Vi gik så lidt rundt og så på butikker og markeder, bl.a. var vi nede på et specielt lørdagsmarked, hvor vi kørte i en skruklende rutebil derned. Et kæmpeområde, men mest med fødevarer, frugt, og isenkram. Vi fik en pose kokosmælk til Ulla og en pose ananas skiver til Anja. En taxa tilbage til Zocalo, hvor pigerne satte sig for at få en kold drik, medens je3g gik hen for at ringe fra den lille butik, hvor man kan betale med almindelige penge og hvor der er 30% rabat lørdag, dvs. 12p til USA og 18p til Europa. Jeg ringede først til mor, og det gik fint igennem - de havde været til julefrokost hos Hanne i Thisted, hun hørte fint og har tilsyneladende fået et nyt høreapparat. Hun var meget glad for opringningen og alle har det godt. Vi ventede så lidt på Ulla, som var gået hen for at købe stof til gardiner, Derefter gik vi op til Galleriet, hvor fru Cervantes

tog os med ind på restauranten i samme fine renoverede bygning. Vi fik en øl og så kom hendes mand, som havde haft sidste dag inden jul i Oaxaca landbrugsministerium. Vi fik nogle lokale forretter, bl.a. en strimlet ost som i butikkerne er knyttet til en bold, samt nogle andre små lækkerier. Vi smagte så på 5 forskellige sovse, mole, som er den lokale specialitet, og kunne vælge hvilken model vi ville have til kyllingen. Mr. Cervantes er en flink herre, taler ikke engelsk, men vi fik vi fru en talt lidt om forholdene: Oaxaca landbrugsministerium er underlagt og finansieret fra Mexico City, men for 3 år siden er man begyndt på en decentralisering, hvor delstaterne får et beløb og samtidig ansvaret for at løse problemerne. Det er endnu ikke gennemført, da guvernørerne ikke mener de får tilstrækkeligt med penge til at løse opgaverne. Jorden fra de tidligere kæmpe haciendaer og ranchos er siden revolutionen blevet delt ud til folket, max størrelse er 100 ha jord som kan kunstvandes samt 250 ha uden vanding. Dog kan familiemedlemmer hver eje dette areal. Normalt er der 2 afgrøder per år, hvor den ene må kunstvandes medens den anden dyrkes i regntiden. Vi fik is til sidst og skiltes ved 17-tiden, hvor Ulla og jeg gik ind på markedet for at købe lidt til aftenmaden. Hjemme igen var der ingen der havde lyst til at spille kort og jeg blev søvnig ved at se på dem, så jeg faldt i søvn ved 21-tiden.

21. december: Der var herligt varmt vand i dag uden at vi som i går måtte med Israel, lejrpladschef, ned til gaskedlen og tænde op. Vi fik en sidste snak med vore dejlige naboer, især vor ven fra Indiana, som jeg havde lånt nogle bøger af, med detaljerede beskrivelser af ture langs landets øst- og vestkyst. Tyskeren, Günther, fortalte endnu en gang om den familie 2 km nord for Oaxaca, som han havde underholdt i nogle år, herunder betalt et sæt tænder til datteren - har for ca. 15 år siden arbejdet her i Mexico, vistnok som pilot. Vi kørte så ved 10-tiden, var lige omkring Gigante for at handle det sidste ind, i et stort shopping center med Pizza Hut, MacDonald og fine bilforhandlere (Ford og Mercedes). Ude af byen kom vi gennem flere små landsbyer, bl.a. stedet hvor alle de sorte keramik ting bliver lavet, samt landsbyer med væverier. der var dog kun lidt aktivitet, da markederne kun finder sted 1 gang om ugen. Vi stoppede så for natten i en anden by, Miahuatlan, hvor vi af en Georgia-mexicaner fik råd om ikke at parkere i byen, da de fleste gader vil være lukket i morgen på grund af markedet. Pigerne gik en tur, Benthe og Ulla senere på indkøb, og mødte pigerne, som efterfølgende blev inviteret til fødselsdagsfest for borgmesterens 3-årige barn. De kom lidt senere tilbage med 3 unge mænd, som gerne ville invitere dem til dans om aftenen, til levende musik. Efter et glas rom og cola gik de så, og vi andre spillede 3-mands pirat whist. Vi blev søvnige ved 22.30 tiden og belavede os på at gå i seng. Pludselig blev camperen ramt af nogle sten, udenfor kunne vi ikke se noget menneske, og da det skete igen lidt senere kørte vi lidt længere op ad gaden. Den ene af de tre drenge kom forbi og Ulla slæbte ha, af sted for at finde pigerne, da vi ikke kendte adressen på dansestedet. Medens Benthe og jeg ventede kom der en fulderik forbi. Han ville gerne sælge os noget hash eller narkotika, og trods vort pæne nej tak blev han stående og gennemførte en komplet seance få cm udenfor min siderude: Pakke den lille plastpose med hvidt pulver ud, finde et lille sugerør og for næsen af os snude pulveret op gennem røret ind i næsen. Han blev ikke nemmere at snakke med efter det. Kl. ca. 12 kom Ulla og pigerne samt 2 af drengene tilbage, de havde haft en god aften med dans. Vi kørte så op til hovedgaden, hvor vi parkerede ved hospitalet, Benthe spurgte et par fyre, som stod/lå ved indgangen, og de mente det var Ok at holde for natten.

22. december: Vi stod op ved 7.30 tiden til en blå himmel og ca. 14° varme. Det blev dog meget hurtigt varmere, og Ulla og jeg stod lidt i solen ved vejen og nød det fine vejr. Masser af biler læsset med mennesker, grøntsager og andet var på vej ind mod markedet - det er sjovt at se disse ladvogne stoppet med mennesker på ladet samt endnu nogle stykker som hænger på bagsmækken og kofangeren. Det vand vi havde købt i Oaxaca på vor 19 l plasttønde viste sig at være kloreret, så Ulla og Benthe ikke kunne få deres kaffe. Jeg forsøgte i en række butikker langs hovedvejen, men ingen havde vand i store flasker. Vi kørte så op på Pemex, fyldte benzin på og for 5 pesos fik lov at parkere mens vi gik ned på markedet. Det viste sig at være ligesom de andre, større men næsten kun med grøntsager, frugt, isenkram, tøj samt her også en del der havde medbragt under armen en eller flere kalkuner, som de i en speciel gade forsøgte at sælge. Vi købte en plastpose frisk appelsin juice med sugerør, herligt, og gik ret hurtigt tilbage til bilen, Undervejs fik vi fra vandvognen en ny tønde vand. Derefter videre ad den enormt dårlige vej, hullet, bulet og direkte farlige vej med dybe huller. Benthe kørte lidt medens jeg

fotograferede bonde med segl, landhus med køer, hyrde med køer. Jeg kørte videre, vi holdt kaffepause og det viste sig, at den nye flaske vand var endnu mere fyldt med klor og kemikalier, end den tidligere, som jeg havde hældt ud i græsset ved Pemex. Vi var nu igen kommet op i bjergene, og lidt efter kom vi forbi en knægt i et sving, som stod og vaskede en bil med vand fra bjergsiden. Vi holdt og gik hen og smagte på vandet, som var fint, og efter at have tømt alle flasker fik vi fyldt op med kildevand, så der igen kunne laves kaffe til de 2 meget afhængige drikkere. Vejen blev gradvist værre, mange steder var siden af vejen styrtet ned i dalen dybt, dybt nede. Dette var afmærket med et par træpæle banket ned i jorden eller et læs jord foran hullet. Det gik langsomt frem, ved 13 tiden måtte vi holde en frokost pause for at bremserne kunne køle lidt ned, da vejen nu var ekstremt hullet, nogle steder skyllet væk og erstattet af nogle brokker af klipper fra bjerget, og til vor overraskelse måtte vi flere gange køre gennem en flod for at komme videre, idet vejen simpelthen var væk. Samtidig satte bremserne ud, kom lidt efter igen, men satte atter ud efter at vi havde gjort et lille stop da vi strejfedes jordvolden, som var doset fri i én vejbane ved et af de mange jordskred. Tilsyneladende har der været et kraftigt uvejr, måske i forbindelse med tornadoen, som også ramte Acapulco. Vi liste os af sted indtil vi ikke kunne bremse mere, da vejen nu var begyndt at gå stejlt nedad i snævre hårnålesving. Vi fandt ud af, at der dryppede formentlig bremsevæske ned på vejen, hvilket vi lidt senere kunne konstatere var rigtigt, da vi endelig kunne få kølerhjelmene op. Væsken må have udvidet sig så meget i varmen, at den er løbet over og har tabt trykket. Ved vore stop er Ulla hurtigt ude og plukke blomster, fotografere jord (for at lave billeder i jordfarver, hun købte nogle naturfarver i Oaxaca) eller se på de fine græsser, sommerfugle eller træer. Unge koner med børn på armen kommer forbi og får en håndfuld flødekarameller. Efter nogen tid kan vi køre igen, bremsen pumpes til live og vi kører ca. 5 km til en landsby, hvor der er en mekaniker. Hvis vor antagelse i morgen ikke viser sig at holde stik, at det blot skyldes overophedning af bremsevæsken, kan vi altid spørge ham. Vi holder ved købmanden, får lov til at bakke ind på en lille sti mellem butikken med et åbent pissoir ud til vejen og en stor kasse. På den overdækkede terrasse snyder 3-4 mand og drikker øl og vi joiner dem. De bliver straks betaget af Ulla i den lille korte og nedringede kjole, og det bliver til flere øl, invitationer og én af dem giver os sågar en samling pesos mønter fordi han får en dansk krone med hul i. Vi er ovre hos hans familie, som har en restaurant, og kigger ned ad skrånten til floden i bunden, hvor nogle drenge er ved at vaske sig. Lidt uhøfligt, da afløb fra byen siver ned til det klare kildevand fra bjerget. Det lykkes os at komme fri af mændene, Ulla laver mad, Anja er træt og går tidligt i seng, pigerne sidder udenfor ved containeren, hvor der er lidt køligt, 22° i forhold til de over 26° her i vognen nu kl. 21. Samtidig meget trykkende og fugtigt, så det skal nok blive en varm jul når vi kommer helt ned til kysten.

23. december: Niveauet i bremsevæsken var sunket en del, så vi kørte kl. 07.30 videre mod kysten. Det fortsatte med ødelagte veje, landskabet ligner sine steder kulissen til en film om Jordens Undergang: Huse er skyllet væk, store træstammer ligger krøllet sammen ved resterne af broer og træerne i regnskoven er skamferet. Det hele er sket i september i år, og allerede nu er naturen i fuld gang med at genopbygge det, som dens anden afdeling ødelagde, palmerne skyder igen fra de forrevne toppe og der er begyndt at gro græsser og planter på jordskredene. Et spændende om end tragisk sceneri. Vi når langt om længe ned til foden af bjergene, gennem en særdeles rodet by, hvor der er trafikchaos i byens eneste gade, hvor der både afholdes marked på fortov og vej, parkeringsplads for Coca-Cola biler, busser og andre samtidig med at trafikken skal afvikles i to kørselsretninger. Vejen er af normal bredde, så det tager sin tid at komme igennem med nogle mm til den øvrige trafik. Vi fortsætter over vor gamle kending hovedvej 200 ned mod kysten, Port Engel, hvor der i byen ikke er plads til en bil af vor størrelse. Det er i øvrigt en lille flække uden ret meget andet end nogle flotte strande. Vi kunne måske have holdt ved én af byens strande, men det var simpelt hen for indeklemt og luften stod helt stille i den over 30° fugtige varme. Vi fortsatte lidt nordpå langs kysten og kom til stranden Zipolite, hvor vi efter nogen besvær fik os sneget ind på en lille trailer park, med plads til i alt 3 biler. De to øvrige er dels en tysker, som har boet her i 2 år, samt en canadier i en kæmpe camper. Den sædvanlige primitive udrustning, med baderum i en åben murstensbygning med et forhæng for WC (hvor vi selv skal medbringe vand til udskyl) og bad (gennemløb fra en tønde på taget). Der er til gengæld ikke langt til stranden, som vi kan se fra vinduet, vel ca. 25 m til palapaen, hvor Ulla hurtigt fik lejet en hængekøje for natten. Jeg lejede også en, pris 15 pesos, og vi lå så og svedte, selvom der var en let brise gennem

den åbne konstruktion. Jeg kan ikke fiske, da bølgerne er alt for store, og jeg kan ikke komme ud på nogle klipper, som ustandselig bliver overskyllt af de store bølger. Der er en del tysktalende fra Østrig og Tyskland, faktisk de eneste udlændinge her på pladsen. De forekommer alle mere eller mindre skæve af drik og røg. Alle er enige om, at denne strand er eminent for simpelt hen ikke at lave noget som helst. Det var dejligt at sove udenfor, men jeg blev bidt ustandselig af noget kræ, og måtte pakke mig ind i tæppe og med puden over overkroppen. For at den ikke skulle falde af var jeg nødt til at binde en knude mellem de to sider, som heldigvis er meget brede. Ved tankens kraft fik jeg kløen til at holde op.

24. december: Ulla smører sig fortsat ind i alverdens ting og er helt optaget af sine stik, hvilket de naturligvis bare bliver værre af. En amerikaner, Waquim, kører Ulla og Benthe til byen for at de kan handle ind til aftensmaden. Senere tilbyder han at køre os hen på den næste strand, som skulle være mere fredelig og bedre end denne. Det gør vi ved middagstid, og jeg tager fiskestangen med for at gøre endnu et forsøg på at få fisk til aften, da der i byen ikke var noget. Vejen derhen er også delvis skyllet væk, og W fortalte, at han, som har boet 30 år i Mexico, er livredder udsendt som del af et hjælpeprojekt for dels at uddanne mexicanske livreddere, dels for at supervise et lokalt handicap center, hvor de handicappede også lærer livredning. Han har været med til at instruere Baywatch o.l. Under orkanen kunne de handicappede selv redde sig ud af en bygning, hvor vandstanden stod over deres kørestole, selv med vindhastigheder på op til 250 km/timen. Stranden var ganske rigtig fin, om end jeg heller ikke fangede noget der, men der er muligheder. Jeg fiskede både fra standen (i vand til livet) med store bølger og fra klipperne, hvor jeg bl.a. blev overrasket af en kæmpebølge, der i modsætning til de almindelige store som køler fødderne af, væltede over hovedet på mig - Benthe sagde hun fik et billede af situationen. Der var en del fiskerbåde på stranden, i en af dem var de ved at rengøre nogle flotte fisk, og vi fik et kg fileter til forretten, 20 pesos, så vi slipper fra de adviserede tun. Vi tog bussen tilbage, 2 pesos/person, meget skruklende som vi nødigt ville køre turen til Oaxaca i, selvom den formentlig var i lige så god stand som mange af dem vi ellers så. Vi kunne tydeligt mærke kardan akselen under bunden, når vejen slog buler, hvilket var ofte. Tilbage havde pigerne og Ulla pyntet oversejlet med julehjerter og bananblade, balloner fra naboen og madlavningen var i fuld gang. Det var herligt at få et brusebad bag forhænget, koldt men forfriskende. Solen er ganske vist ikke meget fremme i dag, men det er alligevel varmt. W. kommer tilbage og fortæller interessante teorier om Mexico og naturkræfterne, hvorfor er der pyramider her, når de nordamerikanske indianere overhovedet ikke har efterladt noget i den stil? Hvor er Mayaerne blevet af, hvor har Ægypterne lært at bygge pyramider, som endog korresponderer med dem i Peru og muligvis Mexico? Han har tidligere undervist i meditation og har lovet at give os nogle tips senere, når vi flytter hen på den anden strand. Ulla har nu færdiggjort forberedelserne og er gået ned for at bade. Vi fik et kæmpe måltid med forret, dampede fiskefileter med dressing, T-bone steak grillet på trækul med stegte kartofler og salat, samt ananas og vindruer til dessert. Så var vi også mætte og jeg lagde mig på sofaen kl. godt 20 og faldt i søvn. Undervejs havde vi åbnet de få julegaver, sokker fra mor til Benthe og jeg, undertøj til pigerne og chokolade fra Letland. Der var meget varmt om natten og Ulla sov igen i hængekøje.

25. december: Vi ryddede op og kørte derefter videre ca. 5 km til den anden strand i San Augustonillo, hvor vi fik os skrumlet ind. De fleste andre er unge mennesker fra Quebec, meget tynde, så Benthe mener de er narkomaner. Her er dejligt fredeligt, en palapa med hængekøjer, stole og borde, samt en meget lang strand med en del andre palapaer og restauranter - de fleste helt nybyggede og en del i mursten efter ødelæggelserne i september. Pris 15 pesos/nat for hele familien. Jeg går ned for at fiske, står i vand til livet, en enkelt gang ser det ud som om en fisk forfølger min spinder, men ellers intet. Jeg forsøger på klippen, men stadig uden held. Den gode mand her på pladsen siger at ved 16 tiden er der godt, så da vi har spillet noget kort forsøger jeg igen. Der er nu nogle andre på klippen, og jeg ser at de fisker med rejer på almindelige kroge. Jeg iler tilbage til pladsen og camping hosten giver mig en håndfuld rejer og en fin rå fiskefilet. Tilbage bider fiskene nu konstant, de er ikke store og man skal rykke i snøren for at pilke dem, når de er i gang med at æde agnen. Jeg fangede ca. 8, heraf nogle flotte nærmest gulfisk lignende i mange farver, nogle pilkede jeg i maven eller i hovedet. Jeg rensede dem og stegte dem til aften, hvor jeg spiste de største. Pigerne og Ulla ville også smage, men de gik en tur

og kom først tilbage flere timer senere. Om natten var der meget varmt og lummert, der kom også en større byge.

26. december: Her på stedet er der ikke meget at lave, spille kort, læse lidt og om eftermiddagen fiskede jeg igen. Fangede ca. 10 fine fisk, især to var meget flotte i farverne. Benthe lavede ris i karry og jeg spiste de 5 fisk, som jeg ikke havde smidt ud (for små eller til mågerne). Gaver en fodboldårbog fra min mor og en æske chokolade fra Letland, som jeg delte ud til pladsen, da varmen nok ikke er befordrende for fyldte chokolader. Min fiskemakker fra klippen, Raul, er mekaniker, gav mig i dag sardiner som madding og en frisk østers - den var herlig. Han arbejder på San Pedre gasolinera og foreslog at vi kom forbi med bilen til bremse eftersyn.

27. december: Vi tog om formiddagen på udflugt til Puerto Escondido, ca. 60 km nord for denne strand. Først gik vi 1 km til Mazunte, hvor vi ventede nogen tid på en bus. Der kom en colectivo, en Toyota pickup, hvor vi kravlede ind bagi og satte os på de hårde træsæder med et par stænger vinkeljern som ryglæn. Efter et kvarters kørsel kom til vor gamle ven hovedvej 200, hvor vi steg af for at komme med en bus nordpå. Den kom ret hurtigt, en gammel skrummelkasse, hvor vi fik nogle klemte ståpladser. Der var fuldt drøn på kassettespilleren, og det var ganske interessant at følge konduktørens faren og gebærder. En times kørsel og vi var fremme. Først fik vi en lækende kokosnød og gik derefter ned i byen, vekslede penge i en ATM maskine og videre ned på gågaden, som trods en spærrende lænke dog var fyldt med biler. Her var masser af turistbutikker og restauranter, ikke prangende steder og ganske hyggeligt, men utroligt varmt i den vindstille gryde. Restauranterne til den ene side havde fine terrasser ned mod stranden. Ulla købte efter megen handlen en flot hængekøje, familie størrelse og i silke, til Pesos 380. Vi nøjedes med et askebæger til Bjarne, en hat til Benthe og en læderpung til et bælte. Til frokost havde vi alle lyst til at få en pizza, som vi spiste på den italienske restaurants terrasse med udsigt over den livlige strand med badende og sælgere. Derefter købte Benthe og jeg ind oppe i den lokale del af byen, mens pigerne og Ulla kølede sig af med en stor cola ved vejen. Retur fik vi siddeplads og kunne bedre se det spændende landskab med køer, geder, bananplantager, folks af- og påstigen med store sække, kalkuner o.l. Vi blev læsset af ved sidevejen kl. 18 og efter nogen venten tog vi en taxa til 30 pesos, bussen havde kostet henholdsvis 2 for colectivo og 7 for den lange tur. Vi nåede således lige hjem inden lyset blev slukket ved solnedgang kl ca. 18.30. Om aftenen kom Michelangelo og et par andre lokale mexicanere og ville spille på bongotromme. De lavede et bål noget nede ad stranden, og vi var dernede - jeg for en kort bemærkning inden jeg blev søvnig, de andre blev der længere, pigerne hele natten.

28. december: Jeg begyndte at skrive på det næste månedsbrev nr. 7. Det var som sædvanligt varmt med ca. 35°, luftede lidt og vi lavede ellers ikke meget.

29. december: Skrev månedsbrev færdigt, fiskede lidt ved aftenstide, dvs. kl. 17-18 uden dog at fange noget særligt. I nat har det regnet kraftigt, Ulla kom ind i camperen midt om natten, og samtidig er vinden vendt, så den nu kommer fra syd, mod før fra nord. Dette har åbenbart indflydelse på fiskene, i hvert fald er strømmen ved klipperne vendt, så bl.a. min snøre ofte sidder fast i stenen i bunden. Om aftenen var pigerne sammen med bongofyrene til diskotek i Zapolite, og de skulle sove i hængekøjer der om natten.

30. december: Pigerne kom hjem allerede kl. 7.30, havde vist ikke sovet meget og døsede i de lokale hængekøjer. Imens tog Benthe og jeg ind til Puerto Angel for at handle lidt ind til nytårsaften, der er ikke meget udbud, men vi fik da lidt hakket kød, grøntsager, yougurt til Ulla, som i nogle dage har haft dårlig mave, en slags champagne. Vi kørte frem og tilbage med bussen til 3 pesos og var hjemme ved middagstid. Vi fik nogle flade boller, som vi havde købt 20 af, med skinke og grøntsager. Om eftermiddagen spillede vi kort, jeg fiskede lidt, og om aftenen støttede vi KATY ved at spise her på pladsen, Camilla og jeg fik rejesuppe, Benthe og Anja pommes frites og Ulla nøjedes med rom og cola.

31. december: Jeg stod op kl. 6, da jeg havde forstået at Javier ville med ud at fiske kl. 6. Han kom dog ikke, så jeg fotograferede solopgangen, løb en tur langs stranden, så en del lokale med de runde net,

som de fisker sardiner med (madding til fiskeri fra bådene). Ellers en rolig dag, hvor jeg tog fat på den engelske bog med hovedbrud. Om aftenen er Ulla opsat på at lave noget fest. Vi spiser kogte kartofler med sammenkogt oksekødsret. De har købt nogle flasker rom, som det i løbet af aftenen lykkedes at tømme, bl.a. med hjælp af nogle tyskere, som er kommet med charter fra Düsseldorf til Cancun og derefter med bus herover. Kl. 24 skålede vi i en usædvanlig modbydelig mexicansk mouserende vin, og medens Benthe og Ulla gik længere ned ad stranden, gik jeg i seng.

1. januar 1998: En meget rolig dag, hvor alle kom noget senere op og ikke lavede meget liv. Vi spillede lidt kort under palapaen og gik en tur op ad vejen for at komme til en hytte, hvor de solgte hængekøjer. Det var dog ikke synderligt interessant - vi er efterhånden blevet klar over specialerne, tæt vævning, god størrelse, materiale. Derefter badede vi for en gangs skyld i det friske og lune vand.

2. januar: Ulla er træt af at være her, formentlig bl.a. fordi hun har dårlig mave og det ene toilet i sagens natur er ofte optaget, især her de sidste dage, hvor der har været mange mennesker på pladsen. Hun indrømmer også, at hun ikke er født til camping livet og sætter stor pris på luksus og gode faciliteter. Da vi også skulle have gas, kørte vi sydpå til Huatelo - en række dejlige strande, hvor der er en meget betydelig turist udvikling i gang med masser af hoteller, resorts og Clubs. Alene vejen derned tyder dårligt: fin asfalt, todelt med palmer, blomster og velholdte planer og i byen inden stranden typiske turistpriser. De havde den frækhed at sige, at øl nu koster 10 pesos (de store på ca. 1 l), da der er steget per 1. januar. Andre steder har vi givet mellem 5,50 (Wal-Mart) og 7 -8 i almindelige butikker. Også filmfremkaldelse er dyrt, vi har tidligere betalt 1 pesos per foto, her ville de have 2 så jeg gik igen. Vi fik dog gas på uden problemer. Mens pigerne er nede for at spise en grill kylling kører jeg ud til et par af strandene, som dels er fyldt med hoteller og dels lukket for store biler - mindre kan mod at betale 10 pesos få lov at komme ind for dagen, intet ophold om natten. Ulla er helt væk i de flotte hoteller, synes hun, og skal af og fotografere. Vi kører så ind på en offentlig strand, hvor vejen pludselig bliver den sædvanlige ujævne sand sti. Vi parkerer og går ned til stranden. En del mennesker er ved at lave fasciner med sten til at stabilisere kanten til en golfbane ved et resort, som ligger lige ned til stranden - ja, så tæt, at man dårligt kan sidde på stranden uden at få våde fødder, når vandet skvulper op. Stranden er ret lang og der er adskillige hoteller med adgang, og masser af gringos. Vi sætter os lidt i sandet medens Ulla løber rundt og kigger på arkitektur - alt hvad hun ser kan bruges som ideer til hendes badeværelse. Hun skal jo på kunstskele når hun kommer hjem og snakker om at ville lave indretnings dekoration. Vi går så tilbage til bilen, får lov at holde der for natten, og tager en flaske rom med hen til udskænkningen, hvor de ikke har øl og kun een cola. Der kommer dog flere efter et stykke tid. Vi deler en vandmelon med personalet og får en rolig nat. Ulla går op på nabo resortet og kommer først tilbage ved 3-tiden. Hun har nydt at være et kort øjeblik tilbage i værtshus miljøet, at sidde på terrassen og få drinks og smøger og gå på toilet med sæde, vandskyld og håndvask.

3. januar: Vi får Ulla overbevist om, at dette sted ikke er velegnet for folk i en camper og kører så tilbage mod Port Escondido - hun vil ikke tilbage til Javiers hønsegård. Undervejs stopper vi for 1 time i Pochutla, hvor vi går på marked, på torvet er der session under åben himmel med soldaterne i kø langs et blåt hus midt på torvet. et simpelt kulturhus er ved siden af. Benthe og jeg går alene, som sædvanlig, og Ulla og piger stryger rundt og kigger på tøj og andre underlige ting. Videre mod P.E., som vi når ved 14-tiden. Vi går så i det nydelige supermarked, hvor øl igen koster godt 7 pesos inkl. flasker. Så kører vi ud på P.E. trailer park, som også er hærget af Paulina, som bl.a. har ødelagt el- og vandforsyning. Til gengæld skal vi kun betale 20 pesos per nat. Der er en fin lille strand dybt nede ad en skrænt. Jeg har stadig noget ondt i benet af en fibersprængning, så det er slemt at komme op igen. Dernede får jeg en kokosnød, og Ulla, Camilla og jeg bader i det dejlige vand. Det bliver dybt straks ved kanten, som går meget stejlt ned. Der er klipper langs vigen, som har roligt vand, og jeg skal på udkig efter fiskepladser. Vi stiller myggeteltet op og undgår ret meget gene af myg. Camilla går til disco på nabogrunden, hvor vi til kl. 5 om morgenen kan følge musikken. Hun kommer tilbage kl.1. Anja er ikke med, hun er i det hele taget blevet særdeles inaktiv, lad og sidder næsten hele tiden i bilen. Muligvis er hun flov ved at vise sig, da hun syntes at hun er for tyk. Til aften laver vi selv mad, det er nu noget siden at Ulla har været i gang, selv om hun havde planer om at lave mad hver dag, mod så

ikke at betale til benzinen. ellers insisterer hun på at betale 1/5 af husholdningsudgifterne (de 2 første uger 300 og 230 pesos).

4. januar: Pigerne går om morgenen ind til byen for at vaske tøj, medens jeg går på jagt efter fiskeplads. Undervejs bliver jeg dog involveret i en lang snak med nogle tyskfødte canadiere, som vi også havde mødt i Oaxaca, og som nu lever mobilt. Her kører de i en VW bus, men de har en greyhound bus stående i Texas, som de pga. vejene ikke kan køre i her i Mexico. Jeg er der kl. 12.30 og går tilbage og laver frokost: Stegte løg, hvidløg, ingefær med spejlæg og en dåse sardiner. Om eftermiddagen finder jeg en fin lille strand, som jeg kravler ned på, men det er vanskeligt at fiske fra stranden, da bølgerne strinter noget. Jeg ligger mig i stedet i sandet og tørrer det våde tøj. Bagerst på stranden er der nogle huler ind under klipperne, som en Robinson Crusoe ø. Senere taler jeg med en anden nabo, Gert fra Colombia, tyskfødt far, bor nu i Mexico City, hvor han og konen har en privat skole for bedre stillede forældres børn. Han er besat af dybhavs fiskning og har i dag fanget en haj. Han har en speciel stålplade, som får blinken til at søge ned i vandet, og fik altså for første gang i hans lokale skippers erfaring en haj på krogen, som var svær at slå ihjel. Tidligere var han ansat ved UN organisationer, bl.a. FAO og har rejst en del - og formentlig derigennem tjent til at etablere en skole med en del jord, bygninger, planlagt udvidelse til 1000 studenter inkl. kollegier osv. Pigerne gik igen til diskotek, det er lykkedes Camilla efter mange overtalelser at få Anja med.

5. januar: Gert havde lovet at beholde nogle af de "små" fisk, som de ellers smider ud, og tage med hjem til mig. I mellemtiden var jeg selv på fisketur sammen med vore andre naboer, et fransk par, Andre og Birgitte, med to herlige børn, Pierre og Anna. Han har arbejdet en del i de oversøiske franske kolonier, senest Madagaskar, hvor han er mekaniker for fiskeflåden. Han fik vor udendørs lampe til at fungere, efter en større rensning af ledninger og kontakter. Han taler næsten ikke engelsk, men de har lige været på et 2 ugers sprogkursus i det nordlige Mexico, da de også er på 1 års rejse, men helt ned til Chile og Ildlandet. Jeg har derfor fundet nogle franske gloser frem, og da han er vant til at kommunikere med hele kroppen, så går det fint. Vi fiskede fra samme strand, som i går, men bølgerne er fortsat for høje og vi fangede intet. Andre ville ikke have Pierre på 9 år med ud på klipperne, hvorfra nogle mexicanere fiskede med madding, ligesom jeg gjorde i San Augustinillo.

6.-13. januar: Vi forbliver på samme plads, da Ulla og pigerne er meget tilfredse med, at de lige kan stikke ind i byen, på diskotek eller bar, høre højt musik og møde andre mennesker. Selve pladsen er ikke spændende, faciliteterne ødelagt af Pauline, men der er da toilet og bad - og stranden er herlig. Lille og hyggelig uden adgang fra vejen: Man skal ned ad en ret stejl sti, som får Ulla til at stønne, især efter opstigning. Nogle kommer med launches, motorbåde, fra de andre strande, heriblandt Ben McCoy fra New York, som er her på 1 uges ferie. Han er 34 år, sort og et stort brød, men helt utrolig rar, intelligent, velopdragen og vidende. Han er tegner og illustrerer p.t. børnebøger, har også arbejdet med karikatur tegning. Vi delte første dag to tallerkener østers med ham, og underholdt os siden mange gange, herunder også i camperen. Jeg sender bud efter børnebiblen, som han er interesseret i, med sine mange flotte illustrationer, og som vi kan udveksle når vi kommer til New York. Ulla går ofte i byen, nogle gange med pigerne, andre alene, hvor hun ofte kommer sent hjem. Hun har tilsyneladende et stort behov for bar livet, drikker ganske meget, ryger endnu mere, og finder nok os meget kedelige, da vi jo aldrig går i byen på den måde. Især de sidste dage havde hun tydeligvis noget at indhente, så hun fik flest mulige oplevelser med hjem, og sidste nat kom hun hjem kl. 06.30. Hun var et par aftener sammen med Wakim (livredderen fra USA), som fortsat overrasker med nye sider, bl.a. har han en lejlighed her fyldt med indfødte masker, som han bl.a. har været i stand til at erhverve fordi han fra sit 8. år har boet ved en mexicansk indianer familie. Nu sælger han nogle af maskerne til venner i USA og Ulla brugte 17 billeder på at fotografere dem. Pigerne er meget sammen med Ulla, som gerne tager dem med rundt. Det er fint, da de hermed er blevet noget mere aktive, end den sædvanlige hængen i bilen. Især

Camilla er blevet ret aktiv og udviser en del selvstændighed, medens Anja, som jo i en periode dominerede Camilla med sin større intelligens og forståelse, ind i mellem er ret tilbagetrukket. I perioder, og det hænger nok sammen med, at hun ikke vil vise sig i badetøj med de runde lår, som hun

under disko besøg camouflerer med sine tykke og klodsede hiphop bukser. Camilla klæder sig let og kort, næsten som Ulla, der fortsat prøver at se ud som en 20-årig tøs. Selv har jeg læst næsten hele Mærk Verden, en meget interessant bog, som jeg har haft lejlighed til at diskutere og citere, bl.a. med Ulla og Ben. Ulla læser også i den, så snart jeg ikke lige bruger den. Benthe er begyndt at gå lidt til stranden efter at hun har fundet en sort top. Jeg er også på stranden ind i mellem, men det er lidt kedeligt bare at sidde der under palapaen. Der er 5-6 forskellige ejere, og man kan sidde i stolene uden betaling, men køber normalt en kokosnød eller andet. Ulla har haft problemer med maven i næsten 2 uger, køber alverdens medicin, men først for et par dage siden fandt hun noget, som hjalp. Hun kan ikke overholde den diæt, jeg foreslog, med yougurt og saltkiks, har ikke selvdisciplin. Det ses også tydeligt med hendes hysteri over insektstik. Hun har en større samling af cremer og olier, som hun konstant smører sig ind i ved blot det mindste. En aften vi skulle i byen og spise, kom franskmændene over, så vi sendte Ulla og pigerne alene. Vi spiste så sammen med dem, sammenkogt ris, og dagen efter fik jeg tynd mave (formentlig uden sammenhæng med maden, snarer at jeg havde slugt lidt havvand under badning). Jeg forsøgte den første dag med almindelige kiks uden resultat, næste dag saltkiks med danablue til morgen og middag, ikke godt, om eftermiddagen og næste formiddag kun saltkiks og yougurt, og så var der prop. Benthe og jeg spiste fisk og østers på stranden. Ind i mellem brugte vi også et par dage på at lave scrapbog, foreløbig med billeder uden tekst. Indkøb sker normalt i et ret moderne supermarked, hvor de har frisk brød - og danablue. Øl koster 8 pesos for 1 l, inkl. flasken som de ikke vil have retur. Prisforhøjelsen på 25%, som de fortalte om i Huatelco er i hvert fald ikke slået igennem her. Brød koster 0,50 p/stk, bananer 2-4 p/kg, skinke 40-80 p/kg, 1 l yougurt med frugt ca. 15 p. Den lokale baker har dog fantastiske grovboller til 1,5 p/stk, som vi spiser med stor nydelse dagen igennem. Vanddunken koster 5,5-7 p at udskifte med 19 l rensat vand - det værste er når vi en gang i mellem selv skal slæbe den ned til bilen, selv nogle få hundrede meter er varmt her. Temperaturen ligger på ca. 35° om dagen og lige under 20° om natten, hvilket føles køligt og behageligt. Vi udvekslede adresser med Andre og familien samt et engelsk par, Terry og Diana, som trak sig tilbage som 50 årig efter at have solgt sine foto kædebutikker. De har hus i Florida, Coco Beach, i Spanien, ved Leeds samt en camper i Florida og Spanien, og adskillige motorcykler. Samtidig er de typen, som camperer ved Wal-Mart, når muligt, en særdeles glad og interessant type, som åbenbart benytter enhver lejlighed til skøre oplevelser. Med gråt skæg på sin motorcykel ligner han en tidligere hippie, men hans baggrund er som hårdtarbejdende forretningsmand, som selv har opbygget sin formue. Vi taler desuden dagligt med nogle tysk-canadiere, som vi første gang mødte i Oaxaca, og som har været her lige så længe som os. Benthe kalder dem Gerda og Harry, da de snakker og især Günther opfører sig lidt som Harry, er tålmodig, lader konen snakke og siger ja, ja. Den 13. ville vi have inviteret alle ud at spise, men Ulla havde en aftale med Wakim, så vi gik selv ud med pigerne, spiste hos Hermans Best, hvor alt koster 25p. Vi fik tuna steak med ris, bønner, salat, tortillas, og det var udmærket.

14. januar: Vi havde fået tid hos en lokal snedker, hvor vi fra morgenstunden kørte bilen hen. Ulla og pigerne gik ned i byen for at gøre de sidste indkøb, og vi fik så udskiftet en plade i badeværelset samt et par stykker i garderoben og hjørnet ved den forreste stol i stuen. Det var hårdt arbejde i den bagende varme uden vind. Pigerne kom tilbage ved 12.30 tiden, og lidt senere tog vi afsked med Ulla, som kørte til lufthavnen for at påbegynde sin rejse tilbage til DK. (Ifølge Gerda og Harry, som hører SW radio, er der 8-18° varme i Tyskland, så det er ikke en normal vinter, Ulla vender hjem til). Tilbage på pladsen arbejdede vi lidt videre, især Benthe kunne slet ikke holde op. Vi betalte i alt 280p for materialer og arbejds løn til den gut, som det meste af dagen hjalp os - det må siges at være rimeligt. Vi fik taget afsked med Ulla, hun har en del breve med hjem for mig til familie og andre (Mogens, hvis mor er død, Abdul, som sidste sommer fik kræft, banken, revisoren).

15. januar: Tilbage til snedkeren, hvor vi selv kunne gå og rode med det, men med adgang til hans rester og plader, samt også hans butik med beslag, skruer og andet godt. Vi har nu fået det meste af garderoben udskiftet, væg og lidt buet loft i badeværelse, et lille stykke loft ved døren, samt nye plader under vinduet på pigernes værelse.

16. januar: Vi holdt så en fridag, hvor pigerne gjorde rent i bilen. Om eftermiddagen var jeg på den lille

strand, når man går til højre nedad skrænten, hvor jeg nu er begyndt på Sofies Verden. Stranden er kun ca. 20 m bred mellem klipperne, og der var kun to andre end mig. Jeg lavede et ryglæn i sandet i skygge under et træ og kunne betragte de små eremitkrebs, som i forskellige tomme snegleskaller krabbede rundt, op ad min bakke mens sandet skred under dem, men snedige nok til at fortsætte på bakkeryggen og videre frem. Lidt senere kom 2 harpunfiskere ind, de svømmer rundt med et oppustet bildæk, her så lille at det kunne være til et trillebørshjul, med et net hængende indeni, hvor de smider fangsten ned. Jeg købte en pæn stor fisk til 10 p, som vi fik til aftensmad (Camilla og jeg).

17. januar: Vi gjorde fra morgenstunden klar til at køre videre, pakkede myggeteltet, som vi har brugt nogle gange, det er dog ikke så anvendeligt, da det er om aftenen myggene bider, men vi har ikke rigtig noget lys eller bord, og stolene er for ukomfortable at sidde og læse i. Vi sagde farvel til vore gode naboer under hele opholdet, Gerda og Harry, som er heltidscampere sidst i 50erne, til den effektive tyske families store fortrydelse. Efter de sidste indkøb i det udmærkede supermarked i byen kørte vi så videre mod øst tilbage til San Augustinillo, hvor vi blev hilst velkommen hos Javier og hans familie, vi havde et fremkaldt billede af datteren Katy med, jeg tog derfor et nyt af hende og drengen til vor scrapbog. Det var herligt at kunne sidde i skygge på stranden, høre havets brølen og nyde den lette brise. Da vi ved 13-tiden så mågerne og pelikanernes kraftige aktivitet med at jage fisk, gik jeg ud på klippen og forsøgte. Der var ikke mere at fange med blink, men jeg havde taget to små frosne fisk med fra sidste gang, som jeg sammen med en masse unger fik skåret til madding. Et par knægte lånte line og kroge til selv at fiske. Vi fangede de sædvanlige små fisk i forskellige farver. Pludselig så jeg nogle delfiner tæt ved kysten, de hoppede helt op af vandet og jagtede de store fisk, som normalt jagter sardinerne. De var så tæt, at jeg næsten kunne have kastet linen ud til dem. Tilbage under palapaen er det afslappende at kigge på bølgerne, netop når de runder og er helt tynde i toppen, inden de tipper over i skum, kan man se gennem vandet og ofte få øje på en fiskestime i selve bølgen. Jeg kan også følge pelikanerne, som elegant flyver langs med bølgerne for at få opdrift, længere oppe fra har de fin overblik over fiskenes bevægelser i bølgerne, og som et lyn slår de ned, ofte helt inde ved vandkanten i den inderste brænding. Næsten altid ser man dem sætte sig til rette på vandet, hvorefter der kommer en stor synkebevægelse, man ser her tydeligt hele fisken glide ned gennem den langer hals. Om aftenen sad vi under palapaen og spillede kort, dog minus Anja, som gerne vil sidde alene i bilen, herligt i stedet for som sædvanligt at sidde i den lumre, hede bil. Der var ikke særligt med myg, så først kl. 22 gik jeg i seng. Benthe blev ude og gik hen til et bål langs stranden.

18. januar: En dejlig nat uden moskitoer, som de seneste nætter havde plaget os voldsomt ved at være inde i bilen. Vi måtte så have lagenet helt op over hovedet, og alligevel kom de zzzummende omkring øre og næse. Lagenet er delvis kunststof, så det er som at ligge i en plastpose i den i forvejen fugtige og kvalme varme, det er ofte 27° når vi går i seng. Friske sad vi under palapaen, læste, spillede kort, spillede hesteko med vor gamle ven, Pierre fra Canada, altmuligmanden, også hashryger, ex-narkoman, ex-fængslet (hvor han lærte sit gode spil for hesteko. Om eftermiddagen spillede vi hjerter med den nye nabo, Charles fra New Zealand. Sidst på dagen gik Pierre og jeg ned til den anden ende af stranden, vi klipperne til den næste strand (vi blev dog noget våde, jeg tabte den ene sko) og ud på nogle andre klipper for at fiske. Der var en del mexicanere, som også fisker der, de fangede nogle stykker, medens jeg ikke rigtig havde held i dag. Heller ikke da mågerne kom og slog ned på fiskestimerne, desværre mistede jeg mit sardinas blink i går, og forsøger med et finsk ørredblink. Om aftenen spillede jeg kort med Anja, medens Benthe gik rundt og snakkede med de andre. Jeg tog også nogle fotos, bl.a. af surfere og Javiers børn.

19. januar: Igen en afslappende dag ved stranden, læse lidt i Sofies Verden, som er en lidt tynd udgave af Mærk Verden, ligge i hængekøje. I går kom Wakim forbi på vej tilbage fra Puerto Escondido, takkede for introduktionen til Ulla og inviterede os til sushi med frisk tuna i dag. Vi tog med en colectivo til kl. 18, fandt hans hus lidt oppe ad en bakkeskråning, samme sti derop, som til de øvrige, dvs. ujævn, snoet, smal. I huset lå han og sov på en snavset madras på terrassen. Vi blev installeret i diverse hængekøjer, men det er ikke de store former der præger besøget. Han gik lidt rundt, flyttede hængekøjer, hentede glas og en pakke juice, lidt senere kom en flaske mexicansk lun hvidvin.

Efterhånden kom forklaringen, at han hele dagen havde været travlt optaget af at finde hans vens bilnøgler og derfor ikke havde fundet noget tun. Vi gik så ned på en lokal beværtning, den første var diskotek, men med køkken og mange gryder, men Wakim mente, at da ingen af den var i gang, trods den ammende kones forsikringer om lynhurtigt at kunne trylle alle verdens lækkerier frem, så måtte vi hellere finde et andet sted, da vi ellers kunne komme til at vente meget længe. Nabokonen stod og stegte oksekød på sin omvendte wok, og vi fik så tacos med oksekød og pollo(kylling), 3-4 stk hver á 2 pesos. Der kom yderligere et par amerikanske venner, den ene Bob, havde med sin familie for 3 år siden gået, ja gået, ned til Guatemala, hvor han et par år har arbejdet som mecanico på lokale vilkår. Det samme her, hvor han tjener 50 p om dagen. Han er en meget ydmyg mand, stolt og traditionel, passer sine børn, som konen ikke kan klare, arbejder nu her i området, og vil måske søge opholdstilladelse og starte for sig selv. En spændende beretning om en amerikaner, som for en gangs skyld tager mod syd for at leve på deres betingelser. Han fandt det efterhånden for vanskeligt i USA med store krav om udstyr for at kunne arbejde med amerikanske biler, han har selv været chauffør, kørt over hele landet, en del af tiden med sin kone og børn. En helt anden historie end Pierre fra Quebec, som får socialstøtte fremsendt her til stranden, CA\$500 per måned. Han betaler så P900/måned for sin hytte, som han deler med den hjernetomme tyske ilddanser.

20. januar: Vi gør fra morgenstunden klar til at fortsætte turen, og kommer af sted kl. 9, Først til Huatelco for at få gas, veksle penge i ATM og købe lidt ind. Vi fortsætter ad den nu helt utrolig dårlige vej, dybe huller i næsten hele vejens bredde, så man ikke kan komme udenom, meget af tiden i gang hastighed. Der gik mere end 200 km på denne måde, så vi var først i Salina Cruz ved 16-tiden. Vi fik lov at parkere på en Pemex station, og kørte så forbi en lokal A/C butik for at få et tilbud på at reparere bilens A/C. Han kunne imidlertid ikke finde studsene til at måle tryk, så efter en times tid gav vi op og kørte tilbage. Vi gik så op i byen, spiste en gril kylling med tilbehør på en mexicansk kæderestaurant, Pollo Bravo. Videre mod torvet, masser af mennesker, børnene morede sig med optrukne småbiler, som de kørte rundt på, omgivet af sælgere med balloner, bevæge-dyr, is og alskens andet. Vi gik kort forbi markedet, som var ved at lukke, i denne lokale by er priserne anderledes, f.eks. cassette bånd til 7 p, hvor de koster fra 10-20 i Puerto-Escondido, og som vi købte nogle stykker af. Pigerne havde set, at der gik amerikanske film i biografen, så vi gik ind kl. 21.10 og så filmen fra Bosnien om forsøg på at smugle en atombombe fra Rusland og sprænge den i New York. Lidt fantasifuld.

21. januar: Efter en rolig nat uden moskitoer (som der ellers var nok af ved aftenstide, men som vi havde undgået at få ind i bilen), kørte vi ned til Ford for at få dem til at se på A/C. Det tog den næsten en time at checke bilen ind, to politibetjente/vagte lave inventory ved hver bil, som kommer ind til service, for skrammer, indhold etc., så ejeren ikke kan komme med krav bagefter. Vi havde jo masser af skrammel, alt fra Benthies solbriller til min hat skulle fjernes og pakkes væk. Da vi så var klar kom værkføreren og sagde, at de alligevel ikke kunne lave arbejdet, men at en mand ville vise os ned i byen til en anden, som skulle være specialist på området. Den første lykkedes ikke, tilsyneladende var der ingen specialist hjemme, videre lige forbi vor ven fra i aftes, til et andet lille hul i muren, en knægt i lasede halvlange cowboybukser, lidt værktøj på væggen. Men han gik frisk i gang med opgaven og fandt ret hurtigt den nødvendige snøvs. Han arbejder nu med sit antikke udstyr, en kompressor, som står og larmer og hopper ved siden af mig, ikke fastgjort i gulvet, nu kører en pumpe, med strøm fra en forlængerledning med en lampe, kileremstræk, knægten har en meget kulørt lue og har nu fået hjælp af mester. I baggrunden drøner en radio med mexicansk musik, pigerne som sædvanlig inde i bilens kvælende varme, Anja fik et lokalt popblad i går og det kan de få megen tid til at gå med. Selv avisen har de studeret og bl.a. fundet et billede af Niels Helveg, som åbenbart er i Mexico for tiden. Naboen polstrer møbler og vi fik tilbud på at lave sædeovertræk. Desværre havde han ingen stoffer, som kan bruges, men nu kender vi da prisen, ca. 50 p per m af stof og ca. 120 p for syarbejdet.

Kære mor.

Lige nu sidder jeg her i skyggen og benytter lejligheden til at skrive lidt på computeren. Vi er nemlig ved at få lavet noget ved bilen, nemlig aircondition. Det er det system, som giver kold luft, og som ret kort tid efter at vi havde købt bilen holdt op med at virke. Det viser sig, at der bare var nogle små gummiringe til pakninger, som var udtørret, men det har været en større opgave at nå så vidt.

I går kørte vi fra den herlige strand, for at komme op i bjergene og videre til den caribiske kyst. Den sidste større by her ved kysten er Salina Cruz, og vi kørte så ind til en lille butik i samme bygning som købmanden, hvor vi købte æg. Alle disse butikker er som huller i muren, du husker nok fra Beirut, men de kan være gode nok alligevel. Den gode mand kiggede og skruede og kravlede rundt, men måtte til sidst indrømme, at han ikke kunne finde ud af hvor han skulle undersøge utætheden.

Vi parkerede så ved en benzinstation, da der ingen campingpladser er her i byen. Vi kunne ikke lave mad der, da pigerne mente, at manden havde sagt, at der ikke måtte tændes ild på grund af brandfare. Det var selvfølgelig bare for at blive inviteret ud at spise, så vi gik hen på en kyllingerestaurant og fik en grillkylling med tilbehør - og vi kunne næsten ikke spise op. Så havde de også set, mens vi kørte rundt i byen, at der er en biograf, og de fandt ud af, at det var en amerikansk film, som de gerne ville se. Indtil den startede gik vi så igen rundt, og det var en meget livlig by. På torvet legede børnene med gynger og den slags, én udlejede små biler, som kunne trækkes op så børnene kunne køre lidt rundt på fliserne, og der var selvfølgelig masser af gadesælgere med is, balloner, slik, og alskens andet stads - lidt som jeg husker det når der var høstfest for 40 år siden i Bjerringbro.. Vi var henne for at se og høre på musikbånd, og da dette er en by, hvor der ikke kommer turister, var priserne helt anderledes. Vi skulle kun give 6 pesos for et cassetbånd, og har bl.a. købt et til Thomas med mexicansk musik.

21. januar: Nå, men så her til morgen kørte vi ud til Ford, som jo burde være i stand til at reparere deres egen bil. Inden man kunne komme ind på værkstedet skulle alt gennemgås og registreres, så vi ikke bagefter kunne komme og sige at der mangler noget eller at de har lavet en ridse. Der er ansat to politifolk til sammen med værkstedets egne folk at lave alt dette, og det varede næsten 1 time. Det betød, at vi måtte rydde alt væk, lige fra Benthes solbriller til min hat, lukke det hele ind i skabene, og så var vognen parat. Men så kom værkføreren pludselig og oplyste, at de alligevel ikke kunne lave dette arbejde.

De sendte så en vogn med os for at finde et andet værksted i byen. Det første sted kunne de heller ikke lave det, men ved det næste hul i muren var de mere friske. En ung knægt i lasede cowboy bukser og med en kalot i mange farver gik straks i gang med at skrue noget af i motorrummet, så han kunne komme til, og han fandt hurtigt frem til sagens kerne. Vi havde i USA fået tilbud på at lave arbejdet til ca. 4000 kr, men da det ville vare en hel dag og der ikke var særlig varmt har vi ventet indtil nu. Den høje pris i USA er bl.a. fordi der er høj afgift på freon, som skader ozonlaget, men det tænker de ikke så meget på her. På 2½ time fik de lavet det hele, fyldt ny freon på - og det kostede kun 500 kr.

Nu er det så blevet aften og vi er i den næste by, som er endnu mere udenfor turisternes rute, faktisk har vi hele dagen ikke set en eneste turist. Vi startede med at gå en tur på markedet, som er lidt i stil med souk'en i Beirut, også med levende og slagtede høns og kalkuner, kød, fisk - og fluer i massevis. Vi spiste ved en af boderne, købte en flot hængekøje af en gammel indianerkone, men hun var nu ganske god til at handle: Hun startede med 500 pesos og vi fik den for 317 pesos - og jeg tror at hun også var meget tilfreds. Camilla købte en machete (en stor kniv bl.a. til at hugge sukkerrør med) og en fin læderskede.

Vi holder igen i en gade, hvor vi bare fandt en ledig plads. Familien inde fra baggården er indianere, der taler zapoteca som deres første sprog og spansk som andet. Vi var inde for at spørge om lov til at holde, vi så kun et enkelt rum med et gasblus i den ene ende, en stor hængekøje tværs over og en taburet. Der er 4 piger (og senere kom deres let berusede far ud) som lige nu leger med Anja og Camilla. Det tog noget tid at få motiveret dem, for de mexicanske piger kan slet ikke noget engelsk, men efter nogle timer, hvor vi har arbejdet hårdt for at snakke lidt på vort sparsomme spanske, er der kommet gang i både rulleskøjter og walkman.

Lige inden det blev mørkt gik jeg en tur hen ad en anden gade, hvor jeg kom forbi en kirke. Kirkerne er som regel helt åbne, så der kan komme lidt luftcirkulation, og der sad en del folk derinde. En mand i

skjorteærmer og med skjorten udenfor bukserne gik op og ned ad midtergangen med en mikrofon og snakkede løs. Der kom hele tiden flere mennesker til, de gik snakkende ind, nogle havde mad med i hånden, små børn løb rundt og råbte, og der var en meget afslappet stemning, næsten som da vi var til baseball kamp i Omaha. Der var desuden en voldsom larm fra store flokke af sorte fugle, som her ved skumringstid sætter sig i træerne og alle skrider for fuld hals.

Efter at vi i Puerto Escondido, hvorfra Ulla rejste hjem, fik bilen lappet ved at udskifte nogle rådne krydsfinerplader, er Benthe nu så rolig ved den videre færd, at vi har besluttet selv at køre til området ved det caribiske hav. Vi kommer dog ikke til Guatemala, da det er et gedemarket at få bilen med over landegrænser. I morgen kører vi så til Chiapas provinsen, hvor der skulle være nogle spændende indianer landsbyer, som endnu ikke er blevet "civiliserede".

Det værste her er den fugtige varme, som mest af alt minder om et drivhus med solen på. Også moskitoerne og andet skravl kan være irriterende, især hvis der er kommet nogle ind i bilen om natten, så vi må kravle ned under de alt for varme lagener. Endelig er vejene helt kapitel for sig, ubeskrivelig dårlige med 25 cm dybe huller, så mange og så store, at vi ikke kan komme udenom dem.

Brev slut.

Vi holdt på en gade midt i et stort mangotræ, hvor de endnu ikke helt modne frugter hang ned ad siderne. Da vi sad på fortovet om aftenen kom der også en fyr med en guitar, som viste sig at være musiklærer i Oaxaca. Han troede åbenbart at jeg kunne forstå spansk, for han blev ved med at snakke og fortælle. I starten og med megen koncentration kunne jeg nok forstå en del, men det blev meget anstrengende og til sidst opgav jeg. Klokken var dog næsten 23 inden jeg kom ind i bilen.

22. januar: Efter at have fyldt benzin på og checket luft i dækkene kørte vi videre mod øst. Vejen var overraskende god, især efter vi kom over grænsen til Chiapas. Det siges at være fordi militæret skal kunne komme hurtigt frem i deres kamp mod frihedskæmperne. Lige over middag kom vi til hovedstaden Tuxtla Gutierrez. En moderne by med brede gader, selv et turistkontor med engelsktalende dame og brochurer på engelsk. Vi kørte til et shopping center og købte ind, derefter til en trailer park, som dog var lukket. En anden ved et hotel kostede p150, så vi kørte lidt rundt og parkerede bag et stort hotel Bonimpak (selve hotellet ville ikke lade os holde på deres plads). Der var ingen besked fra JP hos Amex, så gik Benthe og jeg hen til deres artisan hus, men det er svært at blive imponeret over deres kunstneriske formåen, især hvis man tænker på det kinesiske håndværk. Vi blev alle tidligt søvnige og nærmest faldt i søvn ved 19-tiden.

23. januar: Godt udsovede kørte vi op i bjergene og så den lokale zoo, som er speciel ved kun at omfatte dyreliv fra Chiapas. Dette er meget righoldigt, og vi så farvestrålende fugle, papegøjer, aber, gepard, los, puma, krokodiller, tapir, slanger og andet krybdyr. Desuden nogle imponerende kæmpe bambus. Gratis entre med masser af skolebørn. Videre ca. 10 km til broen over floden Grijalva, hvor vi kørte ned og købte billetter til en lancha tur op ad den 35 km lange canyon. Vi lavede frokost boller og sammen med 7 andre steg vi så på (der er fast pris p500 for båden eller p50/person ved fuld båd. Det gik hurtigt fremad med en 75 HP motor. Vi holdt og så/fotograferede de mange fugle, aber, krokodiller, drypstens-juletræ, Virgin af Guadeloupe alter i et naturligt tempel i klippen, en fin tur i let overskyet vejr, så ikke for varmt. Få km senere kom vi til Chiapa de Corzo, hvor jeg havde set der var fiesta. Vi kunne ikke køre ind i byen, hvor centrum var afspærret, men fandt en plads lidt bagved. Vi gik så hen til en kirke, hvor vi havde set nogle farverige skikkelser, og det viste sig at være starten på optøget. Næsten alle mennesker i byen var udklædt, mændene i farverige ponchoer, som gik helt til jorden og bukser lamé med pailletter, som regel Virgin af Guadeloupe eller store blomster, på hovedet en kæmpe skurebørste på størrelse med en soldaterhjem indvendig plus ca. 5 cm børster strittende ud, og med bånd i alle farver fastgjort dertil. Under havde de nogle tørklæder, som også tjente til fastholdelse af deres maledes træmasker, nogle med skæg, trutmund, kvindeansigter, hvor de kunne se ud af små sprækker i øjenbrynene eller næsen. Desuden en "sølv"rangle som var med til at give rytmen til processionen sammen med en tromme og nogle gange en fløjte. Kvinderne var klædt i meget farverige

krinolinekjoler, broderede, storblomstrede. Mange børn var også klædt ud, mest med masker og skurebørstehatte. Vi gik ned på torvet hvor processionen kom hele vejen forbi. På selve zocaloen var der opstillet tivoli og alskens boder. Det var som om de fra den ene kirke skulle hente nogle faner og Kristus figurer på stænger, som derefter blev båret videre til en anden kirke. Vi gik tilbage til camperen, spiste og pigerne gik ned i byen til disco. Benthe og jeg blev ved vejen, hvor der var en afdeling af fiestaen med levende marimba musik (marimbaen skulle være opfundet i Chiapas). Vi drak lidt øl på vejen og senere i en bar, hvor Raoul, en cassette sælger, gennede rundt med kroværten for at vi skulle have det så godt som muligt, fik arrangeret grønne mango med chili og salt (det giver en god tørst) oveni det flæskesværd, vi lige havde købt. Desuden musik fra de store højtalere. De store øl kostede 10p/stk, så der var god betjening for pengene. Vi havde spurgt de mennesker, udenfor hvis dør vi holdt, om det var i orden, og de sagde som sædvanligt ja. Vi blev hurtigt kendt i hele byen, f.eks. når vi mødte nogen vidste de, at det var os som holdt der på gaden, formentlig som de eneste turister i byen. Også pigerne blev kendt og kom gratis ind til diskoteker da de tiltrak andre kunder. Fiestaen var til ære for Santa Bastian, og mange hjem havde pyntet op, nærmest som til jul med figurer og blinkende lys i alle farver. Så gik de raslende og dansende udklædte mænd ind og joggede rundt som i ekstase, muligvis har de fået en mundskænk for de lod til at være i stigende godt humør. Over gaden var der på ruten udsæendt udskårne plastdekorationer, der raslede voldsomt i vinden. Mange huse havde pyntet fronten med ponchoer, dragter, masker og kjoler magen til dem folk bar. Nøgleord: Ledning med flere lys forbundet med en knappenål, konfetti, balloner. Alle var meget venlige, hilste og nogle kom og snakkede lidt med os. En festlig aften. Pigerne kom hjem kl. 2.

24. januar: Om morgenen var der opstillet marked på gaden, så vi flyttede omkring hjørnet i sidegaden. Vi gik så ned i byen for at købe lidt, da vi havde fået oplyst, at der her er billigere ned i San Christobal, hvor der kommer mængder af turister. En poncho, som den de bar under optøget til 90p (halv pris af hvad de forlangte i Puerto Escondido) og andre småting som gaver til familien. Vi kørte så op gennem bjergene, og som der rigtigt står i guidebogen, vejen snor sig endeløst op i skyerne over bjergene, indtil det går nedad til den lille dal. Det sidste stykke vej var der mange indianere, som udstillede meget farverige bordskånere eller duge, formentlig håndvævede og broderet, andre steder alt i keramik. Vejret blev pludselig helt anderledes frisk og kølig, selvom der i det overskyede vejr er 20° her midt på dagen. Vi kørte gennem hele byen i dens små gader for at komme ud til vor campingplads. Her er varmt vand, og det var en stor fornøjelse for første gang siden USA at kunne tage et helt bad i rigeligt varmt vand. Her er også nogle canadiere fra BC, som er på 6-7 mdr tur og skal videre til Guatemala. Vi gik derefter ind til byen, som ligger et par km herfra. Det var interessant på vejen, først en bagerbutik med dejligt fuldkornsbrød og flødekager med friske jordbær, senere butikker med hele omegnens håndværk i læder, væveri, broderi, terracotta flotte ting, f.eks. dolke med skeder i ler og læder, hvor man ikke kan se forskel på hvad er hvad. Vi købte endnu en poncho for at få den delt over og anvende til ekstra betræk til bilsæderne. Desuden en jakke til Benthe, som dem pigerne fik i Oaxaca. Inde på Zocaloen forsøgte jeg at hæve penge, men der var ingen telefonforbindelse til kontaktpunktet. I Bital, som jeg har gode erfaringer med, fik jeg så 2000p udbetalt i banken, som her lørdag eftermiddag stadig har åbent. Vi gik yderligere rundt i nogen tid for kl. 18 at afhente vor overskårne poncho. Den var ikke parat men Benthe bankede i bordet og konen fik det lavet på ½ time. I et andet supermarked købte vi dejlige fuldkornsboller, i det hele taget er brød her en fornøjelse sammenlignet med USA, hvor der overvejende kun er smagløs klægt brød. Desuden for en gangs skyld en flaske vin, som vi hyggede os med til aftensmaden og en bolle med danablue. Vi havde mødt nogle mennesker, som vi kendte fra Puerto Escondido, og som inviterede os til en aften med levende musik i byen kl. 22.30. Jeg havde ikke lyst og ville hellere købe en flaske vin. Pigerne mødte på fortovet en fyr fra Jamaica, som de fik til at følge med sig i diskotek i aften, så de vil heller ikke se levende musik. Vi gik tilbage og var på pladsen ca kl 19.30. Inden havde vi på en internet cafe læst lidt i JP, men der var ingen revolutionerende nyheder. Temperaturen her er lavere end vi har oplevet længe, her kl. 21 er den nede på 11° udenfor, men det siges, at vejret de sidste par dage har været meget bedre - i dag var der overskyet og køligt under vor bytur.

25. januar: Det var ikke varmt om morgenen, så vi klædte os godt på og gik ned i byen for at finde fodboldstadion, der skulle være en kamp kl. 10. Stadion var dog tomt, men på nogle træningsbaner ved

siden af spillede et par serier. En helikopter kom midt i forestillingen for at hente en person lige bag stadion, som blev godt støvet til. På hjemvejen købte vi noget blå farve, da mine grå shorts var blevet blålige pga. afsmitning af min Mexico-t-shirt fra Oaxaca, nu farver vi dem helt blå. Om eftermiddagen lavede vi ikke meget, snakkede lidt med naboen, som oplyste at vor planlagte destination ved Caribien var et hul i jorden. Vi vil derfor ændre turen til en runde Yucatan inkl. Mérida. Sidst på dagen kom fyren fra Jamaica, som pigerne var med på disco i aften for at invitere dem ud den sidste aften i byen. De kom hjem kl. 23. Jeg skrev lidt tekster til scrapbogen, drak resten af rødvinen til osten og vi gik også i seng lige før kl. 23. Vore nyindkøbte ponchoer, som folk gik udklædt i til fiesten i Chipa de Corso, passer fint til sofaen og de overskårne her fra byen til forsæderne. På campingpladsen er æbletræerne i blomst. Nogle træer er uden blade og skifter åbenbart på normal vis, selvom de fleste træer ser ud til at være grønne hele året.

26. januar: Vi kørte tidligt, købte lidt ind, kørte for langt inden vi drejede fra, da vejens nummer var anderledes end på kortet. En meget lang tur gennem bjergene, snoet og op og ned, mest nedad. Vi så masser af fattige bjergbønder, nogle pløjede med okser, hos andre var hele familien i gang med hakkerne, et trølsomt liv for at overleve. Den almindelige afgrøde er majs, en del bananer og vi så masser af kaffebønner til tørre i vejgrøfter, på tage, presenninger og gulve. Kvinder - og mænd, børn - var der mange af på vejen, slæbende på brænde og store sække, ofte fastgjort på panden med en flyttemandskjord. Kvinder ofte med et barn ved brystet eller i en slynge på ryggen. Mange steder rydder de skoven for at bygge små skure (huse) og med hensigt at dyrke jorden. Generelt hilste mexicanerne medens indianerne ikke gav os mange blikke, og i nogle tilfælde løb væk når de kunne se at vi ville fotografere dem fra bilen. Ved landsbyerne ofte skilte, at man her er i gang med at indlægge vand. Herlig klar bjergluft i op til 2500 m højde, lidt som i Kabul, Afghanistan, højlandet som i Kenya, nogle regnskovspassager som i Malaysia. Flere steder så vi grene på vejen, som bilisterne anvender som varsel, hvis de må stoppe. Vi kom så ved 16 tiden til Agua Azul, et vandfald med en flot azul farve. Vi så lidt på det, men da vi stadig havde bjergtøj på svedte vi ret kraftigt, og gik ned til bilen for at få en kold øl. Også 2 canadiere campere her, så vi holder ved siden af dem for natten. En tysk backpacker kom og slog sit telt op ved siden af camperen, så begyndte det at regne ret kraftigt.

27. januar: Det regnede det meste af natten, der kom også lidt vand ind i bilen ved nye utætheder. Jeg gik lige ned til vandfaldet igen, men det var blevet temmelig grumset af al regnen. Vi kørte så videre til Palenque, en gammel maya-ruin fra ca. 500 år. Det var virkelig imponerende, især placeringen midt i regnskov, frugtbart hvor der voksede bregner og vegetation ud af sprækkerne i templer og pyramider. Kun ca. 35 af i alt 500 bygninger er afdækket. Resten er stadig, som i mange år inden man opdagede ruinerne, helt tilvokset af den tropiske regnskovsvegetation. Det var hårdt at kravle op og ned af de mange meget høje og nu våde trappetrin til pyramider og til kongens grav på bunden af en dyb skakt. Heldigvis var vejret tilpas køligt, omkring godt 20°. Pigerne mistede interessen, da de opdagede, at det ikke er her, Fanta reklamen er optaget. Der mangler åbenbart nogle trapper på pyramiden. Vi fandt den ellers mere fyldt med atmosfære især på grund af beliggenheden her i regnskov, hvor udsynet ikke blev distraheret af anden bebyggelse. Vi kørte så ind til byen for at købe lidt ind, og mens vi holdt ved et supermarked kom pludselig ham franskmanden, som vi var sammen med på Baja og som vi senere mødte i Mexico lufthavn. Han har fået job som engelsk og fransk underviser på en lokal skole og tjener 2500 p/md, betaler 400 for et lille hus. Vi holdt om natten ved en Pemex station, tæt ved soldaternes checkpoint, hvilket pigerne altid er interesseret i efter deres oplevelser med soldater i San Blas. Her var det dog en guitar-spiller, studerende i filosofi i Mexico, som de underholdt sig med på kantstenen til over kl. 24. Jeg er blevet forkølet, kom i San Christobal, og lå på sofaen med tæppe i den ellers gode varme.

28. januar: En del nysen og pudsens næsen, men vi kørte videre, mest Bente, helt over til den caribiske kyst ved Chetumal, hovedstaden i staten Quintana Roo. Området var enten græsmarker til nogle kvæg eller lavtvoksende junglebuskads. Vi ville gerne have set nogle nyfundne ruiner ved Calakmul, men da vi ikke havde fået fyldt benzin på og denne meget lange strækning er nærmest ubeboet og i hvert fald uden Pemex, måtte vi undlade dette. Godt det sammen, for den næste Pemex var løbet tør for benzin.

Vi nåede Chetumal og fik fyldt på, vekslet penge og kørte så ud på den lokale trailer park, lige ned til det caribiske hav. Dog ikke den fra postkort kendte variant, men en flad stenet bund med lavt vand 100 m ud. Vejret er behageligt med omkring de 20°.

29. januar: Jeg er i dag igen på toppen, bortset fra et ømt venstre lår, overbelastet af pyramidebesøget. Benthe gik i gang med at reparere senge, som igen havde løsnet sig fra den tynde plade, hvor den er fastgjort. Jeg snakkede lidt med nogle tyskere, som de sidste par år har været på rejse i Nordamerika, dog afbrudt af ophold i Tyskland. Vi tog sammen ind til byen om formiddagen, hvor vi opdagede at klokken her er en time mere end tidligere. Hans, som han hedder, skulle sende en fax til datteren, som ordner hans pengesager og udlejning af huse. Jeg forsøgte til Lux men der var ikke hul igennem. Vi købte fisk og diverse og tog hjem igen. Jeg havde fundet en USA avis fra i dag, Miami Herald, trykket i Cancun, og de store nyheder er, at Clinton er ved at komme sig over nogle nye anklager om sex, Dow Jones igen nær 8000 og Iraq krisen stadig uløst og truende. Her er en koldfront skyld i det kølige vejr. Jeg spiste det meste af en stor papaya til frokost, herligt, det er sammen med mango min yndlingsfrugt her. Senere tog Benthe og jeg igen ind til byen, jeg havde dog glemt faxen, så vi fik kun købt en CD med mexicansk musik (den er god), lidt frugt o.l. Jeg måtte så derind igen med faxen, som gik igennem på 27 sec. Mens jeg ventede på bussen tilbage fik jeg endnu en hotdog til 3p, med bløde løg, salsa, sennep og mayonnaise, ganske god. Der var også et hot-dogqueria, pølsevojnene har en varm beholder til brødene (let seje), en beholder til forstegte pølser (med bacon til p3 og indbagt ost til p4) samt en stegepande til at stege de rå løg og varme pølserne, hvilket først gøres til hver enkelt kunde, ingen pølser der ligger og steger. Det dryppede lidt. Imens var Benthe ovre hos Hans og Margaret for at hjælpe med blæksprutten, Hans holder tæt kontakt til hende. Vi fik herlig fisk med hvidløg til aften (- Benthe som fik kogte kartofler). Busserne ind til byen kører ca. sammen vej ind, men hjemad er det helt op til passagererne, da disse nærmest afleveres ved døren, et par blev kørt ud ad en grusvej hvorefter vi kørte tilbage til vejen. Forskellige ruter gennem byen. Mange er gamle amerikanske skolebusser, pris p1,5 for en enkelt billet, de larmer så man ikke kan snakke om bord. Hans vil tage en sådan lokal bus til Tikal, Guatemala, sammen med kone og datter, som kommer over og besøger dem om en måned. Han sparer så 150p i forhold til en direkte nonstop tur, dog til gengæld plus hotelovernatninger. Jeg tænker netop nu på en kold dansk vintermorgen, mørkt, koldt, hvilket vi ikke har oplevet i næsten 1 år - og tidligst igen vil mærke om ca. 10 mdr.

30. januar: Kl. 9 kørte vi til byen, først fik vi smurt og olieskift hos Quaker State, de grønne facader, som vi har set overalt, næsten lige så mange som Coronas blå. Derefter til centrum for at se om der var et svar fra Claus - hvilket der ikke var. Vi købte batteri til Camillas ur, medens kronen til Benthes ikke kunne laves. Vi købte en ½ sæk appelsiner, vel 15 kg, 50 stk, til p10, smager faktisk bedre end mandariner, som vi plejer at købe, de er nu noget tørre. Derefter videre til indlandssøen Bacalar, en op til 90m dyb sø med det klareste vand på en blød kalkbund. Det var skønt at bade i dette ferskvand, lunt og uden at blive fedtet som af saltvand. Farverne var helt eventyrlige, fra lysegrønt, over opal og til blå nuancer. Vi spændte hængekøjen op under palapaen og nød vejret, som var varmt men tørt og behageligt. Prisen var noget høj, p100 uden faciliteter (selvom jeg fik os hooket up på deres el).

31. januar: Vi fortsatte så, først gennem byen Bacalar for at handle, en søvnig lille by med et gammelt fort og en del villaer eller småhoteller ned til søen. Vi kørte så fra Cancun-vejen mod syd til en lille fiskerby Majuahal, som virkelig kun er nogle spredte huse langs kysten. Også er en flot blågrøn farve på denne side af en slags revle ca. 100 m ude. Vi fandt en fin plads på stranden i hvad der formentlig er bycentrum. Der er i hvert fald et par restaurant-lignende hytter, ligesom der overfor os er påbegyndt en noget mere solid murstensrestaurant med palapa-tag. Jeg fik nogle sardiner og gik hen til en bådebro i nærheden og fiskede. Først var der ingenting, så med de vagthavende soldaters hjælp fik vi øje på nogle stimer af småfisk i flotte farver, som jeg fangede lidt af. De blev dog smidt ud igen. Ellers en rolig dag, hvor jeg afsluttede bogen Sofies Verden.

1. februar: Om formiddagen kom Hans og Margaret, de havde også kun været 1 dag ved Bacalar, hvor et andet tysk par var meget lidt kommunikative. Vi så dog ikke mere til dem i løbet af dagen, hvor vi læste, jeg en hel bog af Paul Erdman, the Panic of '89 samt spillede piratwhist om aftenen, her vandt

Camilla for en gangs skyld over os alle. Pigerne får nu for ½ måned lomme penge p100/md. Vi lavede også et nyt system for rengøring i bilen, Camilla tager toilet og opvask medens Anja ryster tæpper og fejer i bilen. Så snakker vi om det 1 gang om ugen, medens vi til daglig forsøger ikke at blande os. Det blæste ret kraftigt, og temperaturen på de ca. 28° var meget behagelig og slet ikke varm og klistrende, som ved Pacific kysten. Vi fik en masse kokosnødder af børnene, som kravlede rundt i palmerne som små abekatte.

2. februar: Stadig meget blæsende, vi holder her lige ved vandkanten. Vi kørte så videre, tilbage til hovedvejen og nordpå til Tulum. Ved en sandet grusvej kom vi ned til de lokale fiskeres cooperative strand med en del hytter og en del campere, som holdt på stranden. Vi betalte p20 for at holde lidt længere oppe, da det blæste meget og havde været oversvømmet på stranden. Vinden kom fra land og der var ikke velegnet bade- eller snorklevej. Faktisk blæste det så vi sad inde i bilen det meste af tiden. Jeg læste Paul Erdmann's Panic of '89, en underholdende men let usandsynlig historie.

3. februar: Blæsevejret fortsatte med en smule regn ind i mellem, læsningen fortsatte også i mangel af bedre. Der var ikke rigtig nogle alternativer langs kysten, så da det var billigt blev vi holdende.

4. februar: Det stilnede noget af og vi kørte så ind til Tulum Pueblo for at handle og kontakte Lux, som stadig ikke havde svaret på min igen sendte fax. Det viste sig at Claus havde fri og Jan ikke følte sig foranlediget til at svare. Han ringede dog tilbage og bekræftede, at saldoen er på det sædvanlige. Vi fortsatte så nordpå langs kysten, men flere veje ned til vandet, hvor der skulle være camping, var simpelt hen lukkede, fordi man er i gang med at udvikle området og bygge nye resorts. Langt oppe i Pamul var der en RV park, men den var fuldt optaget, hvor camperne holdt meget tæt. Tilbage mod Tulum opdagede vi en camping i Xpu-ha, en flot hvid plads med palmer, hvor sandet skar i øjnene. Der var et dansk par, Bent og Jane, som er fuldtidscamperende i en BC camper, dejlige mennesker, som vi snakkede en del med. Bent er ex-reklamemand, 60 år og de har kørt rundt i verden siden 1980 inkl. boet på Tenerife og besøgt Australien. En meget flot strand, men jeg er stadig ikke sluppet af med min forkølelse, så jeg var ikke i vandet. Også den anden nabo Al fra New Mexico er rar og gav os en diskette med gratis campgrounds i USA. Han har en almindelig computer installeret i klædeskabet. Pigerne vaskede en masse tøj.

5. februar: Vejret er flot, trods ned til 13° om natten bliver der hurtigt varmt og i solen stegende. Benthe var med Bent ude at snorkle og så fisk og vandplanter. Over middag kørte Bent os til et nærliggende resort, hvor man kan svømme med delfinerne. Der var 4, som netop modtog instruktion da vi kom, og vi så dem efterfølgende i den afspærrede del af en flot marina, hvor de legede med delfinerne. I den anden ende var man i færd med at træne et andet hold delfiner - flotte dyr. Om eftermiddagen gik vi en tur langs stranden, lige op ad "vores" strand er der et stort resort Robinson, hvor der er liggestole, både, volleyball spillere osv. på stranden for de mange hvide turister, en flot strand men ikke vor smag med den type ferie. Sandet kan med sin hvide farve minde om sne, især efter vore dage på stranden med blæst, hvor sandet kunne lægge sig som driver ved vejen. Bent og Jane fortalte om deres beslutning om at leve livet alternativt, nogle af deres venner blev sure andre bare misundelige og nogle syntes det var fint. De har solgt deres hus og bruger renter fra opsparingen til at rejse for. Jeg udskrev nogle adresser på free campgrounds til dem, da deres computer ikke har disk drive. Om aftenen var vi ovre og få drinks, det er nogle meget hyggelige mennesker, Bent har 60 års fødselsdag den 29. december 1998, husk at sende en hilsen til adressen i Canada.

6. februar: Om formiddagen gik jeg lidt rundt og fotograferede, Benthe havde i går været med Bent ude at snorkle, hvilket var godt, så da vejret var godt besluttede jeg også at ville en tur ud. Det var fantastisk, med fisk i alle farver, koralrev med blafrende planter, revene gik i mellem hinanden som resterne af et sunket skib, en stor oplevelse, så vi spiste frokost og tog endnu en tur. Da familien fik besøg fra DK samme eftermiddag kørte vi så videre sydpå til Tulum. Vi besluttede at tage en ekstra overnatning inden turen videre til Mérida og kørte tilbage på campingpladsen. Vi kørte ned på stranden, som var helt anderledes i stille vejr, flot, fast, sol, hvid strand, turkis vand, så vi parkerede ved siden af .. Hans og Margrethe, som også netop var kommet. Fiskerne kom ind med languster, som her koster

250 p per kg (i Majahual kun 195) og almindelig fisk til 30p/kg. Vi spilledekort om aftenen og Benthe vandt det hele.

7. februar: Det havde virkelig været koldt og vi sov til kl. 9 da det var lunt efter at solen stod op. Hans ville gerne låne vor snorkling udstyr og var meget begejstret for turen. Over middag tog jeg selv en tur, og det var faktisk endnu bedre end i Xpu-ha med Bent, mange flere fisk i alle farver, store stimer blå, lyse og gulstribede, større rev og koraller og masser af spændende planter. Vi gik så en tur langs stranden, tog nogle billeder, som meget ligner postkortene med Maja ruinerne i baggrunden, mange er nudister, der er nu over 10 campere på stranden, som er bred og fast - der er virkelig herligt her. Benthe var også ude at snorkle og kunne lide det. Pigerne rørte sig ikke meget udover at lave mad. Om eftermiddagen lånte jeg Hans' ene cykel og vi kørte sammen ind til Tulum og handlede. Det gav en noget øm bagdel. Vi snakkede en del, det er en hyggelig mand og også konen Margrethe. Vi skruede nogle fine messing skruer og liste af et forulykket vrak i strandkanten, som vi skal bruge til beslag for sengen, der er ved at gå løs. Det er et flot syn her fra bilen, nu når solen er ved at gå ned, at kigge ud på den stadig hvide strand med det turkisblå vand, palmer og små klitter. Som sædvanlig er der en del dejlige mennesker, bl.a. et tysk-canadisk ægtepar.

8. februar: Søndag er der gratis entre til de mexicanske seværdigheder, så vi gik om formiddagen hen til ruinerne. Der havde været køligt ned til ca. 5° om natten, men vi fik hurtigt varmen, da solen allerede ved 10-tiden havde fået skruet op for blusset. Ruinerne var udmærkede men især placeringen er enestående: Lige ned til kysten, bygget delvist på klipper ud over havet og med to fine sandstrande imellem. Mayaerne har vel, på samme måde som fiskerne gør i dag, haft deres både liggende der. Da vi ved 11-tiden var på vej tilbage var der allerede horder af mennesker, flest i grupper med guider, der bl.a. anvendte spejl hvor de med solens stråler kunne udpege de interessante dele på ruinerne. Fra toppen kunne vi fint se hen ad stranden til hvor vor camper holder. En varm tur, så jeg gik ud at snorkle, da vi kom tilbage. Vandet var stadig køligt, formentlig fra natten, men fiskene og revene var flotte som før. Til aften fik vi fiskefilet'er, men desværre havde de en grim afsmag af Tulips luncheon meat, som vi havde stegt aftenen før - uden den store succes, det er nok lidt for meget kartoffelmel og fedt. Desuden skrev jeg månedsbrev nr. 8.

9. februar: Der er herligt her, så vi har besluttet at køre til Cancun i morgen for at forlænge vor opholdstilladelse, som udløber den 14.02, og så tilbage hertil og fejre Anjas fødselsdag. Hans ville gerne med, så han kan få vekslet nogle penge. Vandet var lidt køligt, så vi var ikke ude at svømme.

10. februar: Anjas 14 års fødselsdag, og med en mægtig storm med pålandsvind. Da vi holder få meter fra vandkanten så det noget betænkeligt ud, ligesom det fine sand fløj ind overalt og dannede små driver omkring bilen. Sammen med Hans besluttede vi begge at køre til Cancun og evt. blive der, da stranden ikke er velegnet til parkering i et sådant vejr. Vi kørte først ind til lufthavnen, men immigrationen kunne ikke forlænge visa, så vi måtte ind til centrum. Efter nogen søgning fandt vi stedet og fik uden problemer yderligere 1 måned. Sammen med os var et uheldigt ældre tysk ægtepar, som 2 gange havde fået stjålet deres tasker i Mexico og nu måtte have et nyt visitorpass. Derefter til Wal-Mart, hvor vi købte ind for 2000pesos, herunder en walkman til Anja i fødselsdagsgave. Da vi kom ud holdt Hans og Margrethe ved siden af, og vi overnattede på p-pladsen. Bent kom også forbi, da han var på vej til lufthavnen for at hente nogle gæster. Om aftenen var vi inde i byen og spise på PizzaHut, men det kunne slet ikke måle sig med de amerikanske udgaver.

11. februar: Frisk morgenbrød med ost og brombær syltetøj med Danish og kold mælk, herligt. Hans ville gerne købe snorkling udstyr og vi var med ham i Sams Club og Wal-Mart uden at finde det rigtige. Vi gik så sammen ned i byen for også at se på en SW-radio til os, Hans har også en ligesom Bent og Jane, hvor vi hørte danske nyheder. Trods besøg i en halv snes butikker fandtes ingen med SW, men i stedet fik jeg et par Newsweek, så jeg kan læse baggrunden for den megen omtale af Clinton og hans problemer med påstået sex. Tilsyneladende kommer beskyldningerne dog nok fra en pige med opmærksomheds-vanvid. Derefter kørte vi ud på en længere odysse for at finde propane, og da vi 2 timer senere var tilbage var Hans kørt. Vi købte 16 stk. kylling til frokost og kørte ud på the hotel strip,

Cancun, hvor vi havde hørt der skulle være en gratis strand med p-plads. Vi kørte gennem det meste af området med masser af store hoteller og ferie komplekser, der skulle være omkring 30.000 værelser, vi havde netop læst i avisen at der er 92% belægning, utroligt. Vejen på the strip er fin og bliver repareret med rigtig vejtrømler og asfalt, også utroligt. Vi kom så ud til stedet, og hvem dukkede pludselig op - Hans. Det er en ret stor offentlig strand, hvor naborestauranten, en stor palapa, er lukket, og vi holder så der på p-pladsen på bakken med stranden lige under skrænten. Der er dog store bølger og ikke velegnet snorkling, da der ikke er noget rev her. Vi havde forspist os i kyllinger og fik ingen aftensmad. Drak i stedet noget juice af den nye sæk appelsiner til 20 pesos, Lånte Hans' SW radio, men der var ingen nyheder jeg kan huske fra DK. Gik tidligt i seng, men blev vækket efter midnat af en bil med fuld drøn musikanlægget et par timer, medens de unge mennesker lød til at drikke nogle øl. jeg faldt dog hurtigt i søvn igen.

12. februar: Jeg renskrev månedsbrevet og fik det efter nogle problemer med den opfyldte patron til at se normalt ud, der var vist kommet for meget blæk i. Det meste af dagen gik hermed, lidt læsning, sidst på eftermiddagen kom Hans og Margrethe, de havde været i byen og fået nogle nye turistbrochurer. Vi smagte på Hans' bønner, udmærkede, det blev min aftensmad, han smagte på Benthes gurkemole, vi drak også et par øl sammen. De havde givet os is den anden dag, og jeg ydede lidt af Ullas sherry. I dag havde de så købt en flaske, som de godt kan lide - især til is, som sammen med øl vist er Hans' favorit.

13. februar: vi gjorde klar til en hurtig afgang, men så var der en bil kørt fast. Vi hjalp med at skubbe fri, gav Hans og konen et par badges og kørte så mod Tulum igen. På vejen ind til Playa del Carmen for at handle lidt ind, i Tulum nåede vi lige posthuset med månedsbrev til Ivan samt kopier til Helge og Bedstemor i Mass. samt en del postkort. Tilbage på stranden tog vi vor gamle plads, nu ved siden af to store Tjekkoslovakiske busser, amerikanske campere, som de var på rundrejse i, billigt, da de overnatter i bilerne. De nød nu endelig at få lejlighed til at se verden. Vi badede lidt og om eftermiddagen gik Bente og jeg en tur langs stranden, hvor Helena Christensen var i gang med at blive fotograferet i badedragt.

14. februar: En rolig dag ved stranden, læste min bog Dræb ikke en Sangfugl færdig, pigerne var henne og snakke med Helena og blive fotograferet sammen med hende - det var deres helt store oplevelse. Ellers lavede vi scrapbook helt ajour idet vi havde fået 6 ruller film fremkaldt i Wal-Mart forleden.

15. februar: Vi vågnede til en mægtig storm og med vand skyllende langt op på stranden, det føg med sand og et telt blev kun holdt på plads ved at manden blev liggende inden (globetrotteren fra Canada, som rejser på skift med konen). Vi nåede så lige at komme ud inden hele vejen blev spærret af de mange fiskerbåde, som blev trukket på land. Vi kørte hen på Pemex, hvor både bilen og vi fik et bad og skyllet slat og sand væk. Vi traf et par andre campere fra stranden, som oplyste, at vandet nu stod næsten helt op til klitterne. Derefter kørte vi mod Mérida, idet vi hermed sagde farvel til den caribiske kyst. Først kom vi til Coba ruinerne, som søndag var gratis. Vi gik lidt rundt derinde - Anja og traf igen Bent og Jane, som vi kunne fortælle om Helena Christensen og de kunne fortælle os at det danske curling hold havde vundet sølv ved OL i Japan. Det regnede lidt, og vi kørte videre til byen Valladolid, hvor vi stoppede på zocaloen. Vi gik op for at se deres zenote, som var usædvanlig stemningsfyldt, en halvrund dyb zenote med klippen som delvis drypstenshule med bevoksning hængende udover. Der var også en mini zoo med en abe, vaskebjørn og nogle vagtler. Tilbage på zocaloen gik vi forbi nogle spisesteder, men pizzaboden åbner først kl. 18 - og vor tid var en time for meget, da det kun er Cancun der har MidWest tid, formentlig til ære for turisterne, så de kan sove længere om morgenen -og tilsvarende bruge flere penge om natten. Det blev så regnvejrs igen og denne gang for alvor, hvor den ½ m høje kantsten stod i niveau med vandet. Det stilledes og vi gik hen og fik en god og en mindre god pizza, medens regnen begyndte helt vildt, nærmest som rejsefrokosten i HongKong. Tilbage fik vi pigerne til at gå på disco, men der viste sig ikke at være nogen, så de sad og snakkede med disc jockeyen helt til kl. 2 om natten. Folk på torvet fandt hurtigt ud af at komme over vejen og det dybe vand ved at gå på vor brede bag-kofanger, hvor dongslangen ligger i, men det gængede noget i bilen.

16. februar: Vi kørte allerede kl. 7 (ny tid, for os 8) videre til Chicken Itza Maya ruinerne, hvor vi var

kl. 8 samtidig med Meyers Weltreisen og endnu en bus. Vi kom in for 30p hver + 15p for parkering. Den store pyramide var flot, ikke mindst for pigerne, som hermed fik deres ønske om at se stedet for Fanta reklamen opfyldt. Vi så deres cenote, som var blevet brugt til ofringer af smykker og mennesker, blev man smidt derned var der ingen vej tilbage, da vandstanden er ca. 30 m under niveau og helt stejl i cirkelformat. De øvrige var da også nydelige, men kunne i den stærke sol ikke gøre indtryk som Palenque, hvor stemningen med misten var den ypperste. Vi så her sort på hvidt, at disse ruiner var bosæde for eliten og præsterne, medens de almindelige mennesker boede stort set som mayaerne gør det den dag i dag. Vi kørte videre mod en underjordisk cenote, forinden havde vi dog fået suppleret beholdningen af appelsiner til juice og spisning. Denne cenote ligger i ikke imponerende omgivelser, en lille låge, et halvfærdigt hus, nogle spredte påbegyndte bygninger, samt et hus, hvor en skiltemaler var i færd med at skrive billetprisen på 10p per person. I denne bygning er så en smal og lav trappe ned til cenoten, hvor drypstentapperne hænger lavt over vandet. Der var ulidelig varmt, og inden længe var vi nede og bade, helt krystalklart vand, lidt fisk, naturlige badekar, dybt på den anden side, så vi ikke kan se bunden når vi snorkler. Vi gik adskillige gange frem og tilbage mellem dette formidable badekar og op til bilen, hvor varmen igen jagede os ned til det kølende vand. Det var en oplevelse at svømme ind under disse drypstens hvælvinger med flotte konturer i projektørlyset, også flot at se bunden og kanten, det lignede sine steder dekorationerne til en film fra en anden planet. Vi måtte næsten kravle op og ned ad trappen, hvor hovedhøjden er ligeså lav som i nogle af de gamle maya-ruiners indgangsdøre, hvor hovedet skal bøjes. Ejeren er ren maya og taler den lokale dialekt af maya sproget. Pigerne sidder en del nede i hulen, da der er en del drenge, som forsøger at gøre indtryk på dem - begge er dog generte eller fjalede, så mon det bliver til noget. Anja har lige være toppe og få lidt parfume på, så måske.

17. februar: En nevø til William, Santiago, er i gang med at male en tekst på huset ned til cenoten, om at rygning, spisning, drikning er forbudt. Han tilbød at vise os en anden cenote og lagune, og vi kørte 12 km tilbage til Union Libre og derefter ned ad en sidevej. Lagunen viste sig at være en sø lidt fra vejen, en nydelig sø med småfisk, hvor den lokale befolkning holder søndags picnic. Vi forsøgte at gå rundt om søen med Santiago forrest med en machete til at skære det hurtigt voksende krat ned. Det blev dog for tæt og vi gik så lidt den anden vej, især flot er de mange træer med bevoksning af snylter planter. Vandet var dog lidt ulækkert i sammenligning med den herlige cenote. Vi kørte så videre til en anden by, hvor der er et stort monastery, kirken var dog lukket pga. af restaurering. Det var mægtigt varmt og vi foreslog så Santiago at køre tilbage. Egentlig var turen en stor misforståelse, da vi havde forestillet os noget helt andet i stil med Bacalar lagunen. Nå, i Union Libre bor hans kone og vi besøgte hans hus. Konen var ikke i godt humør og ville ikke hente papaya til os, så Santiago skrællede nogle appelsiner medens vi ventede i stuen. Rummet er med dør direkte ind til stuen, som er det eneste rum, mursten op til taghøjde, derefter det sædvanlige palmebladetag som på palapaer. Møblementet bestod af to hængekøjer, et skab på to ben og en appelsinkasse, et stereoanlæg samt nogle spande med majs, som en høne gik og spiste af. I gården bagved var der køkken med ildsted opstillet på nogle blokke, en del helt sorte gryder, og med en gryde i gang over to pinde med ild i, det er åbenbart sådan man anvender al det træ, som kvinder og mænd slæber rundt på ryggen. Selv stod konen og vaskede ude i gården, hvor en del andre høns gik rundt. Meget primitivt, men nok bedre end mange af de nybyggede huse i den ryddede jungle. Tilbage i Chinon kom der sidst på eftermiddagen en camper med en australsk familie. Om aftenen var pigerne oppe i landsbyen og spille basketball med de drenge, som sværmer omkring dem nede i cenoten. De havde de to australier børn med, som dog blev fulgt hjem kl 10 medens pigerne først skulle være hjemme kl. 12.

18. februar: Jeg er nu ved at læse en ny Tom Clancy, ind i mellem afkøling i cenoten. Vi kom også til at snakke med de australske forældre, da børnene var kommet til at lege sammen, spille kort osv. De regner med at være på tur i 4-5 år, skal herfra til England, hvor konens familie bor, arbejder der et års tid, derefter se Europa og Asien. Om aftenen var pigerne igen oppe i landsbyen, til kl. 22 sammen med de australske børn, medens forældrene var på visit her i vognen. Santiago maler stadig på muren og vi hjælper med at lave hans tekster, som selv på spansk er noget ubehjælpssomme. Tempoet er ikke højt, en dag til to linier på engelsk, i dag har han arbejdet på et skrabe et 1x2 m metal skilt rent, så han kan skrive på det, dvs. kun den ene side er gjort rent og i morgen er det så nok den anden side. Williams

gav øl, da han havde besøg af nogle gamle venner, også maya, han er 58 år og har arvet stedet her fra sine far. Vi betaler 40 p/dag for ophold og badning, han og Santiago får så ind i mellem en kop kaffe.

19. februar: Efter udveksling af adresser kørte australierne mod Cancun. Jeg læste det meste af dagen, badede nogle gange, Benthe var med Williams hos en ven, som spillede guitar. Det regnede lidt hen mod aften. Vi spiste som sædvanlig masser af appelsiner, lavede juice og som mexicaneren skrællede appelsinerne og sutter så saften ud. Priser på 1 sæk varierer fra 12-25 p, med ca. 100 stk. Der kommer stadig masser af drenge for at se på pigerne, om aftenen var de oppe i byen og spille basketball og er vist kommet til at kende nogle drenge, det er nok svært da de ikke taler engelsk, men derfor ved pigerne alligevel hvem de godt kan lide.

20. februar: Der har været regnvejr om natten, mit håndklæde, som ellers konstant har hængt til tørre i solen, var noget vådt. Vi kørte så mod Mérida, hvor en politibil eskorterede os ud til Sams Club i den anden ende af byen. Vi gik igen på indkøb, der mangler åbenbart altid noget, Camilla købte en radio som erstatning for de højtalere, de har snakket noget om, et bedre køb: Philips med bånd og radio til pesos 279. Der var karneval i byen, så om eftermiddagen tog vi en taxa ind til centrum. Vi gik rundt, bl.a. til de mange artisan butikker. Der er en hel mercado med turist ting fra de lokale og andre stater. En stor zocala med en 400 år gammel domkirke. Vi havde fået oplyst at optoget ville starte kl 19, det var blevet køligt om aftenen, vi satte os ind i en restaurant og fik en kop varm kakao, langs gaderne var opstillet stole og tribuner og gaderne var spærret for biler. Lidt over 19 var der ikke sket noget, så vi gik ud på gaden og med publikum på gik vi tilbage ad ruten. Masser af mennesker, for hver få hundrede meter et orkester, tilsyneladende sponseret af bryggerierne, Superior og Corona (der ejer Leon og det lokale). Så kom optoget med biler og dansende udklædte mennesker bagefter. Pigerne var dog ikke oplagte, da Anja i aftes kom hjem som aftalt kl 24, men tog 3 timer om at sige farvel til ham der fulgte hende hjem. Bilen var stadig på Sams p-plads, hvor vi sov om natten.

21. februar: Vi havde fået at vide, at karnevalet her lørdag skulle starte ved middagstid. Om formiddagen kørte vi så et par hundrede meter ud til Carrefour for at købe lidt ind, bl.a. herligt frisk grovbrød. I det hele taget er der her mange steder udmærket brød fra panariaer, som overvejende har kager med et par slags brød uden sukker. Vi spiste så frisk brød med ost og rødvin. Efter frokost tog vi så bussen ind, men der så ikke ud til at ske noget. Vi gik lidt rundt, så guvernørpaladset, hvor der var nogle flotte murals og et rum med billeder fra mayaernes genvordigheder med spanierne. Jeg købte en Miami Herald, det eneste nye var optrapningen af ouverturen til en ny krig med Iraq. I en avis så jeg at Titanic spiller i Mérida, så vi gik på jagt efter biografen. Vi nåede lige ind til kl. 16.30 forestillingen, en meget medrivende film, som varede i 3 timer, scenerne fra forliset, hvor folk svømmer rundt i vandet, skulle være optaget i Mexico. Det originale vand i Atlanterhavet var tæt ved frysepunktet, og skuespillerne ville ikke have overlevet mange minutter her. Derefter gik vi tilbage til zocaloen, hvor vi tog opstilling til at se optoget. Jeg stod på hjørnet til sidegaden, hvor fortovet også var tæt med folk. Alligevel var der hele tiden nogle, som skulle forbi, og man kom virkelig i nærkontakt med de mennesker - ikke alle lige slanke-, som pressede sig igennem. Det var en blanding af det fra i går og nye hold, men pigerne blev trætte ved 22-tiden, da optoget var næsten forbi, og så tog vi bussen tilbage til Sam, som igen lagde plads til overnatningen.

22. februar: Ved 10.30-tiden tog Benthe og jeg så ind til byen, pigerne er ikke motiverede for karneval, så de blev tilbage på p-pladsen. Vi gik lidt rundt, fandt en fin plads i skyggen på et trappetrin overfor et orkester, som varmede op til optoget. De havde en stor scene og vel 20 højtalere, især bassen var fremtrædende og vi kunne mærke dunken helt ind i kroppen, de spillede godt, der var masser af mennesker, mange gode fotoemner, herligt vejr omkring de 30°. Biler og dansere var for det meste enten sponserede af bryggerier og andre store firmaer (Coca-Cola, Pepsi, Maggi, Nestlé o.l.) samt skoler, herunder danseskoler. På hver bil var der en eller to generatorer, som leverede strøm til projektører og musikanlæg. Fra højtalerne strømmede høj musik ud, på 2 af bilerne fra den CD med populær mexicansk musik vi selv har købt. Et par af bilerne havde et rigtigt orkester på ladet, bl.a. Maggi. Mange af danserne var noget udkogte, da de kom til vor plads ca. midt på strækningen, deres tøj gennemblød af sved, familie stod undervejs og udleverede poser med koldt vand, nogle havde det

på ledsage bilerne. De mest populære var de vogne, hvor de dansende piger også smed gaver ud til publikum, som måtte råbe i takt f.eks. Pepsi, Pepsi, og hvis det lød højt blev der smidt T-shirts, små bolde o.l. Folk var helt vilde og med armene i vejret kæmpede de bravt om at sikre sig tingene - derved stod de også lidt i vejen for at kunne fotografere optøget. Det var ellers fint organiseret, politi fra uropatruljen med hjelme, visirer og skudsikre veste ledsagede de enkelte biler, andre stod langs ruten med korte mellemrum og passede på, der var også staff med telefoner som sikrede en fin afvikling, sjældent flere ophold end i almindelig trafik her. Vi stod i dag ved den brede gade, hvor tilskuernes stole og tribuner var i midterrabatten, alligevel var der næsten fyldt op med mennesker også på den anden del af gaden og fortovet, hele vejen tæt med boder for mad og drikke samt de sædvanlige masser af cyklende og bærende gadesælgere med is, mange, appelsiner, friterede kartofler, ostevaffer osv. Da vi havde brugt vore film gik vi videre ad den brede gade, vi fik lidt øl og lidt at spise, der var overalt god stemning med orkestre for hver ca. 100 m, og folk dansede på gaden foran. Vi tog så bussen tilbage, det er minibusser, som i deres iver for at få passagerer gerne holder midt i et vejkryds medens fyren gav pigens et kys til farvel på trinbrættet, eller de venter på nogle mennesker, som de har set i sidegaden - ikke nødvendigvis nogen som skal med bussen. Vi bliver faktisk kørt lige til døren for de 2 pesos, taxaen den anden dag kostede 25 p. Pigerne løb lidt på rulleskøjter, jeg læste min bog færdig.

23. februar: Som sædvanligt den senere tid stod jeg tidligt op ved 6.30-tiden og pressede et par glas appelsin saft, herligt at nyde dette i fred og ro mens resten sover. Vi købte nok en smule i Sams Club og kørte så mod Campeche. Det er en strækning på 200 km, først en fin ringvej ved Mérida, så langt fra centrum, at der mange steder er landligt og fredeligt. Vi var så kun ca. 20 km fra Campeche, da der lød et brag fra baghjulet, Benthe havde lige overtaget rattet og fik uden problemer bilen stoppet i vejkanten. Det viste sig at det inderste dæk var sprunget og det yderste var helt fladt. Mens Benthe i den stegende sol stod og viftede med en rød trøje fik jeg så et lift ind til byen, et meget heldigt lift med en familie med to børn, hvor konen og drengen kunne noget engelsk. Manden viste sig at være den lokale præsident for PAN partiet, og undervejs ringede han fra sin nye mini-Motorola telefon for at finde ud af hvem der kunne hjælpe os. Den første vi besøgte kunne ikke, måske fordi det er karneval og folk ikke er på arbejde. Så til GM forhandleren, hvor han har købt sin bil, og fik brochurer over de nye modeller, som især sønnen var interesseret i, de kunne heller ikke men ringede til et værksted, som vi så kørte en til. De var parate, og sammen med en mekaniker kørte vi så ud til camperen. Der var da gået vel 1½ time. Det viste sig så, at reservehjulet ikke var tilstrækkelig fyldt med luft, så vi måtte ind til en landsby for at pumpe det op. Derefter kørte vi ind til Campeche for at få det lavet. Ved ankomsten så de, at også det højre fordæk var flosset og noget af slidbanen væk - vi har været utrolig heldige, at det ikke var dette dæk, som sprang. Måske godt at bagdækkene gik, da ellers fordækket helt sikkert ville være sprunget. Yderste bagdæk havde en stor skrue gennem sig, havde tabt luften og slidt mod det inderste, som så eksploderede. De havde ingen dæk af samme type i hele byen, så vi købte 3 brugte Firestone af en lidt anden type, 225x75 i stedet for 215x85, for 1500 p sort. Hjælp og udskiftning kostede beskedne 220 p. Da dækkene skulle betales sort (reparationen gik på visa) måtte jeg ned i banken og veksle penge. Det var blevet mørkt, så jeg kom bagpå en knallert uden lyddæmper, hvor vi tøffede ca. 1 km til en bank. Da vi havde betalt kørte mester sammen med sin knallert ven i forvejen og viste os vej til den lokale trailer park. Pigerne havde i et par dage sukket efter at blive vasket, og her viste sig endda at være varmt vand, en luksus vi ikke har oplevet siden San Christobal. Det betaler vi så gerne 80p for. Benthe sad og snakkede med nogle canadier til kl. 2 medens jeg gik tidligt i seng.

24. februar: Det viser sig at være et specielt baderum, for at få varmt vand skal der først tændes op i en kakkelovn bag bygningen, der ligger aviser, pinde og tændstikker. Efter at have gjort det gik jeg i bad, men det var nu ikke særligt lunkent. Samtidig var temperaturen på ca. 17°, selvom solen var kommet på himlen. Jeg har stadig gåsehud her i bilen, nu hvor der er 23° varme, det er jo køligt efter at have vænnet sig til højere temperaturer. Måske er her også mere tørt, selvom byen ligger ved havet. Der var lidt køligt i aftes, da en ret kraftig vind blæste. På campingpladsen vokser en del mango og appelsin træer, begge med masser af frugter, en lille "have" passes af vores canadiske nabo, med tomater, papaya og andet, det gror omkring en brændestabel. Over middag ringede jeg til Patricia om at mødes igen, manden var ikke hjemme, så jeg ringede igen kl. 16. Det var ok og han ville hente os om 10 min.

Der kom så gevaldig fart på pigerne, og vi fik da nogenlunde klædt om og kørte så hjem til deres store hus ikke langt herfra. Alle børnene på gaden var smurt ind i vandfarver på både tøj og krop, og når der kom en anden bil forbi med unge mennesker på ladet, blev der udkæmpet en brav kamp, hvor hvert parti slyngede farvemættede tøjstykker rundt mod hinanden, som når en hund ryster sig, og jeg blev da plettet af rød maling, som havde jeg stået med en halshugget høne under armen. Vi sad inde i en herlig overdækket gård, fik cola, Patricia snakkede og oversatte, manden Jorge er ikke alene administrativ repræsentant for partiet PAN i staten Campeche men også delegat i statens parlament. PAN er det næststørste parti i landet efter PRI, som de ikke har meget tilovers for pga. dårlig behandling af indianere, korruption o.l. Han interesserer sig for træer, og udover hus og have i byen har han vistnok en større frugthave et andet sted. De fik blomsterfrø og badges, Jorge jr. nogle 1-kroner. Pigerne havde taget deres Aqua bånd med, som alle de unge mennesker udmærket kendte, og dansede så rundt på havens basketball bane. Vi blev så inviteret på en byrundtur, hvor Jorge og 3 piger kørte os rundt i nok alle gaderne i den gamle by, hvor der stadig står store dele af spaniernes bymur omkring, desuden en tur til en borg lidt udenfor byen. Alt var for at holde piraterne væk, alle de kendte pirater har åbenbart været på spil her, inkl. Captain Morgan (der er også en restaurant af samme navn). Så tilbage til trailer park, hvor pigerne satte sig sammen med de tre andre, hvor én af dem kunne lidt engelsk, og der blev malet i mindebøgerne. Vi snakkede med Jorge, der gik vel 1-1½ time, drak lidt øl, en meget behagelig mand. Det gik godt med pigerne, så det var svært at få sagt farvel. Endelig ved godt 21-tiden kom de af sted.

25. februar: Vi ville egentlig være kørt, men hele formiddagen gik med at underholde naboerne fra Nova Scotia, som er meget snakkende og vedhængende uden at være specielt interessante. Derimod den anden nabo fra Florida, Bud på 86 og Juanita på 73. Jeg fik snakket lidt med dem, og han er opfinder/udvikler, har bl.a. udviklet en forsegling (seal) til de amerikanske rumskibe medens han var ansat hos én af de store rumfarts producenter. Han er en meget interessant person at tale med, og da hans kone om aftenen ville underholde på sit keyboard - og det alligevel var blevet middag - besluttede vi at vente med afgang til i morgen. Vi kørte så ind i byen og handlede, herunder fik frokost på Morgan, en skaldyrs salat med østers, rejer, krabbeklør o.a., ikke Anjas og Benthes yndlingsret, men vi blev da nogenlunde mætte, også fordi vi købte en stor papaya, hvor vi spiste en del da vi kom hjem. Hvor er det lækkert at kunne spise sig mæt i papaya. Om eftermiddagen snakkede vi igen med Bud, som også har været hypnotisør og palmreader. Han læste alle vore hænder, bl.a. burde jeg enten være død eller have været meget svag som barn, være tæt på min mor, beslutte med hjertet i stedet for fornuften. Anja er en loving person og Camilla selvstændig og helt normal, som nok skal klare sig. Desuden lånte jeg så en bog hos Bud om SW radioer, som jeg påtænker at købe i USA (vi har her kun kunnet finde dem ét sted, i Carrefour analog til P590, men jeg vil gerne have en digital). Bud har en deluxe Grundig med det hele. Hans koner spillede fine romantiske schlagere, som Bud kan lide dem, og han underholdt med tryllekunster bagefter, f.eks. at få en top til at ligge på siden, et reb om halsen strammes og løses op. Vi fik risengrød til aftensmad, hvilket var meget dejligt og alle nød det. Her er rimelig køligt om natten, ned til 18°, men om dagen er der fuldt knald på solen, så da vi har full hook up anvender vi A/C på taget, som virker udmærket.

26. februar: Efter at have udvekslet adresser med Bud kørte vi fra morgenstunden. Vi kører nu igen mod syd og det bliver varmere og fugtigere. Vi kørte ud på en lang tange, som adskiller den mexicanske golf fra en stor lagune, stranden ser ganske fin ud. Rigtig mange steder var fiskere i gang med at fange mini-sardiner, en båd sejler ud med den ene ende af et net medens en flok i vandkanten holder fast i den anden ende. Båden sejler så ud i en stor bue og ind igen længere nede ad kysten, hvor de to ender så mødes. Derefter trak fiskerne langsomt nettet ind medens et par dykkere kontrollerer nettet rundt ved kanten. I enden af det var en ruse, hvor der så var fyldt af disse ganske små fisk, ca. 2-3 cm lange, som blev hældt over i båden med en træ-løg. På land var der mange cementpladser, hvor fiskene blev strøet ud og tørret. Vi har ofte set dem på markeder, og åbenbart spises de stegte, måske som pommes frites. Vi nåede en toll-bro, og dreje ned mod kysten lige inde. Vi mødte der en transvestit og hans ven, som inviterede os til at parkere ved stranden. Der var enorme mængder af skaller og let at finde konkylier. Vi kørte op i byen med bøsserne, købte fisk og øl og satte os under en palapa på

stranden, hvor der luftede en smule i den trykkende varme. Masser af motorbåde fattede omkring, nogle trak et net langs kysten, åbenbart for at fange rejer. Jeg prøvede med min fiskestang, men der var ingen bid. Der kom så en knægt, som sagde at der kunne være fulde mennesker omkring stranden, så vi hellere skulle køre op i byen. Det gjorde vi så, parkerede foran en restaurant, hvor der lidt senere kom en stor flok amerikanere på convoy gennem området. Vi købte 4 x fries, mini portioner til P10/stk, som Camilla og jeg fik til vores fisk. Der var utroligt varmt, mens jeg stegte fisk løb vandet i stride strømme ned ad mig, og der var moskitos i vognen. En varm, fugtig og ubehagelig nat.

27. februar: Straks om morgenen kørte vi videre, det er et rigtigt tropisk område, bananer, tæt bevoksning, fugtig sump. Vi var ikke kommet langt inden der igen lød et brag fra bagenden, og på det inderste dæk i højre side, tidligere et fordæk, gik slidbanen i stykker, dels tabt og dels et slasket stykke. Dækket punkterede ikke, og vi kunne meget langsomt køre til den nærmeste by, som med vor fart lå 1½ times kørsel væk. Der fik vi sat reservedækket på, selvom det er en anden størrelse sammen med det brugte Firestone dæk vi købte i Campeche, og forsigtigt men nu lidt hurtigere kørte vi til Villa Hermosa. Vi fandt Sams Club, men de havde ingen dæk i denne størrelse. Til forsinket frokost købte vi et par grill kyllinger, og det hjalp på humøret, så jeg gik rundt og forhørte mig hos et par nærliggende dækfirmaer. Vores størrelse (hverken Michelin 215/85 eller Firestone 225/70) var ikke på lager, men vi fik en adresse på et andet firma. Undervejs kom vi forbi Michelin og selv om klokken nu var over 17 kørte vi derind og fandt det rigtige dæk, pris 850 p. De kunne klare det straks, og det viste sig, at også de inderste Michelin var revnede, så vi skiftede de sidste 3 dæk ud og bruger nu igen det helt nye Michelin som reserve. Vi sov om natten hos Sam, stadig ret lunt.

28. februar: Vi fortsatte om morgenen stadig på samme breddegrad, tropisk varme og fugtighed. Det gik udmærket til ca. 20 km fra vort mål, Catemaco lagunen. Så gik bilen i stå, som vi oplevede det i sin tid i South Dakota, benzinen var blevet for varm. Efter ½ time fik vi den startet igen, for efter få km igen at gå i stå. Det var lige ved et politi check, hvor de stakkels betjente, som søgte efter narkotika, svedte bravt i deres uniformer og store støvler. Pludselig kom et brudepar ud fra en hytte i baggrunden, 5 ukulule-spillere stemte i, og en stor flok mest kvinder gik efter dem i procession ned gennem hytte-landsbyen på vej ned til en flod, hvor der skulle foregå et ritual. Vi fulgte ikke helt med ned, fik et par billeder, og kunne så igen starte. Ikke 1 km længere igen galt, på en smal strækning, ikke heldigt, igen ½ time. Det gentog sig lidt senere, her fik vi parkeret i skyggesiden, og spiste frokost og læste så en lille time for at få solen længere ned og lidt mere kølighed. De sidste km gik uden problemer, vi fik fyldt ny benzin på og kørte så ned på campingpladsen. Vi blev ledt derned af en cykelguide, som gerne ville vise os aberne på en ø i søen. Her er herligt varmt vand, koster 80 p, og pigerne kan komme til disco. Mens de ventede udenfor på åbningstiden kom der en del drenge, og de manglede ikke selskab på vej derop. De skulle komme hjem kl. 2, det gjorde de også, men Camilla kom først ind i bilen kl 5 da hun var længe om at sige farvel til ham, som fulgte hende hjem. Vejret skiftede da vi kom til søen, fra klar brændende sol til overskyet endnu klammere, med skyerne næsten helt nede i vejhøjde. Her er dog lidt køligere, og vi havde kun AC tændt kort tid for at holde den i form.

1. marts: Udsigten her fra vognen lige ud på søen, hvor fiskerne her søndag formiddag er i gang med at fiske. De smider net ud fra både, som de ved havet gør det fra stranden. Der er masser af fugle, som larmer en del, nogle andefugle siger som Anders And når han er gal. Efter et dejligt varmt bad og en barbering, gik Benthe og jeg op i byen medens Camillas ven fra i aftes var på besøg, sammen med en del andre mindre drenge. Der var en del turistboder, men stort set ingen turister, i kirken var der optog til fælles barnedåb, jeg blev klippet for 8 pesos, vi købte og spiste friske mangos, 1 l rom til 18 pesos, så nøgleringe med afskårne og tørrede abefødder og hænder, og kørte så videre ved middagstid. Vi stoppede kort i San Andres Tuxtla, som er centrum for håndrullede cigarer, og købte 3 enkelt cigarer i fine trækasser. Dernæst i Santiago Tuxtla, hvor der på zocaloen var et stort stenansigt af en tolmecc-indianer, som er stammen på disse kanter. Det skulle veje ca. 25 tons, komme ca. 100 km herfra, og ingen ved hvordan, da man ikke anvendte hjul. Vi købte en frisk ananas for 6 pesos, en klasse bananer, de små søde med 66 stk, til 8 pesos medens mango mærkeligt nok er dyre, 10 p for 4-5 stk. Videre langs kysten med tropisk landskab, her for en gangs skyld lidt kuperet, fin vej, og vi nåede VeraCruz

sidst på eftermiddagen. Vi parkerede på Wal-Mart, fik film fremkaldt og spiste rigtig hakkebøf med løg og kartofler, da der ikke mere er så varmt.

2. marts: Vi startede med frisk morgenbrød fra Wal-Mart, hver et stort glas friskpresset appelsin juice og kørte derefter ind mod byen og hos American Express fik udleveret post, fødselsdagskort til Anja, fra Bjarne og Charlotte Hvorslev. Vi kørte derefter gennem byen, langs havnen og kysten, ind i havnekvartret med barer og souvenir, men stoppede ikke. Det havde regnet en del om natten, og bl.a. dryppet ned fra et nyt sted ved loftslampen, og det var køligt til lange bukser. Undervejs regnede det en smule, hvilket så ud til at bekomme det frugtbare landskab med masser af sukkerrør, bananplantager, ananas, appelsiner. Sukkerrørsmarkerne har været dominerende de sidste par dage, man brænder græsset af hvorefter de svedne og sorte rør hakkes af med manchetter, derefter læsses på lastbiler i meget stor højde, som uordnede tændstikker, og der ligger da også store mængder sukkerrør langs alle vejene, som er faldet af lastbilerne. De bliver så kørt til de mange sukker fabrikker, hvor der også laves sprit, og som er let genkendelige på deres høje skorstene med sort røg. Lidt oppe langs kysten så vi flere turistbyer med masser af hoteller, trailer parks (vel 10 på få km), men ikke en eneste turist var at se. Stranden er heller ikke noget at skrive hjem om, efter at vi er blevet forvænte med de mange andre flotte strande. Vi nåede så Papantla, hvor vi holder for natten, da Benthe gerne vil se nogle oprædende ved ruinerne i nærheden. Dette er centrum for vanille dyrkning, og vi købte et par flasker ekstrakt same et par flasker vanille likør, + lighter holdere til Knud og Bjarne med damer bagpå. Gik lidt rundt på marked og zocalo og derefter ned til vor ven Michelangelo og spiste dejlig kylling med bønner og tortilla, cola og øl, i alt p59. M. kender vi fra i eftermiddags, da vi efter en tur gennem det meste af byens smalle gader, herunder en del bakken, spurgte ham om en p-plads. I kan da holde ved mit hus, han kørte i forvejen og fik os ind på pladsen ved en tømmer, som drejer fine møbler i massivtræ. Vi så derefter M.'s hus, flot mursten med nyt stort køkken, samt påbegyndt udvidelse med en lejlighed tilsyneladende efter danske kvalitetsnormer. Han har arbejdet i Florida som tomatplukker, og må have tjent godt derved, da der ikke kom andre i hans kyllingerestaurant medens vi var i byen.

3. marts: I brevene fra DK stod der, at Ivan havde været dårlig siden nytår, så jeg ringede til Karen så snart vi havde fået morgenmad. Hun fortalte, at han var død i torsdags. Mit tlfkort varede kun kort (de sidste 10p kan åbenbart aldrig bruges), så vi søgte længe efter en telefon, hvor man kan betale med penge. Det lykkedes, og jeg fik fast i Lone. Hun sagde, at Ivan var død af et hjertestop, Karen fandt ham på gulvet i badeværelset om morgenen. Jeg sagde, at jeg gerne ville komme hjem. Det er besværlig og dyrt at ringe fra Mexico, så vi kørte videre mod Texas, medens vi tænkte over det forfærdelige tab af Ivan. Undervejs fandt vi en anden telefon, hvor jeg ringede til Europæiske, og de vil sørge for en billet hjem, når jeg ringer igen fra Texas og ved hvor jeg kan rejse fra. Benthe og pigerne vil så blive her. I Poza Rica købte vi ind og imens fik vi lavet AC på bilen. Ellers drønedes vi bare af sted og kom helt til Tampico ved 19-tiden, hvor der var særlig mørkt fordi det var overskyet og regnende. Vi fandt Wal-Mart og sov der om natten. Undervejs så vi enormt mange appelsin plantager og lastbiler fyldt med appelsiner - så dette er altså centrum for juice produktionen. Ved en mark var der et Danisco skilt, de køber tilsyneladende koncentrat her fra.

4. marts: Vi fortsatte nonstop op mod grænsen, og kom til grænsebyen Metamoros hen under aften. Vi kørte ind på lufthavnen og sov der om natten.

5. marts: Inde i byen gik vi for sidste gang i Gigante supermarked og købte bl.a. noget creme som gaver til pigerne derhjemme, derefter til centrum, som er ret turistpræget, hvor jeg købte en rem til Imad. Vi kom til grænsen ved middagstid, det tog kun kort tid på den mexicanske side med at få fjernet stickeren på bilruden. På den amerikanske side skulle vi først have nye indrejsetilladelser, da de andre kun gjaldt til nytår. Derefter blev bilen undersøgt meget nøje, inkl. af en hund, som skulle lugte i alle rum, også skabene ved loftet. Vi skulle også betale 3\$ for at indføre de 4 flasker rom. Så kørte vi gennem den amerikanske grænseby, Brownsville, til lufthavnen. Der var gode forbindelser til Houston, så jeg ringede til Europæiske og bad dem arrangere en billet hurtigst mulig. Da jeg ½ time senere ringede for at få bekræftelsen havde de bestilt en afgang 1 time senere, så det gik hurtigt med at få pakket lidt tøj, nogle af de ting som vi ikke skal bruge her mere, souvenirs, bøger etc. Kl. 16.25 afgik

så en propelmaskine til Houston, hvor jeg skiftede til en Continental DC10 mod London Gatwick. I Houston var der 27° varme, usædvanlig varmt efter årstiden, fortalte min nabo. Det var et helt fyldt fly, en passager fik endda \$800 for at overlade sin plads til en præst. Servicen var ikke særlig god, jeg var meget sulten, da jeg ikke havde fået mad siden morgenmaden.

6. marts: Landede i London ved 9-tiden lokal tid, hvor jeg ringede til Bjarne om at hente mig i Karup, og fløj videre til CPH kl. 13.10 med Mærsk Air. Derfra videre kl. 18.45 til Karup, hvor jeg landede kl. 19.30. Bjarne var på plads, det var koldt, jeg havde kun min Berghaus trøje over en skjorte, og vi kørte hjem til mor. Hun har det fint, tager Ivans død roligt, og jeg fik noget at spise. Karen kom forbi senere på aftenen, på vej hjem fra Ulstrup (Heidi), hun tager det også som noget, man ikke kan gøre noget ved, lidt snøftende.

7. marts: På besøg hos Karen, frokost, Heidi og Hanne var der også.

8. marts: Hos Kaj og Tove, Line har det fint, de har nyt hus på Mosevej 15. I sommerhuset for at finde lidt tøj, men det er lejet ud til en Falck-mand, som selv er ved at bygge. Vi kunne ikke køre derop, da vejen var for sneglat, og måtte gå, i dejligt solskin som havde tøet sneen på græsplænen.

9. marts: Diverse telefonaftaler med bank og revisor, ellers afslapning hos mor.

10. marts: Hos Karen, færdigskrev månedsbrev, udskrev, kopierede og sendte brevet.

11. marts: I Aalborg, først hos revisoren, som har været enorm sløv og været skyld i en del rykker gebyrer, derefter frokost med Morten Sydbank, på vej hjem hos Frank. Han har fået en veninde og firmaet går for tiden fint.

12. marts: Karen ringede, ar urnen kommer i eftermiddag. Jeg ringede så til Europæiske og bad om at bestille plads til tirsdag. Kl. 14 var vi på kirkegården, mor, Bjarne, Henrik, Lone, Heidi og Karen, som satte urnen ned i gravstedet. Om aftenen var vi sammen med Conni, Thomas, Kenneth hos Bjarne, som havde lavet en ret med sild. Han laver efter sin pension mad alle hverdage, Tove i weekenden.

13. marts: Mor og jeg var på biblioteket, indkøb til Texas (sild, torskerogn, makrel i tomat), hun ville købe et par CD'er til pigerne. Vi spillede kort om aftenen. Både mor og jeg drak en hel flaske vin i løbet af aftenen.

14. marts: Jeg går dagligt hen til kiosken og køber JP. Desuden hver anden dag en løbetur ud omkring byggemarked, gymnasium. Henrik hjalp med at starte Previa'en, men det lykkedes ikke at oplade batteriet. Om eftermiddagen ved 16-tiden var jeg i Ulstrup for at fortælle svigerforældre samt Ulla og Pernille om turen, vise scrap-bøgerne.

15. marts: Over middag til fodbold i Århus, AGF-Vejle 0-0.

16. marts: Bjarne hjalp med at oplade batteriet på Previa'en igen, men der er åbenbart en løs forbindelse eller laderemmen virker ikke, så jeg kørte bilen på plads igen. Var om formiddagen på visit hos Lone, som er meget glad for deres Korea-barn, Ebbe, Henrik kom også, og mor og jeg blev inviteret til aftensmad. Vi fik schnitzel og is. Henrik klarer sig tilsyneladende fint, har solgt alle grundene på Fredensvej.

17. marts: Op kl. 03.30 og Bjarne hentede os kl. 04.45, til Billund, heldigvis tøvejr. Afgang kl. 07.45 til London, videre med Continental til Houston, landede som planlagt i Brownsville kl. 19.05 lokal tid, en lang dag. Alle var glade, ikke mindst for de mange blade, gaver og fisk, rugbrød. Vi holdt på lufthavnens p-plads om natten. Der var godt vejr, omkring 20° om natten, og meget fugtigt.

18. marts: Vi kørte ud til South Padre Island, som for tiden er fyldt med college-studenter, som har

spring break i marts. Vi kørte ind på en state-park strand, fik dumpet, pigerne fik et bad, og derefter ud på en stor strand for overnatning. Her kom nogle andre campere, hvor mændene steg ud af bilen og gik rundt helt uden tøj. Vejret er skiftende, sol, skyer, men varmt og fugtigt.

19. marts: Tilbage til Brownsville, forbi rejefisker havnen, men ingen aktivitet, formentlig fordi der har været kraftigt stormvejr lige før jeg kom tilbage. På Wal-Marts p-plads, pizzafrokost. Jeg sendte nogle e-mails. Derefter på jagt efter en SW radio, først i et par Radio Shack med lille udvalg, så til Circuit City, som ikke vidste, at de havde en Grundig YB400, netop den som fik så fine anmeldelser i det blad jeg lånte af vor nabo i Campeche. Vi købte den og holdt så på en anden Wal-Mart overfor og afprøvede, sov også der om natten. DR gik nogenlunde igennem, Per Stig Møller er nu trådt tilbage som leder af Konservative og vil have Hans Engel til at gøre det samme.

20. marts: Fin modtagelse af DR om morgenen, dejlig radio, stereo FM med hørelur. Videre mod nord, først til Texas turist information, hvor vi fik en masse fine brochurer og kort. I samme by, Harlingen, findes den berømte statue, hvor 5 amerikanske soldater rejser stars and stripes på øen Iwo Jima. Vi besøgte det lille museum, fik denne meget blodige hændelse med 30.000 døde amerikanere og 23.000 japanere forklaret af en soldat, der selv havde været med i Stillehavskrigen. Japanerne havde gravet sig ned i 7 niveauer på øen, så bombardementerne ikke havde nogen virkning, de kunne så frit beskyde amerikanerne, da de gik i land, for al bevoksning var bombet væk. Vi så en video film om historien. Øen er vulkansk aske, som er så varm, at de kunne koge deres dåsemad på 15 min. ved at grave det ned i sandet. Øen var vigtig, da den ligger mellem Guam og Japan, hvor bombefly dagligt var på togt for at bombardere Japan, faktisk bombede de hundredetusindevis af mennesker ihjel inden a-bomben, som har fået al omtalen. Derfra videre mod nord, hvor vi kørte gennem et enormt ranch område, én af ranchene, King Ranch, er på mere end 850.000 acres, har givet jord til byen Kingsville og nogle universiteter. En vidunderlig vej, dels så glat, så man føler at flyve, og dels med et vældigt flor af blomster i rabatterne (midterrabat på nogle hundrede meters bredde). Vi tog flere billeder deraf. Sidst på eftermiddagen kom vi til Wal-Mart Kingsville, hvor vi parkerede, jeg var med i supercentret, og kunne næsten ikke genkende et US Supermarket med det enorme udbud af alt. Vi sov der om natten. De har nu udnævnt Pia Christmas Møller til politisk ordfører og Helge Adam Møller til gruppeformand, men der er vist ikke enighed i alle kredse. Vejret er blevet mere klart, solskin, men frisk og køligt om natten med net til 10°.

21. marts: Op på formiddagen videre mod nord, ret hurtigt kom vi til den store by Corpus Christi på 250.000 indbyggere. Vi kørte først ud på Padre Island, som strækker sig ned til Brownsville, der er sol men blæsende, så vi nøjedes med at spise frokost derovre og så køre tilbage til byen. Her havde vi set en gratis plads på nordkysten, inden vi nåede så langt kom vi forbi den oplagte flightcarrier Lexington, som har været aktiv i tjeneste fra 1943 til for få år siden. Vi kørte ned og gik ind for at se den, \$9 per snude, vi kom først derind kl. 15.30 men kan så komme igen i morgen, hvis vi ikke ser det hele. Det var faktisk meget interessant at gå rundt og se dette enorme skib, som jo har været med til at skabe den virkelige historie, bl.a. har det været med i slaget om Iwo Jima. Benthe prøvede en simulator tur, men ellers nåede vi ikke ret meget inden det lukkede kl. 17. Vi kørte så hen til en strand, hvor man måtte campere efter at have fået lov på et tel. nr. Dette nr. svarede ikke, så vi holdt der alligevel. Alle strande her i Texas er gratis og tilgængelige, som i Mexico, og der er toiletter og brusere. Vi spillede lidt kort.

22. marts: Straks efter morgenmaden, som sædvanlig havregryn med rosiner og mælk til mig, wheat bran med rosiner og mælk til Benthe og Anja, ingenting til Camilla, gik vi langs stranden hen til USS Lexington. Vi startede på flight deck'et og var så heldige at få en frivillig guide til rundvisning, han har selv været aktiv i Vietnam, og fortalte spændende om de forskellige fly og livet ombord et sådant stort skib (der var 1800 mennesker). Flyene har kun ca. 80 m tilløb til take off, og ca. det samme når de lander. Bag på flyet er en stang med en krog, som under landingen skal gribe fat i et af fire tværspændte wirer med et hampreb i midten. Flyene bevarer fulde omdrejninger, hvis nu de ikke fanger wiren og må op i luften igen, det bedste er at fange wire nr. 3. Disse wirer strammes op med et luft og hydraulik system, som blev opfundet under 2. verdenskrig og som stadig anvendes overalt. Skibet har under 2. VK nedskudt mere end 800 japanske fly samt sænket en masse japanske fragt- og krigsskibe (især dem med olie så japanerne sidst i krigen ikke havde flere uddannede piloter og i stedet måtte ty til kamikaze

angreb). Skibet blev ramt af en kamikaze en enkelt gang med ca. 50 døde. Vi kom i lange bukser, tyk skjorte og Berghaus jakke, men på dækket var der nu så varmt at jeg måtte smide noget af det. Vi fortsatte op på broen med kaptajnens lille kammer bag broen, da han i søen hele tiden skal være til rådighed. Senere så vi længere nede hans modtagelsesværelse, hvor han modtager fine gæster under besøg i fremmede havne. Lexington var også det sted hvor japanerne underskrev overgivelsespapirerne. Vi så ellers hele skibet, mandskabsrum, læge- og tandlæge afd., maskinrummet, lidt museum med medaljer, udklip, ting og sager fra den aktive tjeneste osv. Skibets oplægning er finansieret dels af Boeing o.l. og dels af lokale sponsorer. De årlige udgifter til især el er på 2-3 mill. \$, som betales af entre og gaver. Meget fascinerende. Vi var først hjemme, udmattede og tørstige, kl. 14, hvor vi spiste makrel i tomat, medbragt fra DK. Derefter sad vi udenfor og nød den gode sol, jeg er begyndt at læse i den børnebibel, som jeg i Aalborg købte til Ben i New York for sine børnetegninger, det gamle testamente er en rigtig røverhistorie. Sidst på eftermiddagen kom en fyr over med sin hundehvalp og sagde hej, en stakkels white trash, med en stor øl, og fortalte flere usandsynlige og modstridende historier, hvor svært han har ved at finde arbejde, hjælp, en stærk ung fyr som ikke kan styre sin tilværelse. Han ville sælge os en hundehvalp, men vi gav ham \$5 til benzinen hjem. Derefter kørte vi ind til Wal-Mart så jeg kunne få nogle nye batterier til min SW radio og høre danske nyheder, men der var ingen sport her søndag aften. På e-mail nogle beskeder hjemmefra, men som vi nu allerede har hørt på radioen. Vi indviede også den nyanskaffede solar-douche, lod den ligge på jorden nogle timer hvorefter vandet var endog meget varmt. Vi vaskede alle hår.

23. marts: Der er ikke specielle ønsker, udover at pigerne gerne vil have byttet deres store pose med bøger. Vi kom ret hurtigt forbi en forretning, hvor man bytter og sælger bøger, og pigerne kunne bytte 2 for 1 +10 cent, dog kun tilsvarende kærlighedsromaner. Et enormt udvalg og hvor bøgerne var sorteret efter emne og forfatter. Jeg er ude efter Joseph Hellers Catch22, men den var ikke på lager. Vi nåede til Port Lavaca, hvor vi kørte 10 miles syd for byen til en offentlig strand med toilet, picnic borde,, grill osv., desværre var det meget blæsende lige ind fra havet, men vi fandt da lidt læ rundt om bilen. Solen skinnede varmt.

24. marts: Vi blev endnu en dag på denne udmærkede og gratis plads. Jeg lavede regnskab næsten hele dagen, nu hvor jeg havde fået svar på de udestående punkter fra revisoren. Stadig sol og stadig meget blæsende.

25. marts: Vi kørte omkring biblioteket, men deres e-mail fungerede ikke. Jeg læste lidt avis. Videre over endnu en lang bro i dette våde område med masser af vige, floder, vandområder, og kørte så igen ud til havet ved en lille by, Olivia, hvor vi igen parkerede ved en park helt ud til vandet. Blæsten og solen fortsatte, men der var absolut ikke vejrlig til at opholde sig udenfor.

26. marts: Vi kørte omkring et kernekraftværk, det største i Texas og de største enkelte reaktorer i hele USA, forsyner ca. 1½ mill. husstande. Først en film om anlægget, et visitor center med flere hands-on ting, bl.a. en cykel, hvor den skabte energi tændte for en vifte, et lampe, en hårtørrer og et TV. Derefter fik vi en privat køretur rundt om anlægget. Der er vådt omkring og der bor flere alligatorer på ejendomme, vi så en lille en på et par år i en grøft. Kølevandet tages fra Colorado River 5-6 gange om året eller efter behov, over i en sø på ca. 20 miles rundkreds, hvor de enorme vandmængder pumpes ind i reaktorerne og ud igen. Der er et stort fugle- og dyreliv omkring, som nyder det varme vand. Videre til en mindre by, Brasoria, hvor vi gik ind på biblioteket for at hente Drs nye sommer sendeplan. De havde endnu ikke offentlige internet computere, men mester havde selv en at øve sig på og vi fik hurtigt hentet oplysningerne. Han kunne så ikke lade være med at vise og fortælle om byen og nabolaget, vi så begyndelsen til et egnsmuseum, han og efterhånden de to andre damer på biblioteket fortalte om seværdigheder, og blev meget glade da vi gav dem et par brev blomsterfrø, badges og 1-kroner. Vi havde givet det samme til 3 damer på kernekraft anlægget, og fik til gengæld blyanter, kuglepenne, stress bolde oa. Vi sluttede dagen hos Wal-Mart i Lake Jackson. Bente og jeg købte ind, men der var så mange smagsprøver i butikken, at det blev til nogle forskellige småretter: Krabbesalat (hvor der var smagsprøver af 4-5 forskellige fiskesalater) med grovboller, æble/karamel dip til

æblestykker (her var der også smagsprøver på 4-5 forskellige grøntsagsdip - meget lækre) og så en bolle med cheese spread (en slags ostesalat til at smøre på brød) ind i mellem. Der var en meget kraftig blæst på p-pladsen. Benthe ringede til en dansk pige gift og bosat i området, og aftalte at vi kommer og besøger dem på lørdag.

27. marts: Vi trængte nu til både selv at blive vasket og få tøj vasket, vi har ikke boet på betalingspladser siden jeg kom tilbage. Efter en brochure kørte vi til en county park ved Quintana strand ved Freeport. Der er meget larm af bølgerne på havet lige bag ved diget, men ellers forbavsende roligt hvor vi holder. Solen har vist sig i korte glimt og en enkelt lille byge fik os til at hente tøj ind fra tørresnoren, men 5 min senere hængte vi det op igen. Jeg læste min bog færdig, The Red Fox fra 1986 af Anthony Hyde, en canadier. Bogen er absolut en af de bedre, fortæller en spændende historie på en rolig måde, en del af handlingen foregår i Leningrad og hans beskrivelse af færdene der og i en fattig landsby på landet er meget velskrevet og vækker minder om mine ture. Ellers er jeg noget træt af det hele her til aften, da jeg fik alle pigerne imod mig, da jeg bebrejdede Bente at hun dels ikke havde fået ordentlig besked om hvor den danske pige bor og dels havde foreslået at komme kl. 12-13 uden at aftale om spisning. Der mangler forståelse for at tænke lige et skridt længere og i øvrigt stille sig selv i deres situation (hvad ville Benthe selv gøre hvis hun fik at vide der kommer 4 mennesker og besøger vort hjem på dette tidspunkt). Trods min tur til DK er det hårdt at skulle være sammen hele tiden.

28. marts: Der var fint vejr om formiddagen, hvor jeg lavede regnskab baseret på de oplysninger jeg fik af revisoren i DK. Ved 12.30 tiden kørte vi så mod La Barque, hvor vi kom ved 14.30 tiden. Dorthe er en sønderjysk pige sidst i tyverne, er ganske trind og har en dreng og en pige med Dennon. Han har været ved militæret i ca. 7 år, heraf 3 år i Spanien, hvor de traf hinanden. Hun er nu sygeplejerske på Galveston Universitets Hospital med 10.000 ansatte og læser nogle fag ved siden af, for at hendes uddannelse kan godkendes i DK. Dennon er ansat ved sikkerhedsafdelingen på en stor kemifabrik, han læser ved siden af til ingeniør, så de har nok om ørerne. Deres hus er på en dejlig gade med kæmpe amerikanske ege, en lille plæne er fælles med naboen, og der er opstillet en stor grill, som de bruger i fællesskab. Maden er også delvis fælles, tilbydes i hvert fald som det er én stor familie. Dennons bror, Randi, kom også, er tidligere sportsmand på eliteniveau, nu med en ølvom som en tønne, selvom han kun kan være først i 30'erne. Vi fik øl og efterhånden forskellige ting fra grillen, hvor der er indbygget røgeri, bl.a. nabo Al's dyrepølse og ribs. Dorthe bød så på en noget tør steg, hvor vi bare skulle hente maden inde på spisebordet i køkkenet. Om aftenen satte vi os så lidt ind i stuen, men vi gik ret tidligt i seng (kl. 21.30) medens pigerne så video sammen med børnene.

29. marts: Dennon lavede vafler om morgenen. Senere tog vi ned til Galveston, kørte i camperen med hele familien, og gik lidt rundt i byen. Til frokost købte vi ind i et supermarked og tog så ned på the Sea Wall, et dige bygget omkring hele øen og hvor man så har fyldt jord indeni og dermed hævet øen et par meter. Jorden er bl.a. kommet fra sejlrenden ind til byen og til Houston. Solen skinnede men det blæste kraftigt der ved stranden. Vi gik så en god lang tur på promenaden, hvor folk gik, løb på rulleskøjter, cyklede eller holdt parkerede for at blive set og finde partnere. Tilbage i haven fik vi en øl, og Dorthe lavede så rejer til aften. Et par søde mennesker, som vi indbød til at besøge os i DK til sommer, når de kommer over.

30. marts: Om morgenen kørte vi direkte til Johnson Space Center Houston, det er derfra alle rumfartøjer styres fra og kommunikeres med, og som vi tit har set på TV. Nu kom vi rundt og så control center samt en masse ting i selve udstillingsbygningen, bl.a. en IMAX film om MIR. Vi mødte en pensioneret ingeniør, som havde arbejdet sammen med alle astronauterne indtil for 3 år siden, og som nu forklarede om en space shuttle. Vi var der til kl. 16, hvorefter vi kørte videre mod øst. Vi kørte fra interstate ved Anahuac og fandt en fin lille park med rideheste, hvor vi parkerede for natten.

31. marts: En flink mand bød os velkommen og oplyste, at der bag ved var en større park med picnic pladser, hvor vi var mere i fred, og vi kørte derom. Dejligt vejr med solskin og ingen blæst, midt i en fin skov med store flotte ege- og fyrretræer. De nyudsprungne egetræer kunne få det til at minde om

vort sommerhus, lugten var dejlig, en flod løb lige nede bag skrænten, der var skildpadder på en træstamme ude i floden. Vi spillede badminton og frisbee, læste og slappede af. Herligt.

1. april: Fortsat flot vejr, som vi nød i fulde drag, fik varmet vand i vor solar pose, vaskede hår, der var vand og toiletter i parken, spillede frisbee og om aftenen lavede vi bål. Inden havde vi været i Anahuac og handle lidt ind, bl.a. en pakke cigaretter, hvor vi røg hver en om aftenen.

2. april: Overskyet og diset. Vi hældte vand på camper og flasker og kørte så videre over middag. Først til Anahuac og købte to pund alligatorkød, formentlig grundet vejret så vi ingen alligatorer ved vejen. Videre ad I-10 til Beaumont, hvor vi fandt Wal-Mart og overnatter hos dem, efter en del indkøb. Det er ret fantastisk hvordan disse lidt større byer er udviklet. Ved de store veje, især omkring Interstates, er der kæmpe områder med shopping centre og kædebutikker som Wal-Mart, Jenny, Sears osv med alle fast food restauranterne, video Blockbuster og Hollywood, biografer - alle med kæmpestore parkeringspladser og med god plads omkring med græs og grønne områder. Det ser oftest ganske nyt ud og må være en del af det amerikanske opsving de senere år. Alligatorkødet smagte udmærket, ikke særligt markant.

3. april: Der var køligt om natten, omkring 10° da vi stod op ved 7-tiden. Jeg hører radio DK hver morgen, men siden valget har det været så kedeligt, at jeg ikke kan huske nogle af nyhederne. Solen fik hurtig kraft og vi kørte over statsgrænsen til Louisiana. Her gik vi ind på visitor centret, og fik en meget fin personlig forklaring som virkelig gav os lyst til at opleve denne stat med dens specielle cajun historie. Vi blev anbefalet at køre ad highway 90, som går parallel med I-10, men skulle dog først til Sulphur. Her kørte vi ned mod kysten for at se på alligatorer, og da vi kom til en National Wildlife Reserve fik vi lysten styret. Jeg gik en tur på den 1½ m lange trail og så vel en snes store og mindre kræ samt en masse fugle. Benthe kiggede imedens på krabbefiskning i kanalen i vådområdet, de fisker med komaver som madding og skal liste krabben op medens den æder af klumpen - ofte falder de af undervejs. Det er nærmest som at tatte ål. Der var lidt blæsende men fint solskin. Så ned til Holly Beach og vende, da Benthe ikke ønsker at campere ved vandet, da bilen kan blive fedtet af havgus. Tilbage til hovedvejen og den nærmeste Wal-Mart by Lake Charles, hvor vi overnattede. Overalt er der skilte med catfish, som bl.a. fanges i de grumsede åer eller bajous, som de kaldes her, meget langsomt flydende vandløb. Vi så også fiskere i NWR med nogle catfish, med store knurrehår og skarpe pigge. Desuden på crawfish, en slags små krebs eller rejer, som lever i jorden og laver et tårn af jord over deres hule, som kan gå helt ned til vandspejlet op til 6 m dybt. Når der så kommer vand kravler de op, og man kan således fiske dem på rismarkerne. Det er hvor vi ser disse rør stikke op af vandet på markerne, der er så et net nedenunder, som fyldes med madding og derefter tømmes for crawfish og genfyldes med madding.

4. april: Vi startede med at køre ud ad US90 gennem flere mindre byer, set fra bagsiden, dvs. modsat Interstate, hvor alle nye aktiviteter er koncentreret. Vi hørte på vejen en radiostation i Jennings, på fransk cajun sprog og med dette meget rytmiske og dejlige musik. Vi kom til Jennings og fandt et Wal-Mart. Efter frokost kørte vi lidt videre til byens city park, hvor der bl.a. var et bur med 3 store alligatorer, der krøb rundt i solen omkring en pool. I bygningen bag var der et akvarium med 3 små unger. Vi gik lidt rundt og mødte bl.a. en fyr fra Eunice, som havde været i byen for at købe et akvarium til deres 2 drenge. De løb rundt og fandt bl.a. en skildpadde med en krog i munden, formentlig fordi den har spist en forladt krog med madding. Undervejs havde vi passeret hvad vi antog for rismarker og andre marker vi ikke kunne finde ud af, og han var specialist på området og gav os forklaringen: Når marken anskaffes/anlægges, skal man sørge for at terrænet falder en smule, så vandet kan løbe fra den øverste og nedefter. Mellem markerne laves rækker - ofte kurvede - diger (gule sække med jord, dækket med jord), og med mulighed for at åbne en port mellem dem. Markerne oversvømmes så med 15-20 cm vand hvorefter traktorer med en slags harver opmudrer vandet og jorden til en grød. Derefter sås risene ved at en flyvemaskine fra luften spreder sæden. Der holdes en konstant vandstand indtil risene er i god vækst. Så spredes igen fra fly kunstgødning og et par dage efter lukkes for vandtilførsel, så rødderne bliver tvunget til at suge ekstra kraftigt og dermed opsuge mest mulig

gødning. Dette gentages senere på sæsonen, og sidst på sommeren efter omkring 6 måneders vækstperiode kan risen høstes med store mejetærskere (med larvefødder til at trække gennem det næsten tørre mudder). Såtiden er omkring nu (i år særlig tidligt) og indtil maj, da jorden skal være tør nok til at sidste års rester kan nedpløjes. Efter høst oversvømmes markerne igen, idet man så udnytter vinteren til at opdrætte crawfish, som der netop nu er sæson for. De æder så resterne af stå og ukrudt samt andet kravt i vandet. De fiskes ved at man med mellemrum placerer kurve ruser, nærmest som salatslynger, med et kort rør, som stikker op af vandet. Gennem røret kommes madding (kødstykker) ned i kurven, og risdyrkeren sejler så daglig rundt og tømmer kurvene og kommer ny madding i. På andre marker er man begyndt at opdrætte katfisk, hvilket er så god en forretning, at de slet ikke dyrker ris på markerne, men lader dem forblive oversvømmet. Katfisk har fået navn efter deres markante knurrehår, som dog adskiller sig fra en kats ved at de ender med en skarp pig. Længs vejene er der skilte overalt ved benzinstationer, små restauranter, "pølseboder" etc. med udbud af katfisk og crawfish. Efter denne interessante belæring kørte vi så hen til Wal-Mart og købte en sæk med 5 lb crawfish og derefter til byen Eunice. Vi nåede lige frem til kl. 18, hvor den ugentlige live radio udsendelse (som efterfølgende vises i TV) med lokal cajun musik i det historiske Liberty Center. Vi havde dårligt sat os inden parret foran introducerede sig som byens enormt store slagter og hans meget frugtbare kone med et større antal børn og børnebørn. Musikken var fremragende, og det varede ikke længe inden især pæne ældre par dansede på det lille gulvareal foran scenen. Teatret var interessant i gammel stil med malerier på væggene, tunge fløjstæpper foran scenen, men med helt moderne toilet faciliteter. Forestillingen skiftede med 3 forskellige orkestre, hvoraf ét med sump rock, i samme stil som da Elvis, Chuck Berry, Little Richard o.a. startede deres karriere. Efter den 2 timer lange forestilling kørte vi hen på den lokale Wal-Mart og spiste crawfish. De skulle pilles nærmest som rejer eller hummerhaler, vi spiste dem kolde med mayonnaise, hvidløg, brød, citron og salat til. De havde en ret kraftig smag af den krydderblanding som de er kogt med, men var meget lækre.

5. april: vi startede dagen med at køre tilbage til Liberty Hall, hvor naboen er et museum over cajun befolkningen i almindelighed og prærien cajun, hvor Eunice er center, i særdeleshed. Først så vi 3 videofilm, den første om hvordan de i sin tid blev fordrevet fra Nova Scotia, Canada, efter at englænderne i Europa havde besejret franskmændene. Den næste om hvordan man fisker catfish med hænderne, et næsten uddødt håndværk da bajous er ved at være for mudrede fra landbrugets afvanding. En sådan fangst følges altid af en fiskegilde med cajun musik, med harmonika, violin og guitar/trommer/triangle og sang i den særlige høje nærmest klagende tone. Musikken er en blanding af gamle franske folkeballader influeret af tysk, spansk, afro-amerikansk og anlo-amerikansk videreudviklet af her på prærien. Den sidste var om cajun food, de mange specielle retter, heraf mange med fisk og skaldyr, pølser, suppe - og musik. Derefter så vi museet, hvor jeg skrev følgende nøgleord:

1604: uro i F., fattige fra byen Poitou i nordF søger til en ny verden og kommer til Canada (hvor Quebec allerede var en fransk provins), et område de kalder Acadie, den franske betegnelse af det græske ord for et mytologisk paradys.

(1682 koloniseres Louisiana af F., navnet til ære for kongen Louis XIV.)

I Europa krige mellem F og England, og Acadie skiftes til at være under fransk og engelsk herredømme.

(1719 kommer de første sorte slaver til Louisiana)

1755 bliver 10.000 acadiens deporteret af englænderne, som i Europa har vundet over F., adskilt fra deres familie, halvdelen dør, og bogen Evangeline af HW Longfellow beskriver en sådan skæbne. Nogle sendes til F, de fleste til kysten i New England.

1765 begynder de at komme til Louisiana, som siden 1682 har været en fransk koloni

1785 ankommer også de acadiens, som var sendt til F., da de efter at have smagt friheden og mulighederne ikke kunne finde sig tilrette i F.

1803 sælger Napoleon Louisiana til USA for \$15 mill.

1815 tabte Napoleon ved Waterloo.

Cajun er den engelske udtale og stavemåde af Acadien.

Der blev fundet olie i 1901, hvilket ændrede livet, fra en oliebispe dengang: Der var dans hver lørdag, efter et par danse måtte han ud og slås, oh hvor jeg elskede de dage.

Anden måde at parre på, når familien har en datter over 14, males skorstenen og havelågen hvid . Derefter kørte vi videre til byen Opelousa, grundlagt i 1720, hvor vi kørte ind på en enorm stor offentlig park med sportsanlæg. Fædre spillede baseball med deres sønner, de blev øvet i at kaste, gribe, løbe og slå til bolden, ofte kun lidt større end battet. Dejligt vejr, som vi nød på den store plæne med kun 2 andre campere. Der var ild i én af de mange griller, hvor vi grillede pølser og sandwich. Nød ellers eftermiddagen i solen. Der kom masser af sorte som holdt picnic i parken for høj musik. Om aftenen havde vi fået oplyst af den sorte park ranger, at der ville være sort gudstjeneste i en kirke Immanuel. Vi kørte derop kl. 18, men det begyndte først kl. 19, så vi gik en lang tur rundt i det sorte kvarter. Rigtig som man kan fornemme fra sydstatsromaner, de sorte sidder på verandaen i deres gyngestole, unge mødre med børn, masser af store biler, og ellers nærmest som i et hvidt kvarter. Alle hilser og er venlige, men ser efter os som om der aldrig går hvide rundt i området. Gudstjenesten var også en stor oplevelse. Nøgleord:

Vi bliver hilst af mange, som giver hånd og byder os velkommen.

Der er en tung lugt af parfume i gangen, som har en del rum til forskellige aktiviteter og kontor. Selve kirken er en nyere murstensbygning, udefra som et hus med et lille spir, indeni uden dekorationer bortset fra et banner med "Building Hope for the New Generation".

En rynket morlille uden tænder, kunne næsten se ud som en rest fra slaverne i bomuldsmarkerne, råber ivrigt amen til alle udtalelser fra præsten.

Præsten byder os specielt velkommen, alle rejser sig og klapper da jeg fortæller vi kommer fra DK, og præsten føler at Gud er med os i aften da jeg oplyser, at vi er blevet anbefalet netop at gå i denne kirke. En kvindelig missionær leder en forsang til Guds pris, armene i vejret, trommer med rytmen, klapper og nærmest danser med rytmen.

Pludselig marcherer 8 unge ind, reciterer i takt til lederen, som var en forsagt ung mand, der først mødte os udenfor, nu som en militær officer. Formentlig en slags konfirmation.

En sød handikappet pige bagved mig giver hånd, skal kysses farvel, meget ivrig, tilslutter sig højlydt alle udtalelser om dagens tekst fra Lukas evangeliet om Jesus' helbredelse af den spedalske. Guds barmhjertighed og genoprettelse, et ord som gik igen hele aftenen - aldrig mist håbet om at ulykkeligt ægteskab, problemer i familien, økonomien, arbejdet ol med Guds hjælp bliver genoprettet.

På væggen var der tavler, ikke med dagens sange, men statistik om antal fremmødte i dagens søndagsskole sammenlignet med sidste søndag, indsamlet kollekt.

Da forsamlingen, mest af midaldrende kvinder, børn, nogle få mænd, er rigtig varmet op, præsten med næsten lukkede øjne går rundt og priser Gud gennem en trådløs mikrofon, menigheden gentager, råber halelujah, amen, ja Lord, klapper. Stor medleven.

Alle damer er i deres pæneste kjole, de største og skinnende øreringe, stærk parfume, håret fedtet ind.

Kirken hedder: Church of God in Christ.

Det var absolut de to gange kollekt værd. I ventetiden forsøgte vi at komme ind i en nærliggende baptist kirke, som begyndte allerede kl. 18, men pigerne kunne ikke få adgang i lange bukser. Vi benyttede så ventetiden til en let omklædning inden vi gik ind i den anden kirke, som dog ikke havde sagt noget om påklædningsregler. Men de andre var i hvert fald klædt i deres bedste.

Efter ½times forgæves leden efter et supermarked kørte vi tilbage til campingpladsen og fik frokost-aftensmad ved 21-tiden, nu hvor sommertiden netop er startet.

6. april: Om formiddagen vaskede jeg noget tøj, det blev hurtigt tørt i det fine solskin og let vind. Vi kører ved middagstid, finder et supermarked og spiser frokost på deres p-plads i udkanten af byen. Videre mod Lafayette, hvor vi først kørte hen på det lokale Acadien museum, meget lig det i Eunice, lidt flere montrer og flotte fotos af deres specialer, som de siger i radioen, godt vi har vor specielle sprog, mad, musik - ellers ville vi blot være som alle de andre. Man kan fristes til at sige en typisk fransk egoistisk udtalelse. Udenfor lå jeg lidt på ryggen i solen, pigerne fodrede ænder og gæs i en sø. Der var store stabler af baller af fyrrenåle, som de bruger til jorddække. Vi kørte så tilbage til Wal-Mart for at overnatte. Der kom endda en mand på sin lille bil med blinklys som spurgte om vi ville overnatte, næsten som en camphost. Benthe og jeg gik så ind i butikken, og jeg fik købt de længe savnede cowboy bukser og en kortærmet denim skjorte.

7. april: Der var en enorm larm om natten, en stor lastbil havde motoren gående, måske for at køle lasten, desuden var vi lige ved havecentret, som har travlt for tiden, og de begyndte meget tidligt at læsse gødning oa af lige ved siden af os. Vi kørte tidligt. Først hen til en RV bygger, som blæste vor ovn ren, så den nu virker. Derefter ud til Avery Island, en privat ø med Tabasco familiens fabrik og landsted, hvor vi så og hørte om produktionen. De sælger til over 100 lande, det mest overraskende var, at saften fra peber lagres i 3 år på egetønder med et tykt saltlag over (salt fra øen), som så gærer og bobler hvorefter det blandes med eddike og hældes på flasker. Der er nu flere andre typer, som vi bagefter smagte på og fik en lille prøveflaske. Inde i byen New Iberia var vi inde på den gamle risemølle Konriko, hvor vi smagte på speciel ris, riskager ol. En interessant butik med specialiteter af mange slags, krydderier og souvenirs. Videre kom vi forbi et hus under opførelse, vi holdt og gik derind lige som ejeren kom forbi for at se hvordan det gik. Vi fik oplysninger om byggemåden, skabe laves som en del af vægkonstruktionen, vinduer og døre ligeså, vi tog nogle billeder som inspiration. Han er en slags forvalter for en sukkerfabrik og i kompagniskab med sin bror, i alt dyrker han 4.000 tdl med sukkerrør. I den næste by Jeanerette var vi på museet for at se en video om sukkerrørdrift og produktion, billeder fra 30'erne så ud som vi så det for en måned siden i Mexico, nu er der udviklet en ny mejetærsker (på foranledning af Transportministeriet i staten, som gerne vil reducere den megen trafik med tunge, beskidte vogne i høstsæson) - samt afbrænding af strå. Den nye mejetærsker skræller top og græs af stænglerne, finsnitter og blæser det ud på marken. Stænglerne kappes af i små stykker, som opsamles i containere, der tømmes over i lastbiler ved vejen, som heller ikke spilder stænger på vejen til fabrikken. Her skal man heller ikke rense rørene, som jo er høstet uden at berøre jorden. Ret genialt, men vistnok dyrt. Derefter tog vi hovedvejen til Morgan City, Wal-Mart supercenter, hvor vi købte 2 pizzaer, som vi for første gang tilberedte i ovnen. De var dog ikke særlig gode.

8. april: Vi kørte rask mod New Orleans, det var i dag diset, fugtigt og ret varmt med ca. 25° om morgenen. Det regnede en smule undervejs. En ganske speciel tur, meget af den på store betonbroer over sumpe, selv helt tæt ved NO. Vi kørte ind på Jude campingplads og fik et tiltrængt bad. Efter frokost tog vi bussen ind til det franske kvarter, hvor vi gik rundt hele eftermiddagen. Kvarteret er meget hyggeligt, der sidder musikanter rundt omkring, nogle ret specielle typer, interessante forretninger med voodoo, vampyrer og masser af flotte litografier, malerier og fotografier. Det er dog alt sammen turistpræget, der er næsten kun barer og turistbutikker i området, men husene giver det dog en særlig charme. Vi kørte med bus hjem til aften hvor jeg lavede mad, Dirty Rice, en krydret og velsmagende risret med pølser. Købte nogle flotte postkort med musikere, en plakat fra de årlige festdage, sendte til mor og Letland.

9. april: Om formiddagen ordnede jeg computer arbejde (regnskab, kopiering, udskrivning, e-mails oa) medens Benthe vaskede bil - så vi var begge glade. Til middag kørte vi så med plan om at spise frokost undervejs, helst en buffet med cajun retter. Ud af New Orleans var der kun vand, en enorm lang bro over en bugt, og derefter sumpe med blankt vand, hvori der gror en slags piletræer. Pludselig var vi så i Mississippi, hvor vi gik ind i et flot visitor center for at få kort og andet materiale. Vi fik bl.a. over nogle casinos langs kysten ikke langt derfra og bestemte så, at vi i stedet ville spise frokost på et af disse. Der skulle samtidig være mulighed for at overnatte gratis på en p-plads ved dette Grand Casino. Da vi så ved 14.30 tiden nåede derhen var den omtalte p-plads lukket, vi kunne ikke finde en almindelig p-plads til camperen, og kom endelig derhen kl. 15, hvor vagten fortalte, at buffeten var lukket kl. 14.30. Vi prøvede så et andet casino på et skib lidt længere henne, tæt ved havnen for import af alle bananer til Chiquita og Dole, som hver havde hundredvis af containere på kajen. Vi gik ind, men buffeten var så ringe, at vi gik igen. Derefter kørte vi tilbage til byen Pass Christian, hvor vi parkerede ved marinaen, hvor der også var masser af reje- og østersfiskere. Vi blev der om natten og snakkede bl.a. om hvordan sommerhuset kan renoveres.

10. april: Midt på formiddagen var mange skibe, som var sejlet ud tidligt om morgenen, kommet ind med deres last af muslinger. Disse var pakket i jutesække og blev losset med en kran fra båden til en truck på kajen, som kørte sækkene til auktion. Det er ikke rejesæson lige for øjeblikket. Videre kørte vi så ond i byen for at finde en skive til vores sovesofa, som har fået slør så vi ikke rigtig kan slå den ud

uden at bruge værktøj. Vi kørte ad en flot vej med store egetræer, som næsten dækkede himlen tværs over vejen, nydelige individuelle huse. Godt kl. 13 var vi så tilbage på Grand Casino, hvor vi købte billetter til buffeten á \$7. Den var i sandhed pengene værd og betydelig bedre end på Excalibur i Las Vegas. Der var mere end 70 retter (iflg. reklamen ved billetkontoret), heraf en afdeling med internationale, kinesiske, italienske og de typiske creolske retter, som vi her smagte.. Desuden fine salater, kylling og ikke at forglemme desserter inkl. en soft ice maskine. Desuden fri drinks og en meget opmærksom tjener. Pigerne fik mindre ud af det, da deres første tallerken var fyldt med spaghetti, ris, salat og kartofler - de havde glemt, at de på denne måde ikke ville kunne spise ret meget andet. Det kunne jeg til gengæld og smagte alt det spændende på bordet. Godt mætte købte vi lidt ind og hørte så lidt nordpå til en national forest, hvor vi ved en grusvej fandt en lille plads for natten. Masser af brænde, så jeg lavede hurtigt en bålplads med en fire ring af nogle bortkastede tagrender.

11. april: Der var køligt om natten med ca. 5° da jeg vågnede. Det blev dog hurtigt varmt af solen fra en skyfri himmel. Vi holdt bålet i gang og jeg lavede et ophæng til at grille på samt et bord til frokosten. Om eftermiddagen grovsorterede vi billeder til scrapbogen og nød den rolige plads med det fantastiske vejr.

12. april: Vi kørte tidligt om morgenen og kom til Alabama. Visitor center var lukket pga. af påsken, men en vagt lukkede os ind og vi kunne forsyne os med brochurer. Vi kørte så ad landevejen gennem Mobile, hvor vi købte lidt ind, og efter ca. 70 miles var vi så i Florida. Visitor center var også her lukket, så vi spiste frokost på plænen i det fortsat fine vejr. Vi kørte så ned til Naval Air Base, et mægtigt museum med formentlig samtlige de fly, som det amerikanske luftvåben har fløjet gennem tiderne, i hvert fald i forbindelse med marinens aktiviteter. Desuden rumkapsler, flycockpit, hvor man kan kravle ind, butikker, camouflerede kommandocentre, huse fra IIWW, hvor stemningen var gengivet med originale rekvisitter fra dengang. Bortset fra gratis entre var der også gratis guided tour og bustur omkring flyvepladsen. Museet er beliggende i området for Pensicola Naval Air Force, et stort område med offentlige veje igennem, egne golfbaner, kirkegård, banker, benzinstationer foruden træningscentre. For første gang har vi set Wal-Mart lukket grundet påsken, men trods ombygningskaos gav vagten os dog et sted at holde for natten (til kl. 6 i morgen tidlig).

13. april: Jeg stod op kl. 05.30 og kørte længere ned ad gaden, medens resten sov. Benthe vågnede og vi kørte til Sams Club, hvor vi var kl. 8 - den lukkede først op kl. 10. Så til Visitor Center, men vi kunne ikke komme derind fra Florida-siden, og måtte køre 17 miles og vende i Alabama og så tilbage. En dum dag. På visitor center fik vi brochurer, kørte til Sams club og handlede lidt ind, men de er faktisk dyrere med mange ting end Wal-Mart. Derefter mod øst, hvor Benthe fik os ind på en forkert vej med vejarbejde. Langs kysten var der en enorm udvikling med condos, resorts og hoteller. I en national forest fandt vi en stille vej og holdt der for natten.

14. april: Igen kørsel hele dagen ned til Ocala national forest på en gratis campingplads. Inden havde vi været inde og hente mail (1 brev fra mor) samt på skovens visitor center, hvor en snakkesalig dame gav os mange oplysninger - også om hvor vi kunne se rumfærgens opsendelse. Lige inden Ocala var der en masse flotte ranches med træhegn og heste. Overalt på grøftekanter og marker var det velplejet som en park. Vi kom over mange floder, næsten lukket af trækronerne, bl.a. de berømte Swaneh-river. Skoven bestod mange steder af høje fyrretræer, hvor underskoven engang har været brændt af, og nu fuldt bevokset med små palmetræer. Vi fik oplyst, at de nærmest gror som ukrudt. Der skulle også være bald eagle i området.

15. april: Vi var på Kennedy Space Center ved frokosttid, og spiste inden vi gik derind. Vi tog straks på en bustur, hvor vi steg af 3 forskellige steder og så Apollo-programmet og de kolossalt store raketter med en flot præsentation af hvordan den første månevandring blev oplevet fra kontrol centret. Der var en model af Saturn raketten, som er dobbelt så stor som den nuværende rumfærges raketter. Så var vi i et nyt tårn til observation af opsendelser og med film og udstilling og endelig i fabrikken for den nye

internationale rumstation. Tilbage i visitor center, som var gratis, så vi en IMAX film, jeg om rumfærgerne, pigerne om en fremtids by i rummet. Så var det ved at være lukketid og vi kørte til Titusville og parkerede på en tom plads ved hovedvejen overfor stranden, hvor der er et godt udsyn til Merritt Island, hvor vi i 15 miles afstand kunne se affyrings-ramperne. Der holdt et par andre campere på pladsen.

16. april: I nyhederne om morgenen sagde de, at opsendelsen ville blive udskudt til i morgen, så jeg gik i gang med at skrive et månedsbrev. Der var også flinke mennesker på pladsen, især et par midt i halvtredserne (han er netop pensioneret som 55-årig efter 30 års tjeneste for det offentlige i hæren og postvæsenet) fra staten New York. Han har arbejdet ved siden af med at bygge huse og vi fik nogle tips til hvordan man her gør det, bl.a. baseret på vore fotos af huset i Louisiana. Vi var også en tur i Wal-Mart, jeg blev klippet, hvilket var ret dyrt (10\$) og meget dårligt. Der kom en fyr og adviserede en \$15 afgift i morgen for at holde der, med en skør forklaring at han er søn af Walgren, den landsdækkende butikskæde, han slog græsset og stillede så sin pølsevogn op. Vore venner fra New York kørte hen til W., som overhovedet ikke kendte fyren, og de sagde, at vi gerne måtte holde der gratis.

17. april: Jeg skrev færdig om formiddagen og over middag var der en masse mennesker på pladsen, langs vejen og nede ved strandkanten bag motorværnet. Jeg tog en stol med over til stranden, havde mit kamera med telelinsen parat og kl. 14.19 kom så den store dampsky og rumfærgen steg majestætisk til vejrs, et flot syn som jeg faktisk kun oplevede gennem kamera linsen, hvor jeg tog omkring 14 billeder. Der var mange mennesker, én havde radio med, hvor vi kunne følge nedtællingen, og der var klapsalver da den var i luften. en interessant oplevelse. Alle forsvandt så men vi blev holdende, da vi gerne i morgen vil se færdig på space centret. Om aftenen skrev Benthe lidt i brevet, pigerne læste korrektur og jeg rettede lidt i det.

18. april: Jeg startede med at udskrive brevene til Bjarne samt dem vi sender til Helge og Bedstemor. Vi kørte så til Kennedy Space Center hvor vi så film om Apollo13 og forskellige andre informationer. Efter frokost på p-pladsen kørte vi til Orlando, hvor vi nu er på en campingplads, Paradise, ikke langt fra Disneyland, hvor vi skal ind i morgen. Vi kom forbi nogle af de enorme forlystelsesparker i området, Universal, Sea World og masser af store hoteller - alle med masser af plads til udvidelser, som mange steder er i fuld gang. Det var dejligt at komme i bad, især da vejret nu er temmelig varmt med over 30° - ifølge avisen det varmeste sted i USA for tiden, hvor der kun er gule og brune (70 og 80°F) temperaturområder i Florida og lidt gult i Californien. Vi havde endog tændt for AC både på vej hertil og på pladsen.

19. april: Straks om morgenen kørte vi til Disneyworld, \$5 for parkering og \$42 per styk entre. I parken er der få skridt mellem butikker, boder og andre udgiftskrævende steder. Forlystelserne er gratis og vi prøvede omtrent det hele. Vi deltes hurtigt med Anja og Benthe, som var trætte af hele tiden at vente på Camilla, som ville have autografer af figurerne - hun er helt væk i alt med tegnefilm. Vi havde en meget hyggelig og fredelig dag - det var utroligt at se med hvilken interesse og respekt disse mennesker med plastikmasker beundres, se folk gå gennem Mickey Mouses hus, fotografere værelserne, som havde det været det Hvide Hus eller andre berømtheder. Blandt de bedre ting var musikoptræden af nogle bamser i et fint teater, en sejltur blandt sørøverne i Caribien med flotte figurer og scener, Lion King med figurer og flot filmbaggrund. Der var et flot fyrværkeri kl. 20.30 og kl 21 gik vi ud til monorail, som tog os til stationen, hvor en bus tog os til p-pladsen. Vi havde selv taget sandwiches med og holdt os til vi kom hjem og jeg tog en portion morgenmad.

20. april: Om formiddagen vaskede Benthe bil og jeg ordnede computer - sædvanligt ritual når vi har el og vand. Jeg ringede til Bud og Juanite (bekendte fra Campeche, Mexico) og de ville gerne se os, så kl. 12 kørte vi mod Tampa. Ved broen over bugten til Skt. Petersborg holdt vi på en causeway, hvor en masse mennesker fiskede hele eftermiddagen og natten med.

21. april: Vi kørte ind til Bud og Juanita (ringede fra en butik få hundrede meter fra hvor de boede i en

pænere trailer park, her kaldet country club. Nydeligt hus, vi fik frokost chili bønner og friskbagt brød på Juanitas brødmaskine. Bud fortalte, at han bl.a. har mødt Buffalo Bill (da han var 4 år) og haft besøg på sit laboratorium af Oppenheimer (der koordinerede produktion af den første atombombe). Bud har problemer med hørelsen, og anvender en amplifier, da hans høreapparat ikke rigtig virker. Sådan en vil jeg købe til mor (Benthe kunne også godt trænge til en). Vi kørte igen midt på eftermiddagen, tilbage til Ocala Nat. Forest, hvor vi holdt på en gratis campingplads i nærheden af asfaltvejen, da den lange grusvej til den forrige plads er ganske ringe.

22. april: Der er to andre på pladsen, en nydelig dame fra Maine, Helen Sutton, som kører alene rundt i en camper. Tidl. journalist og crew på fly omkring krigen. Interessant at snakke med. Vi udveksler bøger. Jeg er ellers i gang med at læse Hornets Nest om politiet i Charlotte, North Carolina - en herlig bog.

23. april: Vi forlænger opholdet yderligere, da pigerne nu også er kommet på talefod med Helen, der har skrevet i deres mindebog. Om natten køligt ned til 5-7°, men om dagen flot solskin og klar himmel med omkring 30°.

24. april: Efter et sørgeligt farvel til Helen, udveksling af adresser, kører vi nordpå, et langt stræk til næste Nat. Forest, Osceola, hvor vi igen finder en flot gratis plads, ned til en sø, hvor jeg laver bål. Der er dog mange myg.

25. april: En lang tur igen, omkring Georgia Visitor Center og fik en del gode tips. Denne stat kan også godt blive interessant. F.eks. skal Jimmy Carter i morgen, søndag, være lærer ved søndagsskolen i Plains, hvor man kan møde ham, så dette blev vort næste mål. Pigerne skulle dog lige forbi et flea market med en enorm masse skrammel. Vi købte også en sæk peacan nødder, som er den helt store afgrøde her, sammen med peanuts, ferskner og kyllinger. Vi kørte lige omkring Plains for at rekognisere, fandt kirken, talte med en dame som bekræftede oplysningerne, så indkørslen til hans nuværende hjem i den lille by med 700 indbyggere. Derefter tilbage til Americus, hvor vi holder på Wal-Marts p-plads.

26. april: Kl. 08.30 kørte vi til Plains. Inden havde jeg barberet mig og vasket mig lidt mere end sædvanligt, i hvid skjorte med slips og sorte sko. Vi nåede at tanke op med det meget billige benzin her (89.9 cent/gallon mod \$1,039 som billigste i Florida). I Plains kørte vi straks til Maranatha Baptist kirken, hvor der allerede var godt optaget på p-pladsen. Vi holdt på plænen i 1. række. Inde i kirken var næsten alle pladser optaget, men vi nåede da at klemme os ind. Præsten og hans pastor var allerede i gang med opvarmningen af publikum med historier og forklaringer om forholdene i en kirke, hvor en ex-præsident prædiker. Der var velkomstblad med dagens program, en hånddrejet kollekt skål lavet af JC blev sendt rundt, de fortalte, at han og Rosalyn som de øvrige ca. 120 medlemmer af kirken jævnlige gjorde frivillig tjeneste med græsslåning, rengøring oa. Alle medlemmer af kirken arbejder i Americus, der er ikke en eneste landmand, da det er blevet et meget vanskeligt og kapitalkrævende erhverv. Jimmy har været peanutfarmer med lager og salg af gødning, såsæd ol siden han kom tilbage til Plains efter sine år i marinen (se diverse skrifter om levnedsløb). Byen og adskillige huse er nu National Monument, der er et specielt JC visitor center i den tidligere High School (med søjler) og et Plains welcome center lige udenfor byen. Der er 400 siddepladser i kirken, alle optaget + en del ekstra stole, ståpladser og resten måtte følge det fra en videoskærm i et baglokale. Der foregik hele tiden noget og kl. 10.50 kom Rosalyn og Jimmy ind. Der blev klappet og fotograferet medens han gik rundt foran menigheden og spurgte om hvor folk kom fra, hvem der hjalp gennem Habitas (som han selv arbejder for 1 uge om året med konkret bygning af huse for fattige), var præst oa. Så gik han over til at fortælle om sine aktiviteter siden sidste kirketur. De havde været i Afrika gennem ca. 6 lande. Nogle steder arbejder hans organisation Carter Center i Atlanta, med at udrydde guiney worm (hvilket næsten er lykkedes), at skaffe landområder bedre og større høstudbytte oa. Han er som amerikansk ex-præsident en personlighed, der overalt kan komme i kontakt med landenes præsidenter, få dem til at indkalde regeringen og sammen lave aftaler om disse hjælpeprogrammer. Blot med bedre såsæd og dyrknings-

metoder (uden at ændre den sædvanlige teknologi med træplov og okser) kan de let 3doble udbyttet. Han mødte også Mandela i Sydafrika, og sagde at det var interessant at træffe en person, som havde været i fængsel inden han blev politiker. Mandag skal han til Washington, idet man vil opkalde en atom U-båd efter ham (en kone svarede på hans spørgsmål om hvad mon han skulle der, at det måske var for at sorte nogle things out). En meget spændende, livlig og interessant beretning, hvor han hele tiden inddrog publikum. Han kan også være humoristisk og slet ikke den stive og usikre person, som mange har gjort ham til som præsident. Nærmere har han været for ærlig og godtroende til at kunne styre en ofte ond og manipulerende verden. Kl. 10.30 gik han over til at lære dagens tekst om profeten Thomas, hans yndlingsprofet, som først ikke troede på Jesus genopståelse, men derefter var den første til at kalde Jesus for Gud. Kl. 11 begyndte så den rigtige gudstjeneste, hvor de sad på 3. række og jeg fik et godt billede. Jeg havde i mellemtiden mistet min siddeplads, Benthe gik ud i bilen til pigerne. Sangene var gode, kunne sagtens klare sig på dansktoppen, prædiken nogenlunde som i DK, men alt mere uhøjtideligt og med underholdning af en guitarspiller medens kollekten gik rundt. Derefter stillede Carter parret op til fotografering. Benthe og jeg fik lejlighed til at trykke ham i hånden og blive fotograferet, ligesom den meget lange række af mennesker også blev det. De stod tålmodigt hele dette lange show igennem. Vi snakkede lidt med en secret service vagt, som fortalte, at der i dag er 7 vagter, at han også havde været med på turen til Afrika (ikke nogen fornøjelse) og at der konstant bor nogen i vagthuset ved hans privat bolig. Derefter kørte vi hen til visitor center, hvor der var gode udstillinger, film og fra hans, byens og skolens tid. Vi kørte ned i den lille by med 700 indbyggere, 8 kirker (+ en halv snes baptist kirker for sorte i oplandet), så den gamle jernbane station, hvor han havde kampagne hovedkvarter op til præsident valget, bl.a. havde en stor flok indbyggere rejst til New Hampshire (første ballot) for at stemme dørklokker i en forfærdelig snestorm. Der var en god udstilling, bl.a. at han op til valget i 1976 konkurrerede med Georges Wallace, Alabama. Han har boet i husvildeboliger (de ser også sådan ud) og i øvrigt kun ejet det hus, som de selv har bygget i 1961 og stadig bor i. Han er nu 74 år. Vi kunne kun se indkørslen til hans hus, men der er en stor parkagtig mark med rødkløver, træer og en sø lige overfor, hvor der er en lille indgang med informationer. Vi kørte videre et par miles udenfor byen, hvor hans barndomshjem er. Han fortalte, at da de lige kom tilbage til Plains og overtog faderens forretning med handel og landbrug, tjene de første år 300 \$, så de var uden tvivl berettiget til den sociale bolig. Plains er en nydelig lille by med en masse nyudsprungne løvtræer, store haver, træhuse og et lille downtown center med broder Billys benzinstation, fætterens antikvitetshandel og nogle andre småbutikker, som vist mest sælger til turister. Jimmys tidligere jordnødde siloer er fortsat ved indkørslen til byen, som må siges at ligge meget langt ude på landet. Det interessante dengang var vel, hvordan et så afsides, landligt underudviklet område kunne opfostre en præsident, hvilket mange tusinde mennesker hver dag kom for at se og opleve. Han laver alt sammen med fru Rosalyn og jeg så en digtsamling på visitor center, hvor han bl.a. har lavet et flot digt til hende. De sad også og holdt om hinanden i kirken. Hun er selv aktiv med hjælp til sindslidende. Undervejs derud så vi mange majs marker, nogle nysåede formentlig peanuts marker, en masse flotte store og nyudsprungne peacan træer. Vi returnerede til Wal-Mart for aftenen.

27. april: Vi kørte videre til Andersonville, hvor der under den amerikanske borgerkrig var fangelejr. Lejren var midlertidig, men der var på et tidspunkt 31.000 Union fanger fra nordstaterne og i alt over 40.000 opholdt sig i lejren. De 13.000 døde pga. uhygiejniske forhold, mangel på mad, drikkevand, smitsomme sygdomme og. Stedet er nu et nationalt mindesmærke for alle POW, med et fint museum og udstilling, film om alle de krige, som amerikanerne har deltaget i. Videre gennem dette landbrugsområde med masser af fersken plantager og småbyer, stadig rød jord, som vi senere fik oplyst er ler, idet topsoil er bortskyllet under dårlig landmandspraksis indtil 20'erne, bl.a. uden terrasser til at holde på jorden ved de kraftige regnskyl. Vi fik lavet service på bilen og købt ind i Macon, film fremkaldt, herunder vort billede med Jimmy Carter. Vi nåede ikke at se noget i Macon, men kørte videre til Oconee Nat. Forest, hvor vi fandt en sidevej at overnatte på.

28. april: Vi kørte tilbage fra skoven, så Bente kunne få sit store ønske opfyldt at se byen Juliette, som skulle være berømt som hjemsted for en film om grønne tomater. Byen var på ca. 10 huse inkl. en cafe, hvor disse tomater blev grillet. Videre så vi et skilt til en plantation, som vi så kørte ned ad en grusvej

til, Jarrell Plantation, i sidste århundrede med bomuldsmarker, 45 slaver, som de havde købt til ca. \$1000-2000 pr styk, det må have været en formue dengang. De har dyrket op til 1000 acres, men bomuld blev ødelagt af en bille i 20'erne, hvorefter landmændene i Georgia gik over til andre afgrøder, og det først er nu de seneste år, at der igen er kommet gang i bomuldsdyrkningen. Man kan sprøjte mod billen, men gør meget ud af at måle forekomsten, da sprøjtevæsken er meget dyr. Det var interessant at se farmen, ham der tog imod betaling var senere ude på havearbejde for at vise plantning af sukkerrør. Vi så deres huse, små træhytter, og andre bygninger herunder en gristmølle, savværk trukket af en dampmaskine, cotton gin osv. Et dejligt område med bakker og træer. Rangeren ringede til en skovstation, hvor vi kørte hen og fik oplysninger om pladser i skoven samt en del andet materiale. Så kørte vi ud til en sø, Hillsboro Lake plads, et dejligt sted med masser af brænde og fine bålpladser. Pigerne er for en gangs skyld ude at gå, hver for sig, Camilla samler som sædvanlig affald sammen, ser på museunger, fugle og lignende, Anja kommer hurtigt tilbage. Jeg laver et fint bål.

29. april: Bente og jeg lavede scrapbøger det meste af dagen - pigerne sad ude og holdt ild i bålet. Der var godt vejr det meste af tiden. Der er fiskeri forbudt i søen indtil i juni, hvor der afholdes børnefiske rodeo konkurrence. Der kom om eftermiddagen en rager for at fodre fiskene (catfish), så de kan blive vænnet til at få mad og dermed bide på krogen til den store dag.

30. april: Det regnede og vi kørte til Jackson. Undervejs var vi inde og sendte breve - det første posthus havde ikke rigtig frimærker, deres Visa-maskine var gået i stykker, og den venlige mand foreslog os at køre til næste by, hvor det så lykkedes. Vi sendte bl.a. 2. del af scrapbogen til mor. Derefter videre til en rigtig campingplads, Indian Springs State Park, den ældste state park i USA. Det regnede det meste af dagen, men vi kom da i et tiltrængt bad og fik vasket noget tøj. Vi var de eneste, da vi ankom ved middagstid, og tog den største plads. Lidt senere kom nogle kæmpe trailere, og vi overlod pladsen til det ene hold, som bl.a. har vaskemaskine og tørretumbler indbygget. De andre var 2. generation danskere, hvor manden stadig talte dansk.

1. maj: Til Atlanta, hvor vi kørte ind på lufthavns p-pladsen, kom med park-and-ride bussen ind til terminalen og tog så Marta undergrunds toget ind til centrum. Der var ikke mange med og stort set alle var sorte. Inde i byen gik vi op på gaden og hørte et orkester i det fjerne. Det var et sort band med en særlig kraftig tromme- og blæser musik, med en flok piger i spidsen, som dansede rytmisk. Vi talte lidt med en sort journalist fra byens dagblad. Derefter til Underground, det er de oprindelige gader, som nu er overbygget af motorveje o.l., et meget hyggeligt sted med torvestemning og en del mennesker. På gaderne var der få mennesker og mest sorte uden mål med deres vandring. Bente var meget optaget af en kunstner med airbrush, som maler forbi passerende. Ellers var det mest souvenirs og spisesteder. Oppe på jorden igen var det store Coca-Cola World, dominerende på pladsen med springvand. Vi gik derind, tog en tur gennem etagerne og firmaets historie, egentlig ganske interessant med de mange gamle reklamer. Bottling afdelingen blev købt i sin tid af firmaet for 1 \$, da de i starten kun solgte fra fountains og først senere fra flasker. Efter rundtur og film (mest reklamer) var der udskænkning i lange baner, vel omkring 50 forskellige, både specielle amerikanske typer og fra en lang række lande rundt om i verden. Vi fik dækket vort behov for dagen. Derefter på vej hen til CNN fik vi frokost i noget der lignede en sort burgerbar. Den var dog ejet af en koreanerinde, som straks kunne se at vores piger kommer fra Korea, så hun serverede uden beregning 2 æsker hver med 6 BBQ kyllingevinger efter egen meget velsmagende opskrift. Vi var så også godt mætte, efter først at have spist en kæmpe burger med kartofler. I CNN var vi heldige at komme netop som de havde en direkte udsendelse fra foyeren, midt mellem skyskraberne med vel 100 m til loftet. Det var angående en dom over én af præsidentens venner, hvor vi kunne forstå, at mange efterhånden mener, at det snart kan være godt med alle de retssager. Derefter var vi på tour gennem studierne. Overfor ligger Centennial Park, som var stedet hvor der skete et drab under OL. Vi gik en anden vej tilbage til centrum, og det er bemærkelsesværdigt, at kun en blok fra hovedstrøgene er det grimme baggårde med nedslidte og uhumske sorte butikker. Vi så også en sort blive anholdt for at have slået en hvid ned - den hvide lå på fortovet og fik behandling med dryp i øjnene, medens den sorte også lå på fortovet, men med håndjern og fødderne bundet sammen med en plastsnor. Politiet var i gang med at skrive rapport. Jeg ville så være gået hen til MLKing National Area, men det lukkede kl. 18, ligesom bibliotek og Macy's - så vi vendte om og tog toget tilbage til AP. Anja var trods den store frokost blevet sulten og ville gerne have en is - det var dog ikke rimeligt (2 \$ for en kugle) så vi blev enige om at vente til et Wal-Mart og købe ½ Gall til samme

pris. Der var en utrolig aktivitet i lufthavnen, hvor den ene startbane gik lige over vore hoveder med kolossale drøn. Det stiltede dog af ved 23-tiden, og vi sov udmærket.

2. maj: Jeg havde i aftes modtaget e-mail, bl.a. fra Imad, som bad om at blive ringet op omgående. Det viste sig, at Majida ønsker at blive skilt og hun var her i weekenden taget hjem til sine forældre med børnene. En særlig kedelig situation for Imad, som netop havde planlagt 2 ugers ferie i Amman for at vise børnene for første gang til bedsteforældrene. Det er rigtig synd for Mahmoud og Nadwa, at de nu nok ikke får dem at se. Der var ikke stemning for at se mere i Atlanta, så vi kørte op til Kennesaw Nat. Park, endnu et sted hvor der har været et meget blodigt slag i borgerkrigen. Netop Atlanta var mål for en speciel kampagne, idet nordstaterne Union gerne ville afskære sydstaternes Federation fra byens ressourcer. Den havde ganske vist kun 7.000 indbyggere dengang, men var alligevel et vigtigt knudepunkt med jernbanelinier og forsyninger. Vi spadserede op på bjerget og så undervejs deres stillinger med kanoner og riffel positioner. Det må have været en barbarisk og beskidt krig. Derefter videre til Cartersville, hvor vi handlede i Wal-Mart (bl.a. is), og til Chattahoochee Nat. Forest, hvor der er en dejlig gratis campingplads midt i skoven, en flot grøn skov, næsten som en nyudsprunget dansk bøgeskov (selvom de fleste træer her er ege). Vi fik rejer i hvidløg, og til happy-hour lavede Anja en flot opdækning med Kim-chee, oliven med hvidløg og peanuts - hun nyder virkelig at forberede, servere og ikke mindst at spise især når der er lidt særligt (og hun havde bedt pænt om at få et glas kim-chee, selvom det koster 3\$ for et ganske lille glas). Vi lavede også et bål og pigerne stegte marshmallows.

3. maj: Igen scrapbog, og vi er nu ajour helt op til og med Florida (Georgia venter vi med til vi har fået de sidste billeder fremkaldt). Det regner en del ind i mellem, men vi fik da et bål i gang om eftermiddagen og der blev spist livligt af marshmallows. Jeg kan ikke dølge lugten af dem siden jeg i Baja fik dårlig mave samme aften, som jeg fik en del marshmallows - selv om det nok ikke var deres skyld. Vi bor helt alene på pladsen, efter at vore eneste naboer fra i går er kørt hjem her til morgen - hvor vi i øvrigt først kom op kl. 09.30 da der var meget mørkt i vejret.

4. maj: Benthe vil gerne til Rome, ca. 20 m herfra, da hun mener at have set en film, som foregik der. På vej derhen kom vi forbi et enormt slotslignende college. Vi kørte derind, og det viser sig at være Berry College, verdens største campus med ca. 1600 elever for den 4-årige college uddannelse inden universitetet. Nogle af bygningerne er doneret, bl.a. var vi i Ford Hall, idet Henry Ford har gået her. Det er helt privat, får ingen statstilskud, men en del endowments. Det koster ca. \$20.000 per år, men en del får scholarships og der er mulighed for at arbejde på skolen, f.eks. i deres eget mejeri. Der gik også en del køer på en mark ved skolen. Området må dække flere hundrede tdr. land. Derefter på biblioteket, meget flot, fri afbenyttelse af 3 computere. Vi kørte også rundt i det historiske distrikt ca. 100 år gammelt, handlede lidt ind og kørte så tilbage til skoven. Denne gang til en anden plads længere nordpå, dvs. camping pladsen kostede 10\$, så vi fandt en fin sidevej, hvor vi også kunne lave bål af det særdeles rigelige fire wood i skoven. Der var i den ene side brændt af langs vejen og fin ny vegetation ved at komme frem. Dejlig frisk luft og roligt.

5. maj: Vi blev på pladsen nok en dag, læste og gjorde klar til endnu et bål. Jeg er begyndt på Killer Angels, en historisk bog fra borgerkrigen.

6. maj: Vi kom så igen forbi en stor battlefield fra borger krigen, var på visitor center, og overværede bl.a. en skoleklasse få en demonstration af hvordan soldaterne var klædt på. I alt 620.000 amerikanere døde under krigen, en del, måske over halvdelen af sygdomme pga. de dårlige hygiejniske og sanitære forhold, herunder i forbindelse med sårbehandling. Så over grænsen til Tennessee, til visitor center, hvor vi fik nogle brochurer af en sur sort dame, samt tømt dong-tank. Så kom vi til den berømte by, Chattanooga og kørte til Choo-choo (navnet på Glen Millers nummer), dvs den gamle banegård, nu et Holiday Inn hotel i den nænsomt restaurerede bygninger. I nogle togstammer på perronen var der også restauranter og sovevogne, og Glenn Miller lød sagte over højttaler anlægget. Vi parkerede der gratis og kunne så komme gratis med en elbus (fremstillet i byen) ned til den anden ende ved T. akvarium. Vi gik

ned til T. river og lidt rundt og så tilbage til p-pladsen. Så forbi McDonald, som om onsdagen har burgere til .29c, vi fik 8 stk. I en avis så vi biograf forestillinger med to af de film, vi gerne ville se, LA Confidential og As Good As It Gets. Vi fandt langt om længe biografen og så dem begge. Især AGAIT var meget god, en fin præsentation af Jack Nicholson. Vi parkerede for natten på det nærliggende Wal-Mart.

7. maj: Næste mår var Lynchburg, hvor Jack Daniels whiskey bliver fremstillet, som de ynder at sige, på samme måde, som da JD grundlagde fabrikken i 1866. Placeringen skyldes en kilde med vand uden jern. W lagres i 4 år på hvidege-trætønder, som de selv laver, og som kun anvendes en gang. Destilleres i store kobberkedler, hvor vi så spritten komme væltende ud af et 4" rør, derefter drypper det gennem trækul, også lavet på stedet af ahorntræer fra bjergene bag ved, så langsomt, at det varer 48 timer. JD døde af infektioner efter at han havde sparket til sit pengeskab, og læderet storetåen. Lynchburg er en tør kommune, og vi kunne ikke købe w i byen. Under opholdet i trækuls rensningen, kom en enorm haglbyge, så vi blev og lettede lidt på lågene og en herlig duft kom ud. Byen var nok forvarsel om en tornado, som om aftenen ramte området lige syd derfor, vi hørte nonstop radioudsendelse med en speaker, som ophidset fulgte radarbilledet af tornadoen. Den forårsagede ikke så store skader som sidst, men 1 person blev dræbt. Vi parkerede i byens park, men blev rådet til at flytte op bag smedens hal, da parken kunne blive oversvømmet ved regnfald.

8. maj: Vi kom så til Nashville og parkerede på en plads midt i byen ved Arena, en hel ny kæmpe bygning til koncerter og sportsbegivenheder (indtil den nye fodboldstadion lige ovre på den anden side af Cumberland river bliver færdig). Arena seats 25.000 mennesker, og der er udsolgt i aften, hvor den åbenbart meget berømte country sanger Garth Brooks optræder for at skaffe penge til ofre for den tornado, som for 3 uger siden passerede Broadway, hvor vi nu holder. Vi så også mange skyskrabere med krydsfiner for mange vinduer, der nok var blevet knust af tornadoen. Også de gamle huse omkring arena så ud som om man var ved at bryde dem ned. Vi gik turen gennem byen og så de mange restauranter og med levende musik, som allerede var i gang der midt på eftermiddagen. Vi nåede også at se lidt af T. Museum. Tilbage ville pigerne gerne hvile og spise is, så B og jeg gik tilbage til hovedgaden. En restaurant havde happy hour fra 5-7, øl til ½\$ og gratis mad. Vi troede ikke på det, men det var faktisk rigtigt, at regningen for 4 øl og en masse kyllingelår, spaghetti salat og sandwicher blev på 2\$. Derefter sad vi overfor arena og så mylderet af mennesker komme til koncert, herunder flere som gerne ville sælge sort børs billetter. De så dog ikke ud til at have særlig succes. Vi sad lige ud foran restaurant og hørte levende musik. Gik lidt længere ned og ind på en anden, også med levende musik. Vi havde fået at vide, at vore 6\$ for parkering gjaldt til kl. 7 næste morgen, så vi gik til sengs lige ved Broadway, hvilket trods fredag aften var ganske roligt.

9. maj: Indtil vi kl. godt 5 blev vækket af en sort parkeringsvagt, der gerne ville sælge os endnu en billet. Det ville vi ikke diskutere og kørte op til Capitol, hvor vi holder ved borgmesterens p-plads. Vi lurede lidt til kl 11, hvorefter vi - Anja gik ned til museet og så resten af udstillingen. Der var en del fra især midten af 1800 tallet, her kaldet Antebellum perioden, som åbenbart betegner skiftet fra simpelt landbrug til udvikling af kunst, arkitektur og etablering af byer. Der har også været slaver her, vi talte med en sort ansat som oplyste, at slaverne generelt havde det udmærket indtil de selv begyndte at gøre oprør og søge frihed. Mange ejere var derefter nødsaget til at behandle dem som fanger, men der var dog stor forskel, idet slaverne mange steder boede hos og var en del af familien. Også borgerkrigen var belyst, Tennessee var her delt med ca. 100.000 frivillige til sydstaterne og 50.000 til nordstaterne. Mange store slag fandt også sted her. Der var også en del om statens 3 præsidenter, Polk, Jackson samt ham der efterfulgte Lincoln efter drabet. Så kørte vi ud til Tower Records på Music Row, det var dog ikke en pladebutik, som kunne imponere pigerne, der ønskede sig Virgin, så vi fortsatte turen omkring kvarteret med de mange pladeselskaber, studier. Derefter videre mod Lebanon pike for at finde Wal-Mart, hvor pigerne købte en CD til Benthe, med Garth Brooks, en ulidelig flødebolle. Jeg købte en hat. Derefter tog vi ind og købte billetter til Grand Ole Opry i aften, vi var omkring og se museet med memorabilia fra de mange store lokale kunstnere, Jim Reeves, Johnny Cash og en del som jeg ikke kender, men som åbenbart har været helgener indenfor country musikken. Teatret er nu beliggende her

uden for byen, og der er som sædvanlig lavet en stor og flot motorvej med fine parker og store græsområder, med en kolossal parkeringsplads, og selve teatret på en tivoli-lignende grund med træer og udstilling af cementplader med kunstnernes hånd- og fodaftryk. Videre til factory outlets, idet Anja mangler endnu et par hiphop bukser som dem hun købte tidligere. Her var dog kun til normale - 50-60% priser og ikke slutsalg til 5-10\$. Vi spiste til aften på p-pladsen, Camilla og jeg fik kyllingekræser i flødesovs med røde søde kartofler til, og B+A fik millionbøf med hvide kartofler. Hurtigt tilbage til Opry'en, og pigerne ville gerne være alene hjemme og i stedet have de \$15 hver til at købe CD for i Virgin. Teatret kan rumme 4400 personer, men der var vel kun ca. 3000, formentlig fordi der er koncert med ham Garth. Han var i dag på forsiden af de lokale aviser efter sin koncert i aftes til fordel for tornado ofrene. Grand Ole Opry er opstået for ca. 70 år siden, hvor den lokale radiostation WSM sendte live fra Ryman teatret inde i byen. Indtil for få år siden har det været stedet, men det blev åbenbart for småt så der måtte bygges et nyt. Også en lokal TV station TNN sender ½ time hver weekend. Hver ½ time var sponseret af forskellige firmaer, som fik en ganske lang omtale under forestillingen. Kunstnerne skiftede hurtigt, fik som regel kun 1-2 numre hver. Mange af dem var ældre med gamle kendte melodier, som åbenbart var deres hit i sin tid, bl.a. Tennessee waltz, Tag med ud og fisk, og flere andre. Jeg vil dog ikke sige, at det var nogen super forestilling, der var en ung pige, som sang et par gode numre, men ellers la-la. Teatret var stort, ikke mindst i højden, hvor vi sad stejlt oppe på balkonen. Slut kl. 21 (startede kl. 18.30), hvorefter vi kørte ud til Wal-Mart og havde en dejlig rolig nat på deres p-plads.

10. maj: Det regnede hele natten og var igen overskyet i dag, mors dag. Pigerne havde købt en CD med flødebollen. I mangel af andet gøremål kørte vi til Cedar Tree State Park, hvor vi kom i bad. Til frokost lavede vi pizza i ovnen, jeg skrev scrap bog tekster om eftermiddagen samt forskelligt andet computer.

11. maj: Vi vågnede til solskin og jeg løb en tur på godt 2 m. Vi besluttede at blive nok en dag på denne dejlige plads. Det var lidt vådt, men ellers en dejlig skov og rart at blive rørt. Pigerne gjorde rent, klippede, klistrede og Benthe nussede på camperen. Jeg lavede engelsk brev til 32 diverse modtagere. Jeg skrev også et brev til Wal-Mart og takkede for god behandling, herunder campingpladser, under vor rejse. Desuden til Venskabs-foreningen med oplæg til en artikel i deres blad om økonomien i at foretage en sådan rejse. Senere (på en hike i Smokey Mountain) fik jeg inspiration til at lave en "USA i camper håndbog" som de kan udsende til potentielle globetrottere.

12. maj: Videre mod øst tog vi hovedvej 70 parallel med interstate 40, en flot tur gennem bakker og dale, masser af dejlige huse med 3-5 acres land, parklignende store græsplæner. Også nydstykningerne er på denne størrelse, og folk kan bygge hvor som helst, selv de dejlige skove udstykkes. Vi holdt ved Ozone Falls, hvor Junglebogen (film) er optaget. Jeg kom til at snakke med en ung mand fra Knoxville universitet, hvor han studerer hortologi, og som var på vej hjem til den fædrene gård med 160 Holstein køer, som han skal malke og passe medens forældrene skal på cruise i Østersøen. Vi kørte næsten hele dagen, ankom til Lenoir City ved 20-tiden, efter at vi nu igen har måttet sætte urene 1 time frem. Der var et super Wal-Mart, hvor vi gjorde holdt for natten.

13. maj: Vi kom så gennem turistbyerne Pigeon Forge og Gatlinburg, bl.a. med Dollywood, masser af shows med country musik, hoteller, restauranter, eventlands osv. Derefter til Smokey National Park, hvor vi brugte nogen tid i visitor centret. Vi camperede på Elkmont campground lige ved én af den mange små streams. På vej derhen var der pludselig trafikkaos, og vi husker jo fra sidste år i vesten, at så må der være dyr i farvandet. Ganske rigtigt, her var der ikke mindre end en sortbjørn med unge, lige nede af skråningen ved en lille bæk, hvor de lappede grønne blade i sig. de kom ganske tæt på og vi fik nogle forhåbentlig gode billeder. Selv her i 2000 fod højde var der lunt om aftenen og vi behøvede ikke engang tæppe om natten.

14. maj: Om formiddagen kørte vi hen til det nærliggende vandfald, Laurel Falls, en 1½ mile tur i stigende terræn til et flot vandfald. Jeg gik så lidt videre ad den ikke-asfalterede sti, hvor jeg var alene - en herlig tur hvor man får mange tanker, bl.a. om USA-bogen til venskabsforeningen. Skoven blev

omkring århundredeskiftet og til 1930 fældet (over 60%), og der var kun enkelte store træer i området bag vandfaldene. Den gror nu i fred, og skulle ligne skoven, som den så ud da nybyggerne kom til området. Så op over tinderne til Newfound Gap, hvor vi kørte ud til bjerget på 6642 feet, det 3. højeste vest for Mississippi, og de sidste meter fok det med en beton sløjfe til en fin udkigspost. Som navnet antyder var der dog noget diset. Da bjergene fik navnet var det udelukkende grundet fordampningen (toppen får næsten 100" vand om året), men nu er forureningen skyld i ca. 70% af disen. Toppen er samtidig statslinie mellem Tennessee og North Carolina, og vi kom ned ad Blue Ridge Highway, indtil den var lukket af et bjergskred. Gennem en by kørte vi ud i Pisgah National Forest, hvor vi på vej op i bjergene igen kom forbi et hus med en banjospillende knægt. Omgivelserne var som i Deliverance, et gammelt faldefærdigt hus med en masse skrammel omkring, så vi vendte om og kørte derhen. Konen uden 4½ tænder i formunden forklarede livligt om stedet, det skulle være det ældste hus i nabolaget, ca. 200 år gammelt, bygget som på museerne med store planker notet ind i hinanden og med ler i mellem. Banjospilleren, i en gennemolieret kedeldragt om med svømmende øjne, som i Deliverance, var der for at lære hendes søn at spille og gav os et ekstra nummer. Vi kom så op til Sunburst campground, vel i godt 3000 fods højde, en god åben plads med bjergene til alle sider og en lille flod tæt forbi.

15. maj: Vor campghost kom og snakkede det meste af formiddagen, og vi blev så enige om at blive en dag mere, selv om det koster 5\$. Vi lagde vand til opvarmning, fik vasket går, barberet, gik tur, lavede bål, lavede scrapbog. Senere på eftermiddagen kom et andet ældre par, og jeg fik en ganske lang diskussion med konen om religion. Hun er meget kristen, har været udsendt 14 gange som missionær, mest i USA og Sydamerika, skal nu til Hawaii. De bor lige her i nærheden, men nyder dette fredelige sted i deres elskede bjerge. Hun sluttede med at bede for os.

16. maj: Vi blev endnu en dag på denne dejlige plads, jeg læste en nu Tom Clancy bog, snakkede med naboer, gik tur langs vejen: Ved floden var der flere mennesker som badede i en "sø" lige ved broen, op ad grusvejen bag pladsen så jeg en anden åben plads, hvor der var heste trailere, telt med udskænkning og nogle lettere berusede mennesker. Det er nok det frie liv, som vi har set det i bl.a. Deliverance og bogen om jægerne, som tog en pige med op i bjergene for efterfølgende at ville jage og skyde hende. Også camp hosten og hans kone er flinke folk. Han er søn af en nordmand og de vil gerne til Skandinavien næste år. Han husker tydeligt et besøg i CPH i 1957, da han var på en submarine (samme som Jimmy Carter gjorde tjeneste på et par år tidligere). De inviterede os til japansk middag søndag (hans tidl. kone var japaner). Om formiddagen tog Bob mig med til posthuset for at sende de 32 breve med engelsk rejsebeskrivelse.

17. maj: Vi besluttede dog at køre videre, kom gennem Ashville og til en lille by Hampton, hvor vi drejede op i bjergene. Det var meget stejlt, derefter ned igen, ca. 8 miles. Det viste sig så, at campen ikke var åbnet, men der var en del campere med telt, som havde parkeret udenfor. Vi holdt på en lille p-plads og satte os til at nyde solen. Om formiddagen havde vi i Wal-Mart fundet et par vandrestøvler til Camilla, da hendes gamle har søm, der stikker op i hælen. Hun skulle så ud at prøve dem på Appalachian Trail, som gik lige ved siden af. Det blev så til en længere historie. Da hun kl 21 stadig ikke var kommet hjem gik Benthe og jeg ned til traillet, som var ca. 15 min gang fra pladsen. Det var nu ret mørkt, og vi snakkede med nogle andre campister, som ikke havde set noget. Vi gik lidt ned af det ene trail, mod et vandfald, og nogle andre campister havde ikke set noget heller. Tilbage til vejen gik vi omkring et hostel, hvor hun heller ikke var, og efter at have checket at hun ikke var kommet tilbage, gik vi derind og ringede efter 911 emergency. Der kom straks en police officer som radioede sheriffen, som derefter kom i privat tøj. Han besluttede at indkalde rescue squaden. Jeg blev så i camperen hos Anja medens Benthe blev hos politi bilerne ved trail head. Der kom 30 rescue squad, nogle frivillige, andre lønnede, med 3 paramedic vogne, commando central, der var stadig 3-4 politi biler, en del privat biler og en helikopter kom til for at hjælpe med eftersøgningen. Der gik et hold ned til vandfaldet og et hold op mod bjerget. Der kom skiftevis folk for at hente et foto af Camilla og senere for at hente noget tøj, så hundene kunne forsøge at spore hende. De var også nervøse for om hun måske var blevet taget op af en anden bil - der har åbenbart været tilfælde med piger, som er blevet passet op og dræbt på traillet. Kl. 3 kom så en politi og sagde, at de havde mundtlig kontakt med Camilla, hun havde flashet sit kamera til helikopteren, som så kunne dirigere redningsfolkene på jorden, og hun havde reageret på

deres råb. jeg gik så med nogle af de frivillige lidt op af bjerget, vi kom forbi 2 4-WD, som ikke havde kunnet køre længere, da en masse træer var væltet i et kraftigt uvejr i januar. Vi blev der lidt, kørte så tilbage på 4-WD til p-pladsen. Der var også en TV-filmer, som fulgte med i aktiviteterne. Mange af redningsfolkene var frivillige, og alle skulle på arbejde næste dag. Især én af pigerne var meget optaget af eftersøgningen, og ved hver melding om kontakt klappede og Yah'ede hun, sammen med de andre. De tog det absolut som en opgave og udfordring at finde Camilla. de havde også haft en del opgaver på de seneste, og kendte området godt. En pige, som jeg fulgtes med, var dog ikke i god form, meget sød og effektiv men de 100 kg fedt er jo også en hård byrde op ad et bjerg. Så endelig kl. 5 kom Camilla kørende bag på en 4-WD, der spurtede hen ad vejen, hvor TV-manden havde taget opstilling, badet i kraftig projektørlys. Vi omfavnede hende, og det var netop dette billede, som var still i TV-nyhederne næste morgen med overskriften "hiker rescued". Nå, men Camilla græd af lettelse, fik en gul regnfrakke over sig, hun havde frosset noget, fik en cola og nogle biscuits i den varme commando vogn, blev undersøgt med stetoskop og taget blodtryk - og så blev vi kørt tilbage af chief, direktøren for rescue squad. I camperen fik Camilla varme nudler, Anja sov dybt, for hun havde siddet oppe til kl. 3, da jeg tog hen til commando centralen. Hun havde klippet ud og lavet dagbog, medens jeg havde læst og slumret lidt. Vi kom så endelig i seng ved 6-tiden og det var ved at blive lyst igen.

18. maj: Jeg sov til kl. 9.30, sad lidt i solen, spiste morgenmad, og de andre kom så op. Kl. 11 kørte vi ned til byen, Elizabethton, hvor vi først kørte hen til rescue squad. Chief havde fri i dag, og de to damer fortalte, at det ikke kostede noget, heller ikke helikopterne, som endog var blevet kaldt til fra Virginia og i det hele måtte ned efter mere fuel. Der havde været en læge, en politi og en pilot i helikopteren. Vi gav dem så \$100 i donation. Hele deres operation er finansieret af donations + noget federal help her efter katastrofen i januar, hvor området af præsidenten blev erklæret national emergency område. Ganske imponerende frivillig indsats. Derefter videre til politi stationen, hvor sherif Hanson også var gået hjem for at få en lur. De øvrige var dog utrolig flinke, og får åbenbart sjældent nogen tak for deres indsats. Vi gik ned for at se den overdækkede bro, anbefalet af sergent Pierce, og kørte så videre indtil vi så et brunt skilt, der viste op til en Nat. Forest. Der var temmelig langt op, heraf 8 miles på dårlig grusvej. Men et virkelig dejligt sted, dog uden vand efter en skade i vinter. Vi lavede bål, bagte kartofler og hvidløgsbøf, gik tidligt i seng.

19. maj: Herligt vejr, hvor vi nød sol, fugle og roen. Vi kørte dog videre, tilbage hvor vi kom fra for at købe en Carter County avis for at se om Camillas redning var omtalt. Det var den ikke. Så videre mod Bristol, hvor vi var i Wal-Mart og bytte Camillas vandrestøvler, som var gået op i syningen. Tilbage mod Tennessee for at vende og komme ind på Virginia Visitor Center, som imidlertid var lukket (17.15). en flink dame hjalp dog med at finde de brochurer, som vi skulle bruge. Så tilbage til Wal-Mart, hvor vi overnattede. Vi købte også lige en luftpistol, komplet med pile og skydeskive knap 20\$.

20. maj: Vi kørte over mod Jefferson National Forest, kom til byen Damascus, som er en ret ensom bjergby, hvor Appalachian Trail kommer forbi, og som er forsyningssted for disse vandrere. Vi fandt en plads til 3\$, beregnet på horse riding, der var ved hver plads en pæl med hør og heste dong omkring, men vi var de eneste på pladsen. Jeg gik en tur ad Appalachian Trail, en dejlig tur med rhododendron tæt på begge sider og senere Wildernes Area med skov, en smal men velholdt sti (de 10 miles efter vejen er adoptet af den lokale vandrekлуб). Jeg mødte bl.a. Harmonica, som er på en 6 mdr. vandretur fra Georgia til Maine, altså alle ca. 3500 km. Han viste mig sit udstyr, har sendt mad til sig selv c/o de forskellige posthuse langs ruten, men er ved at være træt af den samme mad og køber nu i butikkerne. Vi fik afprøvet pistolen, den kan ikke voldsomt meget, vi står ca. 4 m fra dåserne, og den kan knap skyde igennem dem. Om aftenen kom et kraftigt regnvejr.

21. maj: Badetid igen, så vi kørte lidt tilbage og tog ind på en organiseret campingplads, Grindstone. Vi vaskede også lidt og solen tittede ind i mellem ned gennem træerne. Jeg begyndte at skrive månedsbrev. Vi lavede igen bål med bagte kartofler og grill kylling.

22. maj: Tilbage mod interstate, dog en særdeles dejlig tur gennem disse berømte rolling hills of

Virginia, med bække, skov, landbrug og blomster. en rigtig flot tur. I Christiansburg gik vi på Pizza Hut og spiste buffet frokost, jeg fik 8 stykker inkl. æblekage dessert. Flinke fyre, pigerne fik hver et bæger med sugerør, der kan lave lyde, manager skal om 19 dage på en 5 mdr. vandretur i hele Appalachian Trail og vi udvekslede adresser. Efter indkøb i Wal-Mart kørte vi til den lokale Jefferson Nat. Forest, hvor vi fandt et dejligt roligt sted langs bækken, der var ganske vist 2 biler med fiskere, men de kørte kort tid efter med en god fangst. Absolut én af de bedre gratis pladser. Benthe lavede bål, jeg tændte op og skrev ellers månedsbrevet færdigt. Om natten var der kraftigt regnvejr.

23. maj: Vi rettede og udskrev månedsbrevet. Jeg er nu mod slutningen af min Tom Clancy bog, gjorde klar til bål, der kom endnu en bil med nogle rolige mennesker, som gav et glas Virginia hvidvin. Bål om aftenen, grill kyllinger, en cigar til deling (jeg har vist glemt at skrive, at vi de sidste par måneder, faktisk siden den dag vi købte alligator i Louisiana) ind imellem køber en pakke med 5 cigarer, som vi deler. De er faktisk gode, da de er dyppet i sukker ved mundspidsen, og derfor efterlader en god smag i munden. Det er så i dag at Hanne og Jens Christian skal giftes. Jeg sendte et kort forleden, et flot kort lavet af en indianer, som jeg købte i Nashville.

24. maj: Igen regn om natten og vi kørte tidligt om morgenen mod Roanoke. Købte lidt ind i Wal-Mart og videre til et flea market, som Benthe ikke kan få nok af. Der var dog ikke noget særligt og ingen købte noget. Det regnede faktisk hele dagen og vi fortsatte af rute 11 og op i bjergene til en lille plads, North Fork, hvor vi fik den sidste plads nr. 16, som var blevet ledig da familien før os havde opgivet regnvejret og var kørt hjem. Der blev dog fint vejr og vi kunne lave bål - der var masser af træ ovre på den anden side af vejen. Camp hosten var flink og gav os også noget af sit brænde. I denne Memorial Day weekend, hvor folk har 3 fridage efter hinanden, hvilket her er noget af det højeste en privat ansat kan få (bortset fra sin 1-2 ugers ferie), og det er samtidig dagen, som indleder udendørs sæsonen. Masser af mennesker fisker i de mange strams, hvor Nat. Forest udsætter ørreder, både yngel og portions fisk. Til gengæld betales et par \$ for lokale fiskekort udover det statslige, som alle over 16 år skal have.

25. maj: Memorial Day fridag, som vi nød i det nu meget fine vejr med bål og det hele. Jeg skrev nogle breve, bl.a. kopi af månedsbrevet til Helge og bedstemor.

26. maj: Det var en speciel flot køretur ned fra bjergene, med klare bække langs vejen og mange stocked søer, flotte blomster, rullende bakker. Vi kom så til Natural Bridge, et erklæret 7. vidunder, som vi dog ikke var nede at se, der var bustur og forevisning, men da vi havde set den på postkortene var det såmænd tilstrækkeligt. Der var både hotel og posthus samt Nat. forest ved stedet. Hos Nat. Forest fik vi igen fine kort denne gang over George Washington Nat. F. På udstillingen så jeg, at CCC (Civil Conservation Corps) oprettet af FDRoosevelt i 30'erne har plantet 5 mia. træer, udover alle de mange trails og campingpladser. Der var behov for træplantning, for den megen minedrift krævede store mængder trækul til at smelte malmen (bl.a. kobber), faktisk 2 acres skov til at holde en smelteovn i gang 24 timer. Derefter til Lexington, som jo har givet navn til hangarskibet, som vi så i Corpus Christi. Både general Lee og Stonewall Jackson, begge berømte borgerkrigs generaler, er født i byen, og vi kom forbi henholdsvis deres kapel og hus. Vi brugte et par timer på biblioteket, hvor jeg fandt ud af at registrere e-mail hos Yahoo (spadkjaer@yahoo.com) - underligt nok er både sopax, soeren og padkjaer allerede optaget. Jeg sendte en e-mail til Imad, som den 15. maj rejste til Jordan, uden sine børn og kone, men forhåbentlig er blevet trøstet af familien. derefter til Wal-Mart, hvor vi også sov om natten. Jeg ringede også til mor, og alle har det godt.

27. maj: Igen regnvejr, og vi kørte en lang vej gennem stejle bjerge og snoede veje rute 664 (ikke farbare for lastbiler) for at komme op til en campingplads. Jeg havde dog ikke forventet, at vejen var helt så vanskelig fremkommelig, men en flot køretur, selv om vi det meste af tiden kørte som i en sky eller der var meget tåget. Pladsen kostede så 17\$ og vi fortsatte lidt længere, hvor vi kørte hen ad en sidevej og fandt et roligt sted. Regnen havde lavet søer i vejhullerne, men stilnede af, så vi kunne gå lidt rundt i skoven. der var masser af vilde roser, som gav en herlig duft.

28. maj: Vi kørte straks fra morgenstunden, til Waynesboro efter benzin, hvorefter vi kørte ind i Shenandoah National Park på Skyway Parkway. Kort inde i parken så vi en træthiker, som vi tog med op. Han hedder Tom og er på en 5 mdr. hike fra Georgia til Maine på Appalachian Trail. Han havde brugt en uge i en landsby med fest, hvor hans bror var fortsat, så han ville gerne indhente ham - og så snyde sig gennem parken i bil. Vi kørte lidt ind på udsigtspladserne, men det kunne ikke måle sig med f.eks. Smoky Nat. Park. Vi kom så til den største campingplads, ca. midt i parken, Big Meadow, hvor vi trods \$17 slog lejr. Tom hængte sin presenning op over en snor i vores baghave. Jeg gik en tur på nature trail ned til visitor center, læste lidt og om aftenen en kort bemærkning til ranger foredrag om området natteliv. Det var dog ikke interessant, så jeg gik tilbage og lod de andre se forestillingen. Om aftenen var der særudsendelse fra DK radio, kl. 23.30 dansk tid, hvor resultatet af EU-afstemningen var klar, 55,1% ja og 44,9% nej. Af andre internationale begivenheder dominerer Asien for tiden: I Indonesien er præsident Suharto trådt tilbage, kun et par måneder efter sit genvvalg, Indien har foretaget 5 atom-prøvesprængninger og Pakistan følger nu efter også med 5 sprængninger.

29. maj: Om morgenen gik jeg en 2 timer lang tur på Appalachian og et Falls trail, ret ujævn med klipper, fine udsigter, stejle op- og nedture. Kom forbi en lodge (2-etagers motel), hvor folk kunne sidde på terrassen og nyde udsigten ned over dalen - flot. Vi kørte så videre ved 11-tiden, læssede Tom af ved rute 211, hvor vi kørte til Luray og lidt op i bjergene til Roosevelt camp, faktisk den første af de berømte CCC camps. Det kostede 9\$, men der var masser af brænde, endda egetræ, så vi fik et godt bål og grillede igen kyllinger, marshmallows og røg en cigar. Der var kun et par andre på pladsen (kom efter os), herunder to søstre fra Washington, som havde taget naboens 4 negerbørn med ud i naturen, så de kunne komme lidt hjemmefra. der var masser af flotte Azaleaer, som dufter herligt, under en elledning, hvor træerne var fældet, var jorden helt dækket af disse blomstrende buske.

30. maj: Pigerne trænger til at komme i bad, så vi kørte fra morgenstunden mod øst, ad rute 55, som næsten følger motorvejen. Undervejs købte vi lidt ind, herunder en bakke jordbær, som dog ikke var særlig gode. Vi holder nu på Bull Run Fairfax county recreation area, et enormt område med picnic, svømmebassin og masser af campingpladser, både gruppe og familie. Med hook-up er som sædvanlig gang i computeren, også med Benthes yndlingsspil kort. Der er rigtig varmt nu, også i går, med over 90°F (ca. 30° C) og samtidig meget fugtigt. Åbenbart lige noget for myg og kravl, som der er masser af. Også egern, som løber rundt udenfor og leger op og ned ad træstammerne. Vi har AC kørende, og selvom det er rart udenfor, når man lige har vænnet sig til varmen, er der lidt for meget kravl.

31. maj: Vi satte myggeteltet op, men det blev alligevel for varmt, da solen begyndte at røre det. Benthe gør rent, jeg læser nu Sam Waltons bog om Wal-Mart, ganske spøjst fyrt. Pigerne vasker tøj. Det er med vemod at gå ned gennem parken (da jeg skulle betale for en dag mere), flotte store træer, store velholdte plæner, varmt, god plads og ikke ret mange campere, bålplads selvom det er for varmt lige nu at lave bål.

1. juni:

Efter at have vasket bilen og tømt dong kørte vi hen for at få fyldt propane på for sidste gang. Derefter forbi den sidste Wal-Mart i Fairfax. Vi havde ringet til Imad og skulle mødes ved hans hus. Vi var der omkring kl. 16 og han kom et par timer senere. Han er meget nedtrykt over skilsmissemidten Majida - det lader til at hun flirtede med andre mænd efter at hun pludselig var blevet fjernsyns star (ubetalt i den lokale afdeling af en arabisk kanal). Han havde læst i hendes dagbog, indkaldte hendes forældre og selvom han stadig elsker hende meget sagde han til dem, at han ikke kunne acceptere en sådan opførsel. I hendes familie havde de åbenbart allerede diskuteret skilsmisse, og de tog deres gode tøj og gik. Derefter har hun chikaneret ham kraftigt, bl.a. ved at rydde huset for alt værdifuldt samt at slukke for strømmen, så vi hele aftenen gjorde køleskab rent, tørrede blod op fra gulvet. Der har tydeligvis ikke været gjort rent i eller bag køleskabet før, så stanken sidder rigtig godt i køkkenet.

2. juni: Jeg kører med Imad til Metro og får så bilen. Vi køber lidt ind til de næste dage, hvor Benthe og

pigerne laver mad til os alle. Anja suger rådden saft op fra sprækkerne i fryseren med vatpinde, Camilla vasker op og gør rent. Jeg kører ned til området, hvor vi boede sidste år, køber et selvoppusteligt liggeunderlag, rengøringsmidler, For Sale skilt. Desuden ringer jeg annonce for salg af bilen, forlænger telefonen (som Imad vil overtage). I huset er der ganske rodet, med Imads utroligt mange ting og sager, herunder tomme kasser til alt hvad han i tidens løb har indkøbt – hele kælderen er proppet med kasser og ting. De har været nogle gode forbrugere. Majida har åbenbart haft en umættelig trang til at købe ind, glemme det, ønske sig nye ting, som Imad åbenbart i høj grad har imødekommet. Jeg begynder så småt at pakke til hjemrejsen.

3. juni:

Jeg går nu alvorligt i gang med at pakke, mine egne ting samt de fleste fælles og det kan selvfølgelig ikke være der. Benthe og pigerne gør rent indtil om eftermiddagen, hvor strømmen kommer igen, og pigerne så er klistret til fjernsynet. Jeg går så i gang med at gøre generator og motorrum rent, det bliver faktisk ganske flot.

4. juni:

Benthe og jeg kører ned og køber endnu en taske, kigger på den nye Beatle, går i sportsbutik og ser på shorts, spiser frokost på den lokale Thai-restaurant. Om eftermiddagen pakker jeg færdig og sætter pigerne i gang. Om aftenen når Imad kommer tilbage hjælper vi ham med at komme til bunds i den utrolige mængde ting og sager. I morgen kommer skraldemændene igen, så vi sætter et bjerg af affald ud på plænen foran huset. Jeg får også gang i plæneklipperen, efter at vi har fyldt noget benzin på, og kommer nogenlunde til bunds i det meterhøje græs. Om aftenen kører vi hen til Tyson Corner, hvor Imad giver en cappuccino.

5. juni:

Om morgenen kl. 8 følger vi med Imad til stationen og kører med ind til centrum. Imad arbejder nu i World Bank med computerudvikling, et godt job til \$50.000 om året. Heraf skal han betale ca. 25% før skat i børnepenge, men det er nu nok betydeligt mindre end han brugte på Majida – og som hun alligevel ikke var tilfreds med. Vi gik den korte vej hen til banken og derefter ned til det hvide hus, hvor vi fik billetter til kl. 12.30. Der var så tid til at gå op på Washington Memorial med den fine udsigt til henholdsvis Lincoln Memorial og til Capital Building. Derefter på American Historic Museum i Smithsonian rækken. Da vi kom tilbage for at joine turen til det hvide hus var der sket en forsinkelse, formentlig fordi præsidenten skulle med sin helikopter, der var i hvert fald en del sortklædte og godt bevæbnede soldater i haven. For at overholde vores møde med Imad kl. 13 gik vi hen til banken og fik en herlig frokost i deres kantine. Der var en halv snes serveringssteder med etniske retter fra hele verden, jeg fik lakse sushi og musaka. Der er ansat ca. 6.000 i banken og der er naturligvis en masse andre restauranter og spisesteder i bygningen, herunder for de finere herrer. I sig selv er bygningen flot med en forhal i måske 30 sals højde, dækket med glas og alu. Derefter tilbage, men turen til det hvide hus var nu overstået, pigerne kørte op i Washington Memorial, jeg læste avis og hvilede minde fødder i de ellers udmærkede nye Scholl sko, købt i Wal-Mart til \$30. Vi gik så tilbage til banken og ventede på Imad som kom kl. 5.30. Tilbage med Metro, Imad og jeg kørte til Tysons Corner, hvor han skulle klippes og jeg så på sportsforretninger, med masser af dejligt udstyr til camping og vandring. Vi fik en cappuccino, han snakker stadig om Majida og tilbage i huset fortalte han hele historien, om hendes families fattige herkomst, deres evindelige snakken om hvad de nu vil gøre hvis de vandt i lotteriet, meget penge fikseret, hvor Imad lægger meget vægt på de indre, religiøse og menneskelige værdier. Jeg sover inde i huset på mit liggeunderlag, har gjort det hele ugen, dejligt. Annoncen for bilen var i dag i avisen, og på vej fra World Bank var der én som ringede, han vil komme i weekenden, ligesom vi også venter én af Imads kolleger, der kunne være interesseret.

6. juni: Der var endnu et par og se på camperen, de var sorte fra Jamaica og ville give \$10.000 – vi aftalte at ringe til dem senere, hvis vi ikke fik solgt til anden side. Majida var der med børnene, hun kom ikke ind, og det var rørende at se Imads følelser, da han for første gang i 3 uger så dem. De legede i stuen og kørte senere ned i et shopping center, som åbenbart er hvor man promenerer i fritiden.

Pigerne var med og hjalp Imad godt med at underholde Mohammed og Medina.

7. juni: Der kom et par erfarne camper kørere, som dog var ude efter en bil med separat soveværelse. Det endte derfor med, at jeg ringede til dem fra Jamaica, som så kom ved 21-tiden og gav os dels \$2000 kontant, en check til mandag på \$3500 samt en check til 12. Juni på \$4500. Fra kl. 10 kom Majida igen med børnene, og Imad var helt udkørt både følelsesmæssigt og fysisk efter disse dage sammen med dem. Han snakker meget om sit forhold til Majida. Kl. 20 kørte han mig i lufthavnen for at hente den lejede bil hos Budget, pris ca. \$50 + det løse – vi gav sidste år \$380 for 4 tog billetter. Vi har også afsluttet pakningen af vore mange tasker, som de sidste dage er vokset yderligere med et par store sportstasker.

8. juni: Efter en følsom afsked med Imad kørte jeg ned for at hæve checken. Første forsøg var der ikke kommet penge på kontoen, men en opringning og en time senere (hvor jeg blev klippet) fik jeg dem udbetalt. Ved 11-tiden kørte vi så mod New York, først omkring Washington Beltway, den korte tur gennem Maryland og Delaware og derefter betalingsvejen New Jersey Turnpike, en lang og ret ensformig tur (hvor Benthe kørte og jeg sov lidt) til New York. Det var dog et flot syn at se new York skyline med de kendte bygninger, og der var ingen problemer i at køre ind gennem Lincoln tunnel og uptown Manhattan til West End. Vi kørte lige forbi Helges lejlighed og læssede de mange tasker af medens vi holdt i 2. position, hvorefter jeg kørte bilen ned til afleveringsstedet ca. 10 gader downtown. Jeg gik tilbage ad Broadway og Helge og pigerne var i fuld gang med at flytte bagagen, da vi havde læsset det hele af ved Robertas kontor (som er den eneste adresse vi kender) og et par gader ned til deres private lejlighed. Vi blev indlogeret i lejligheden, pigerne fik lukket op for TV, og Helge serverede ost. Til aften havde de købt vietnamesisk mad fra en lille restaurant om hjørnet, meget velsmagende. Roberta kommer fra arbejde ved 21/22 tiden, så det er sen aftensmad, og de gik så ret hurtigt til deres bed-and-breakfast.

9. juni: Efter en portion havregryn tog vi undergrunden til Battery Park på Manhattans sydspids, hvor vi tog færgen til Frihedsgudinden. Vi blev ombord og sejlede videre til Ellis Island, hvor alle emigranterne omkring århundredeskiftet kom igennem. Ca. 60% af alle amerikanere har forfædre, som er kommet denne vej til det forjættede land. Der var en interessant udstilling også fra landene, hvor folk kom, især mange fattige øst- og sydeuropæiske arbejdere og bønder. Tilbage på Manhattan gik vi forbi Wall Street og de kendte bygninger, bl.a. Wolworth's hovedkvarter, det må have været en sensation på det tidspunkt.. Native American museum er Helges kæphest, det er i den tidligere toldbygning, meget flot bygning, men en noget spredt udstilling uden mange gæster, på en så prominent location. Videre til Chinatown, hvor vi spiste frokost. Toget tilbage til Central Park, hvor vi fotograferede pigerne på HCAndersens knæ (billederne fra i fjor blev jo konfiskeret), vi deltog i en kødrand, som med kikkerter og telelinser betragtede en fuglerede på en bygning langs parken, hvor en falkeunge var ved at gøre klar til at forlade reden. Gik så over på Broadway, hvor vi købte ind til aftensmaden – vi havde dog allerede købt rejer og laks i Chinatown, som blev til aftensmad (rå fisk og hvidløgssrejer).

10. juni: I dag spiste vi morgenmad på en restaurant på Broadway, hvor vi fik spejlæg og lidt kartoffelbåde, i alt \$50. Vi gik så selv ned i byen, pigerne i Virgin og jeg på Museum of Modern Art. Hovedmuseet var desværre lukket (onsdag), men jeg så en lille afdeling samt deres boghandel. Forbi Rockefeller Center med kinesisk optræden (Taiwan) og hvor de var ved at opbygge en scene til weekendens optræden af Olivia Newton John. Samme steds var der lysavis med resultater fra første VM kamp: Brasilien vandt 2-1 over Scotland og Norge uafgjort mod Marocco. Vi spiste frokost i en koreansk selvbetjenings restaurant ved Times Square med masser af herlige retter. Tilbage i lejligheden fik vi kyllingebryst og stegte kartofler til aftensmad.

11. juni: Om formiddagen gik Roberta og jeg op i hendes bank for at få en check på mine \$. Helge tog os på en rundtur til Harlem, han kører vildt i bil men vi kom gennem det uden nævneværdige uheld. Besøgte en kirke, meget stor, og spiste frokost ved et japansk supermarked, og kl. 16.45 kom en bus for at køre os til lufthavnen. En pakistansk chauffør, som gerne ville score nogle \$ ved at ændre på aftalen,

fordi vi havde meget bagage. Vi kom med uden at betale overvægt og lettede mod Reykjavik kl. 20.50.

12. juni: Vi kom godt til Island, ventede en god times tid og landede i København ved 14-tiden. Videre til Århus kl. 15.30, hvor Bjarne, Ulla, Peter og Kirsten mødte os kl. 16.10. Vi blev kørt til Bjbro, læssede pigerne af hos min mor, som havde mad parat, hvorefter Benthe og jeg kørte ud i sommerhuset med resten.

De første dage efter vi kom hjem havde jeg feber og en skrækkelig hovedpine, som om en nerve i ryggen eller halsen var kommet i klemme under den umagelige rejse det meste af natten. Jeg overvejede kiropraktor, men så gik det over af sig selv.

PAGE